

Nữ Thần Y Cao Ngạo

Contents

Nữ Thần Y Cao Ngạo	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	8
4. Chương 4: Chương 3	14
5. Chương 5: Chương 4	22
6. Chương 6: Chương 5	30
7. Chương 7: Chương 6	36
8. Chương 8: Chương 7	42
9. Chương 9: Chương 8	50
10. Chương 10: Chương 9	58
11. Chương 11: Chương 10	64

Nữ Thần Y Cao Ngạo

Giới thiệu

là câu chuyện về cuộc sống của nàng, về y thuật của nàng cũng như số phận mà nàng phải trải qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-y-cao-ngao>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Từ xưa Tây kinh nhiều dật sự, kỳ nhân diệu sự tất Vô Song.”

Đổi ở tại Tây kinh thành dân chúng nhóm mà nói, này đoạn ngay cả ba tuổi tiểu đồng đều leng keng đọc thuộc lòng về thuận miệng có thể nói là không người không biết, không người không hiểu, dù sao những năm gần đây, đã có rất nhiều cùng Vô Song Môn tương quan các thức bí văn, ở Tây kinh các góc khẩu nhĩ tương truyền.

Nghe nói, kia cộc từng oanh động kinh sư “Long bào mất trộm ký”, đó là Vô Song Môn môn nhân kiệt tác; Nghe nói, cái kia lấy “Thần chuẩn” Nổi tiếng Tây kinh, làm cho hoàng hoàng thân quốc thích tộc nhóm hận không thể lấy tám người đại kiêu ngênh tới trong phủ siêu cấp bói toán tiên sinh, cũng là Vô Song Môn nhất viên đại tướng; Nghe nói, bát đại ngô nhỏ lý tối náo nhiệt kia gia thanh lâu thần bí phía sau màn chướng quây..... Nghe nói, cái kia tay nghề kỹ càng lại như thế nào cũng không nguyện vào cung làm ngự trù, thà rằng oa ở Long Thăng khách điểm không có một cao hứng liền ngã oa nhưng đồ ăn đầu bếp..... Nghe nói.....

Đúng là bởi vì có nhiều như vậy “Nghe nói”, Tây kinh dân chúng nhóm trà dư tửu hậu nóng nhất yêu tiêu khiển, đó là nói chuyện say sưa này thần bí trong Vô Song Môn đến tột cùng có bao nhiêu danh thành viên, lại có bao nhiêu danh kỳ nhân ẩn núp ở Tây kinh bên trong, này đó kỳ nhân thân phụ cái dạng gì dị năng, lại hội làm ra cái dạng gì dị sự.....

Chính là, chưa từng có nhân biết, kỳ thật Vô Song Môn sở dĩ hội tồn tại, chính là bởi vì nhiều năm trước một gã lão ẩu cùng một danh lão nhân ở đấu võ mồm là lúc, lão ẩu nhân khí bất quá lão nhân câu kia “Từ xưa nữ tử chỉ cần lấy phu vì thiên, đến nay vẫn như cũ” thí nói, mới có thể thốt ra câu này “Ai nói nữ tử không bằng nam” dối nói.

Cũng bởi vậy, trong Vô Song Môn sở hữu thành viên kỳ thật tất cả đều là nữ hồng trang. Bất quá, bí mật này chỉ có trời biết đất biết, người biết ta biết.....

2. Chương 2: Chương 1

Tết Hàn Thực, giờ tỵ, đêm, Tây kinh thành đông nam rừng rậm chỗ.

Vài cái bóng đen ở rừng cây trong lúc đó qua lại xuyên qua, đem một cái thân áo xám nam tử chặt vật vây quanh ở trong đó, trong miệng còn chế nhạo thanh không ngừng –

“Tưởng hướng chạy đi đâu a?”

“Tiếp tục chạy a! Người đại gia ta ngoạn hưng chính nùng đâu!”

“Liền điểm ấy bản sự a, chặt!”

Ánh trắng hơi hơi từ điệp khâu cập ngọn cây gian lộ ra, nhiều điểm ánh sáng bên trong, tên kia áo xám nam tử vẫn như cũ không ngừng mà ở cây cối gian tả thiểm hữu lui.

Đậu đại mồ hôi không ngừng mà từ hán giáp giữ toát ra, nhưng vô luận hán như thế nào cố gắng, đều không thể từ kia như bóng với hình vây quanh vòng trung thoát thân.....

Đêm, càng lúc càng thâm, người áo xám cước bộ, càng lúc càng lao đảo.

“Quên đi, tuyệt không hảo ngoạn, chạy nhanh đưa hán giết trở về báo cáo kết quả công tác đi.”

“Hại Lão Tử còn quản gia hỏa đều lấy thượng, cư nhiên dùng liền nhau thượng cơ hội đều không có.....”

“Ta xem chúng ta cũng đừng chơi, động thủ đi!”

Chỉ thấy tiếng vang lên đồng thời, kia vài cái tả hữu bọc đánh hắc y nhân chậm rãi tụ tập đứng lên, đem vòng vây càng lui càng tiểu, càng lui càng tiểu, sau đó đồng loạt nhìn kia áo xám nam tử trên mặt kinh hoàng.....

Nhưng ngay tại bọn họ người người mặt lộ vẻ dữ tợn, sắp đau hạ sát thủ khi, đột nhiên, một cái lạnh lùng lại mềm mại tiếng nói từ xa tới gần vang lên –

“Nếu như vậy không tốt ngoạn, vậy đừng đùa!”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn một đóa mây trắng từ thụ hơi thượng chậm rãi đánh xuống.....

Là danh nữ tử, một gã đáng điệu uyển chuyển, một thân tuyết trắng, mặt mông lụa mỏng nữ tử; Mà nàng, cũng thật sự giống như đám mây bình thường, đánh xuống thân hình như vậy nhẹ, như vậy mơ hồ, như vậy tuyệt mỹ.....

“Người nào?”

“Không nên các bà các chị?”

Mắt thấy thế nhưng không ai có thể vô thanh vô tức xâm nhập bọn họ “Trận địa”, hơn nữa vẫn là danh nữ tử, hắc y bọn nam tử đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó mạnh cả kinh, lập tức dời đi sát phạt mục tiêu, một đám binh tướng khí đối hướng tên kia nữ tử, về phía trước đánh tới!

Vi vân, chậm rãi tán đi, ánh trăng càng lúc càng sáng tỏ, nhưng cũng ánh trong rừng cây cảnh tượng thập phần biến hoá kỳ lạ.

Kia vài tên đằng đằng sát khí hắc y nam tử, lúc này vẫn như cũ đều tự giữ binh khí, sắc bén đao kiếm dưới ánh trăng lóe hàn quang, bọn họ khuôn mặt tràn ngập sát khí, nhưng cũng không nhúc nhích.

Đúng vậy, bất động.

Không biết tại sao, bọn họ nhưng lại toàn giống thạch hóa giống như đứng ở trong rừng cây không thể động đây!

Nguyên bản sát khí mười phần hành động cùng trên mặt vẻ mặt tất cả đều động lại ở, đến nỗi như thế khác bọn họ thoát nhìn ngược lại trở nên buồn cười đến cực điểm!

Cứ việc không thể động đây, bất quá kia vài tên nam tử lại còn có thể mở miệng nói chuyện.

“Này cái gì ngoạn ý!?”

“Lão Tử như thế nào không động đây hiểu rõ?”

“Người đến tột cùng là ai?”

“Các người quân ta là ai, nhớ rõ ta là các người tổ bà nội là đến nơi.” Áo trắng nữ tử xem cũng không xem này hắc y nhân liếc mắt một cái, lạnh lùng nói xong, sau đó liền bước khinh na, chậm rãi đi tới đứng ở bọn họ trung gian áo xám nam tử trước mặt.“Tôn mười tám?”

“Là.....” Áo xám nam tử nhìn trước mắt không biết từ đâu mà đến, áo trắng phiêu phiêu, toàn thân tản mát ra một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng khí nữ tử, chỉ có thể run run thanh âm ngoan ngoãn trả lời.“Cô nương..... Người là đến..... Cứu tại hạ sao.....”

“Tây kinh thành mười dặm phô tôn mười tám?” Đối hần câu hỏi ngoảnh mặt làm ngơ, áo trắng nữ tử lại một lần lạnh lùng hỏi.

“Đối..... Cha ta danh gọi tôn như một, ta vi nương trương thị, ta thượng có.....”

“Ta muốn người lưng gia phổ sao?” Không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, áo trắng nữ tử đánh gãy tôn mười tám trong lời nói, tinh lực đôi mắt lộ ra một cỗ lãnh diễm.“Là chính là, không nên nhiều như vậy vô nghĩa? Người tổ bà nội không rảnh ở trong này với người hạt ép buộc, quỳ xuống!”

“Cô nương..... Cô nãi nãi..... Tổ bà nội.....” Nghe được áo trắng nữ tử thấp xích thanh sau, áo xám nam tử bùm một tiếng quỳ xuống, trong miệng không ngừng mà nhắc đi nhắc lại,“Nhỏ (tiểu nhân) thật sự thượng có cao đường, hạ có lão mẫu, còn có còn có.....”

“Câm miệng!” Nghe hần nói năng lộn xộn lắm lắm, áo trắng nữ tử lại lần nữa không kiên nhẫn quát một tiếng, sau đó nhìn lại mi thì thào tự nói,“Như vậy uất ức nam nhân, thật không biết cứu làm sao.....”

Cứ việc trong miệng nói như thế, nhưng tay nàng lại không nhàn rỗi, tay phải giương lên, nhâm một cái hai đoạn tương kim linh màu trắng cầm mang ở không trung phi vũ, ba ba phách về phía tôn mười tám kiên, sau đó tay trái đột nhiên vung lên, chỉ thấy ngân quang hiện lên, tức khắc gian, tôn mười tám sau lưng liền toàn cầm đầy ngân châm!

“Tổ bà nội..... Người đây là.....” Tuy rằng hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, nhưng là từ chiều vào thượng bóng dáng, tôn mười tám đó có thể thấy được chính mình trên lưng kia một cây cần yếu ớt sợi tóc ngân châm.

Chẳng lẽ, này áo trắng nữ tử là ở vì hấn chữa bệnh? Tại đây loại hấn bị nhân đuổi giết, hơn nữa địch nhân nhóm ngay tại một bên giường giường mắt hồ thời điểm vì hấn chữa bệnh?!

“Tính ngươi đời trước thiêu thơm quá, sinh tốt nữ nhi, nếu không ta mới mặc kệ ngươi loại này được phế tật kẻ bất lực!” Áo trắng nữ tử kế tiếp lời nói vừa vụn xác mình hấn trong lòng nghi hoặc, “Này mấy bao được cho ta mỗi ba cái canh giờ ăn một lần, nghe hiểu sao?”

“Nghe hiểu.....” Tôn mười tám run run bắt tay vào làm nhặt lên nàng ném xuống đất gói thuốc, gật đầu như đảo tảo nói xong, “Cám ơn cô nương, cám ơn cô nương.....”

“Tạ? Ngươi câu này tạ có phải hay không nói được quá sớm?” Áo trắng nữ tử kiều nghễ hấn liếc mắt một cái, “Ta chỉ đáp ứng thay ngươi trị trong cơ thể phế tật, cũng không đáp ứng đem ngươi từ này vài người trong tay mang đi. Đúng rồi, nửa canh giờ sau, này vài người có thể khôi phục hành động, có thể đi thật xa ngươi tự cầu nhiều phúc đi!”

Bỏ lại những lời này sau, nàng liền cũng không quay đầu lại về phía trong rừng rậm đi đến, lưu lại trên người không biết sắp mấy cây ngân châm tôn mười tám, một người quỳ gối đấm kia “Thạch hóa” hắc y nhân trung không ngừng mà khóc thét.

“Cô nương..... Cô nãi nãi..... Tổ bà nội..... Người đừng đi a.....”

Phía sau gào to thanh càng lúc càng xa, càng lúc càng mơ hồ, áo trắng nữ tử — Hoa Nhụy vẫn như cũ không ngừng mà đi tới.

“Cái loại này nam nhân, thật không biết cứu làm sao!” Thẳng đến nghe không thấy tôn mười tám kêu gọi thanh sau, Hoa Nhụy mới dừng lại cước bộ thì thảo nói xong, “Có rãnh khóc thét, còn không bằng chạy nhanh chạy, nửa canh giờ đều đủ hấn chạy đến bến tàu rồi bến, cứ nhiên còn ngại không đủ! Chẳng lẽ thật muốn ta thay hấn đuổi xe ngựa mới đủ..... Uy, mặt sau cái kia, ngươi theo ta cũng cùng đủ lâu đi, rốt cuộc tìm ngươi tổ bà nội có chuyện gì?”

“Hoa Nhụy, mười chín tuổi, am hiểu kì hoàng thuật, thần y chung húc duy nhất truyền nhân, người giang hồ xưng Kì Hoàng tiên tử, vai trái có nhát con bướm ẩn ký.” Cùng với trầm thấp thuần hậu tiếng nói, một người cao lớn khôi ngô màu đen bóng dáng từ Hoa Nhụy tiền phương xuất hiện.

Bởi vì người này công quang, cho nên Hoa Nhụy không thể thấy rõ hấn diện mạo, nhưng cho dù hấn không công quang, nàng cũng vô pháp biết được người tới là ai –

Bởi vì này danh nam nhân trên mặt đội một bộ toàn hắc, đưa hấn chỉnh khuôn mặt thượng bán bộ đều bao lại mặt nạ!

Hoa Nhụy cảm giác được thấy lạnh cả người từ trong cơ thể sinh ra. Chết tiệt, nàng hoàn toàn không có dự đoán được này theo nàng nửa ngày nhân, thế nhưng hội từ của nàng tiền phương xuất hiện!

Nàng vẫn nghĩ đến hấn còn tại chính mình phía sau, không biết khi nào hấn không ngờ vòng đến tiền phương, mà nàng lại một chút cảm giác đều không có!

“Đều biết nói còn vô nghĩa cái gì.” Tuy rằng trong lòng có chút chíp bông, nhưng Hoa Nhụy cũng không tưởng yếu thế. Dù sao tại đây loại thời khắc yếu thế, không khác muốn chết. “Ngươi vẫn đi theo ta rốt cuộc muốn làm thôi?”

“Ta nghĩ ngươi hấn là nhận được này này nợ.” Không hề nhiều lời vô nghĩa, hắc sam khách trực tiếp thiết nhập chủ đề.

Hấn trong lời nói thanh mới hạ xuống, Hoa Nhụy chợt nghe gặp làm một tiếng, đồng thời cũng cảm giác được phát thượng truyền đến rất nhỏ chấn động.

Không có khả năng.....

Hoa Nhụy thân mình hoàn toàn bằng hàn, mà này không chỉ có là vì nàng hoàn toàn không thấy được hắc sam khách ra sao khi ra tay, càng bởi vì nàng trên đầu truyền đến tiếng vang!

Run run bắt tay vào làm, Hoa Nhụy thủ hạ tự sự phụ sau khi nàng liền vẫn đeo vật trang sức, ngây ngốc nhìn cái kia tạo hình vì bông hoa năm cánh vật trang sức.

Giờ phút này, trong đó một mảnh đóa hoa đã bị thất thải ngọc thạch khảm thượng, hơn nữa khảm hợp như vậy tự nhiên, giống nhau nó ngay từ đầu chính là trong đó nhất bộ phận.....

“Nha đầu, đời này ngươi yêu làm cái gì thì làm cái đó, lão nhân không nghĩ quản cũng không xen vào, bắt quá ngươi đã muốn học đi lão nhân nhiều như vậy da lông, lão nhân kia tử trước khi chết phải nói cho ngươi một bí mật, thì phải là..... Ngươi là của ta cháu gái ruột a..... Di! Ngượng ngùng, lấy sai lầm rồi, này tương là ta chuyên môn dùng để lừa nữ nhân lời kịch..... Này tương mới đúng..... Hảo, nha đầu, nếu có một ngày, có nhân cầm này bông hoa năm cánh trung trong đó một mảnh tìm tới ngươi, như vậy mặc kệ hấn muốn ngươi làm cái gì, ngươi phải làm cái gì. Về phần nguyên nhân.....

Đương nhiên là vì lão nhân khiếm hạ phong lưu trái..... A, lại sai lầm rồi, là vì..... Bởi vì..... Ai, có nhiều lắm bởi vì, cho nên tóm lại một câu, chính là..... Sự trái đồ còn thôi.....

Nhìn trong tay vật trang sức, sự phụ trước khi chết lưỡi biếng thanh âm quanh quẩn ở Hoa Nhụy trong đầu, thật lâu không thể tán đi.

Ông trời, này bông hoa năm cánh nhưng lại thật sự tồn tại?!

Nàng còn tưởng rằng là cái kia tao lão nhân trước khi chết đầu óc không rõ ràng lắm mới biên ra chề cười.....

Không thể trách nàng hội nghĩ như vậy a, ai giáo cái kia tao lão nhân nói chuyện luôn hư hư thật thật, chân chân giả giả, làm cho người ta nắm lấy không rõ.....

Hồi tưởng khởi đi qua học tập kì hoàng thuật khi đã bị “Đãi ngộ”, Hoa Nhụy không khỏi cười khổ hạ.

Là, nàng thừa nhận cái kia tao lão nhân y thuật thật sự rất cao minh, bắt quá hấn trên cột nhân thủ pháp cũng rất cao minh, có bao nhiêu thứ nàng đều bị hấn trên cột đỡ khóc dở cười, liền ngay cả hấn chết khi cũng không ngoại lệ!

Nàng do nhớ rõ chính mình lúc trước nghe nói ác hạo khi, dọc theo đường đi có thể nói là một phen nước mũi, một phen nước mắt khóc về nhà lý, nhưng bị cái kia mặc thất thải cấm y, từ trong quan tài ngồi xuống đùa giỡn múa rối tử lão nhân sợ tới mức hồn đều bay đi một nửa!

Mà cái kia lão nhân lại ở đắc ý cười ha ha, còn nói một đồng không đầu không đuôi trong lời nói sau, thật sự đi đời nhà ma, rốt cuộc khởi không được thân.....

Kỳ thật nàng vẫn hiểu được, hấn là biết nàng này cũng đồ cũng tôn nha đầu chạy bao nhiêu lộ chỉ vì thấy hấn cuối cùng một mặt, cho nên mới cứng rắn chống được kia một khắc.....

Kỳ thật nàng vẫn hiểu được, hấn là không nghĩ làm cho nàng này cũng đồ cũng tôn nha đầu khó chịu, mới có thể cố ý làm cho chính mình cười đi, cũng làm cho nàng cười đưa hấn đi.....

Có thể có như vậy một cái sự phụ, nàng còn có thể nói cái gì?

Chính là, đại nam nhân làm việc đại nam nhân làm a, nào có “Trái” Lưu đồ nhi đạo lý?!

Vạn nhất đến lúc đó lấy đóa hoa đến nhân muốn nàng vi phạm pháp lệnh, giết người phóng hỏa, chẳng lẽ nàng cũng phải nghe theo?!

Nhưng để cho Hoa Nhụy phát điên còn không phải này đó, mà là kia tao lão nhân cuối cùng bỏ lại một câu

“Đúng rồi, ta lại quên nói, kia bông hoa năm cánh lý có dấu của ngươi thân thể bí mật, chỉ cần bông hoa năm cánh đều trở về sau, đóa hoa thượng cơ quan sẽ khởi động, cho nên.....”

Cho nên?!

Khí khí khí, nàng quả thực khí đến mức tận cùng, khí đến cho dù cái kia tao lão nhân không chính mình tắt thở, nàng cũng sẽ hỗ trợ làm cho hắn tắt thở bộ!

Bởi vì kia tao lão nhân cư nhiên sử xuất buồng tay đồng, dùng nàng luôn luôn tại ý thân thể chi mê đắm đương nguyên nhân dẫn đến, làm cho nàng tưởng qua loa cho xong, hỗn đi qua ý niệm trong đầu bị hoàn toàn đánh tan!

Chết tiệt, nàng sớm biết rằng tao lão nhân là đời này hiểu biết nhất của nàng nhân, mà nàng tối khí bất quá chính là điểm này –

Bởi vì kia tao lão nhân rõ ràng biết nàng trời sinh tính yêu nhất tự do, hận nhất bị mạng người làm, mà hắn cư nhiên còn muốn nàng dùng loại này bị sai sử phương thức thay hắn trả nợ, hơn nữa nhất còn chính là năm lần!

“Người muốn ta làm cái gì?” Cứ việc nội tâm kịch liệt mâu thuẫn, giây dựa, nhưng cuối cùng Hoa Nhụy vẫn là đem vật trang sức dừng quay đầu thượng, cứng ngắc hỏi.

Nàng sớm nên biết chính mình không có lựa chọn quyền lợi một bên là cứu trợ, dưỡng dục, truyền thụ nàng một thân hoàn mỹ kì hoàng thuật ân sư, một bên là nàng tâm tâm niệm niệm thân thể chi mê, vô luận thế nào một bên tình cảm, đều trọng đến đủ để cho nàng cúi đầu, cho nên hắn tưởng mở.

Dù sao nhiều nhất bất quá một cái mệnh, mà nàng này mệnh vốn là là sự phụ cấp, còn trở về cũng là phải làm.....

“Người rút cuộc muốn ta làm cái gì?” Ngắc đầu, Hoa Nhụy buộc chặt thanh âm lại một lần hỏi.

“Dem xiêm y thốn.”

“Cái gì?!”

“Toàn bộ.”

Hắc sam khách trong lời nói, thiếu chút nữa làm cho Hoa Nhụy đương trường ngốc điệu!

Không thể nào..... Chẳng lẽ nàng nhưng lại đụng phải một cái không biết xấu hổ đẳng đồ tử?!

Nâng lên mắt hung tợn về phía hắc sam khách nhìn lại, Hoa Nhụy tưởng hảo hảo thấy rõ này đẳng đồ tử bộ dáng, dùng chính mình ánh mắt hoàn toàn khinh bỉ hắn!

Nhưng sau một lúc lâu qua đi nàng lại phát hiện, hắc sam khách đôi mắt tuy rằng lạnh như băng đậm mạc, giống nhau lưng đeo khắp thiên hạ tối trầm trọng hết thảy, nhưng khác thường trong suốt, trong suốt không có một tia tà niệm.....

Thôi, nếu ngay từ đầu nàng vốn không có lựa chọn quyền lợi, nay cũng chỉ có thể chịu nhục.

Huống chi, cho dù hắn muốn của nàng mệnh, nàng cũng phải cấp, nay chẳng qua là thoát cái quần áo, có gì đặc biệt hơn người?

“Đúng vậy, không có gì rất giỏi, ở nam nhân trước mặt thoát cái quần áo có gì đặc biệt hơn người.....”

Biết cái kia tao lão nhân nhất định ở trên trời như vậy cười hì hì nói xong, Hoa Nhụy không khỏi càng hận.

Nàng cắn răng, híp mắt, trạng nếu vô sự bàn đưa tay cử tới thất lưng tể, chậm rãi cởi bỏ đai lưng, nhưng chỉ có chính nàng mới biết được, nàng tổn bao nhiêu tâm lực mới có thể làm hai tay không cần phát run rất rõ ràng!

Dù sao, này hắc sam khách nhưng là trên đời cái thứ nhất nhìn thấy nàng lão khu nam nhân.

Nhưng yếu thế là luân vì kẻ yếu bước đầu tiên, nàng Hoa Nhụy am hiểu sâu đạo lý này, vì không cho này nam nhân có càng quá đáng yêu cầu, nàng tuyệt đối, phải muốn bày ra ra một loại không biết sợ tinh thần!

Dưới ánh trăng, nhất kiện lại nhất kiện quần áo chậm rãi bay xuống tới Hoa Nhụy bên chân, của nàng non mịn da thịt cũng một tắc lại một tắc bại lộ ở gió đêm bên trong — trừ bỏ trên mặt hắn màu trắng lụa mỏng.

Sĩ khả sát, không thể nhục, đội cái kia màu trắng lụa mỏng, ít nhất còn có thể che dấu trụ nàng trong lòng cảm xúc, không bị tên kia hắc sam khách hoàn toàn nhìn thấy.

Tuy rằng loại này ý tưởng có chút lừa mình dối người, nhưng này cũng là nàng nay cận tồn tôn nghiêm.

Gió đêm rất nhẹ, phát Hoa Nhụy trên mặt màu trắng lụa mỏng qua lại phiêu động.

Ánh trăng rất đẹp, đặc biệt chiếu vào Hoa Nhụy một số gần như hoàn mỹ lửa khu thượng.

Nay nàng, giống như là một pho tượng xuất từ cao nhất minh điêu khắc sư trong tay đá cẩm thạch pho tượng, sáng trong không tỳ vết, đẹp như Bàn Nhược.

Nàng đen thùi tóc dài như thác nước bàn cúi tiết ở trước ngực, nhẹ nhàng mà theo gió lay động, khiến cho tuyết trắng rất tròn bầu ngực như ẩn như hiện, thần bí mà mê người; Nàng duyên dáng vòng eo như tế liễu bàn, phẳng phát không doanh nắm chặt; Nàng tuyết trắng song móng rất tiểu, hai chân thon dài mà cân xứng, ở gió đêm bên trong, có vẻ như vậy hoặc lòng người thần.....

Hắc sam khách đôi mắt, quả thật dừng lại.

Nhưng ở chậm rãi nhìn chung quanh quá Hoa Nhụy quanh thân sau, hắc cuối cùng đem ánh mắt đứng ở cửa nàng mắt đẹp phía trên.

“Lại đây,” Bỗng dừng di động đến dưới tàng cây đại thạch thượng ngồi xuống, hắc sam khách thần nhiên nói, “Ngồi ở cửa ta trên đùi.”

Ngồi ở hắc trên đùi?! Này cái gì cùng cái gì?!

Tử lão nhân, xú lão đầu, chờ nàng cũng đã chết sau, nàng nhất định sẽ tìm được hắc, đánh bạo đầu của hắc, lấy tiết nàng lúc này giống như nước sông liên miên, thao thao bất tuyệt trong lòng mỗi hận.....

Tuy rằng trong lòng như vậy xấu hổ phần, nhưng Hoa Nhụy cũng chỉ có thể giống cái rối gỗ bàn hoạt động thân mình, đi tới hắc sam khách trước mặt, cứng ngắc ngồi ở hắc trên đùi, sau đó hung hăng trừng mắt hắc cặp kia trong suốt đôi mắt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, nàng nhất định phải giết hắc cái bảy ngàn lục trăm năm mươi tám hồi.....

“Có điểm ý tứ.” Nhìn Hoa Nhụy toàn thân cứng ngắc, vẻ mặt sát khí ngồi ở hắc trên đùi, hắc sam khách thì thảo nói xong, đột nhiên đem cửa nàng hai chân tách ra ở chính mình chân hạ, sau đó đem hai bên đầu gối ra bên ngoài vừa lật!

“Ấn!” Cảm giác được hai chân bị hắc hoàn toàn mở ra, Hoa Nhụy đầu tiên là cau mày kêu rên một tiếng, nhưng đột nhiên trong lúc đó, cửa nàng hai tròng mắt toàn bộ tròng lớn!

Nàng phút chốc nhìn phía hắc sam khách đôi mắt, không dám tin run run đôi môi, “Người..... Người.....”

Chết tiết, hắc thể nhưng..... Thế nhưng.....

Tưởng mắng, nhưng Hoa Nhụy phát không ra tiếng âm, bởi vì giờ này khắc này nàng sớm đau đến nói không ra lời!

Này hắc sam khách, thể nhưng không có gì báo động trước, đã đem ngón tay đâm vào cửa nàng hoa kính bên trong, sau đó dừng lại tại kia tầng tượng trưng nàng ngây ngô lá mỏng tiền!

Hoa Nhụy kia nhanh trất, ầm áp thả hoàn toàn can thiệp hoa nói, căn bản kinh không dậy nổi bất thành linh châm cứu, mà kia trận đau nhức cảm lại làm cho nàng cả người run run, cơ hồ muốn quát to ra tiếng.....

Nhưng nàng sẽ không kêu, tuyệt đối sẽ không kêu ra tiếng đến!

Cho dù ở tối nay, cửa nàng trong sạch muốn hoàn toàn đánh mất tại đây danh hắc sam khách trong tay, nàng cũng sẽ không kêu ra tiếng đến, làm cho hắc có cơ hội càng thêm vô tình nhục nhã nàng.....

3. Chương 3: Chương 2

Chương này có Hot.

“Xử nữ.....”

Không người thâm sơn trong rừng rậm, quanh quần hắc sam khách câu này nói nhỏ.

“E ngại của người..... Hưng trí?” Cắn chặt môi dưới, Hoa Nhụy một chữ một chữ nói, mồ hôi chảy ròng ròng từ gáy giữ chặt xuống.

Hắc sam khách không có trả lời, nhưng hắc đôi mắt lý lại hiện lên một tia nghi hoặc.

“Muốn..... Cũng sắp điểm..... Được không?” Đau đớn lại cứng ngắc ngồi ở hắc sam khách kiên cố trên đồi, Hoa Nhụy oán hận nói, “Đừng lãng phí..... Của ta..... Thời gian.....”

Nhìn Hoa Nhụy trên trán chảy ra mồ hôi, cùng với nàng buộc chặt thân thể mềm mại, đồng thời thể hội kia nhanh trót đến cực điểm hoa kính không ngừng mà thôi tể tay hắc chỉ cảm giác, hắc sam khách đột nhiên gian rút khỏi ngón tay, cúi đầu tựa hồ ở tự hỏi.

Hắn làm sao vậy?

Nhìn hắc sam khách đột nhiên buồn không hé răng quái phản ứng, Hoa Nhụy đầu óc bắt đầu rất nhanh chuyển động, bởi vì nàng phải tại đây đoạn thời gian nội quyết định chính mình đến tột cùng có nên hay không chạy!

Đúng vậy, nàng thừa nhận này nam nhân công phu ở nàng phía trên, nhưng nếu nàng có thể tìm được cơ hội, thừa dịp hắc ở sưng sờ khi điểm trụ hắc huyết đạo, như vậy cho dù hắc có bản lĩnh tự hành giải huyết, nàng cũng có tự tin có thể ở hắc cõi bỏ huyết đạo tiền thoát đi “Ma chưởng”, dù sao nàng muốn đóa hoa đã muốn tới tay.....

Chính là, trong tay hắc đến tột cùng có vài miếng đóa hoa?

Nếu hắc chỉ có một mảnh đóa hoa, biện pháp này đương nhiên là vạn vô nhất thất, nhưng nếu trong tay hắc không chỉ một mảnh, mà nàng lại chọc giận hắc, dùng như vậy hắc đóa hoa nàng không phải lại vô công chạy vào?

“Người tốt nhất chỉ có một mảnh đóa hoa, nếu không.....” Tự hỏi sau một lúc lâu, Hoa Nhụy xuất kỳ bất ý mở miệng.

“Không nhọc người cho ta sinh tử tồn vong quan tâm,” Nghe được Hoa Nhụy trong lời nói, hắc sam khách ngẩng đầu, “Bởi vì ta không chỉ có một mảnh đóa hoa.”

“Người đến tột cùng có vài miếng?” Trong lòng rừng mình, Hoa Nhụy không thể không hỏi như vậy.

“Ngũ phiến.”

Hắc sam khách trả lời, làm cho Hoa Nhụy thân mình hoàn toàn lạnh!

Ông trời..... Hắc nhưng lại có được toàn bộ đóa hoa! Đây không có nghĩa là, nàng đời này đều phải bán cho hắc.....

Nhìn Hoa Nhụy đôi mắt bỗng dưng tối sầm lại, hắc sam khách lại nhíu nhíu mày, sau một lúc lâu sau, hắc giống nhau quyết định cái gì giống như nhíu lại mắt, sau đó bắt đầu dùng ánh mắt xem Hoa Nhụy linh lung có hứng thú thân hình.

Cảm giác được hắc ánh mắt không ngừng mà ở trên người nàng qua lại nhìn quét, Hoa Nhụy trong lòng trung liệu mạng mạng chết đi tao lão nhân sư phụ.

Tử sư phụ, thối sư phụ, hắc tương hồ đầu óc đến tột cùng suy nghĩ cái gì a? Cự nhiên hại nàng bị nhân chính thăm như vậy.....

Mà nàng, một cái y thuật tuyệt diệu, đặc lập độc hành, ngông nghênh mười phần Kỳ Hoàng tiên tử, như thế nào cũng tưởng không đến chính mình nhưng lại sẽ có như vậy một ngày, bị cái kia tao lão nhân sư phụ lưu

lại “Bông hoa năm cánh” Lời chú căn cô biến thành chặt vật không chịu nổi, còn lưu lạc đến bị nam nhân tùy ý đùa bỡn tình thế.....

Làm giận, thật sự rất làm giận!

Nàng thề, đợi cho nàng đem thối sự phụ nợ nần toàn bộ hoàn thanh sau, nàng nhất định phải đem nam nhân tra tấn muốn sống không thể, muốn chết không thể.....

“Người vì sao không đi?” Ở Hoa Nhụy âm thầm mắng khi, hắc sam khách nhìn nàng đôi mắt trung tức giận, trầm thấp tiếng nói hỏi, thủ tắc dọc theo cửa nàng hai má nhẹ nhàng mà trượt xuống dưới đi. “Nghe đồn trung người không phải tương đương cổ quái, tương đương ngạo khí, tương đương mắt cao hơn đỉnh sao?”

“Người!” Làm hắc sam khách thô ráp ngón tay từ mặt nàng giáp – lộ uốn lượn xuống, lướt qua nàng non mềm da thịt khi, Hoa Nhụy nhin xuống trong lòng nhục nhã, cắn răng nói, “Quan người..... Chuyện gì.....”

“Của người y thuật như thế nào?” Nhìn Hoa Nhụy ánh lửa bắn ra bốn phía con người, hắc sam khách đưa tay chỉ na tới nàng đầy đặn rất tròn trước ngực, vòng quanh nàng phẫn nộ như tiêm nhẹ nhàng xoay quanh, nhìn kia xinh đẹp hồng nhạt anh đào ở hân đùa hạ chậm rãi buộc chặt, đứng thẳng thành xinh đẹp hồng ngọc.

“Quan người..... Chuyện gì.....” Làm hắc sam khách thô ráp ngón tay khinh xúc nàng chưa bao giờ có nhân đụng chạm quá miễn cảm bộ vị khi, Hoa Nhụy cả người đột nhiên quật khởi một trận kỳ dị run rẩy.

Ông trời, đó là cái gì cảm giác?

Vì sao khi hân như vậy chạm vào nàng khi, của nàng toàn thân nhưng lại hội không tự chủ được phát run?

Hân vì sao muốn như vậy dãi nàng? Đây nam nhân chân chính mục đích đến tốt cùng là cái gì.....

“Của người y thuật đến tốt cùng như thế nào?” Đang lúc Hoa Nhụy tự hỏi, phỏng đoán hắc sam khách chân chính ý đồ đến khi, hân đột nhiên mắt nhú lại, hai tay cầm chặt của nàng hai bên rất tròn, dùng sức xoa bóp đứng lên.

“Người..... Nếu ngay cả này..... Cũng không biết..... Còn tìm ta..... Làm sao.....” Hoa Nhụy thân mình không thể kiềm được kịch liệt run run đứng lên, nhưng nàng vẫn như cũ dùng sức cắn môi dưới, không chịu làm cho chính mình cơ hồ áp lực không được rên rỉ từ môi đỏ mọng trung dật ra.

“Ta biết đến là, nghe đồn cùng sự thật trong lúc đó tựa hồ tồn tại mỗ ta chênh lệch.” Nhìn mặc dù bị hân dùng như thế tà tứ thủ pháp khinh bạc, nhưng vẫn như cũ bảo trì cao nhã đáng người cấp ngạo nghệ khí chất Hoa Nhụy, hắc sam khách tiếp tục thản nhiên nói, “Không biết giả tổng hội đi theo nghe đồn khởi vũ, mà mỗ ta nhân cũng tổng hội ở người khác xưng tụng trung lẳng lẳng, đã quên chính mình đến tốt cùng có mấy lượng trọng.”

“Người.....” Nghe thấy nàng hướng đến từ ngạo y thuật nhưng lại bị nhân như thế nghi ngờ, Hoa Nhụy tức giận đến khóe môi đều đang run run lên.

“Liên giống như mỗi người đều khen ngợi Tây kinh thập tam tuyệt –”

Không chờ hắc sam khách trong lời nói nói xong, ba một tiếng, Hoa Nhụy nhin nữa không được quăng hân một cái tát.

Cái gì cùng cái gì?!

Hân có thể vũ nhục nàng, nhưng nàng tuyệt không hứa bất luận kẻ nào vũ nhục của nàng tỷ muội nhóm!

Đối với các nàng này mười ba cái tỷ muội mà nói, cái gì danh hào, cái gì biểu dương các nàng toàn không cần, các nàng để ý chính là có hay không làm tốt chính mình công tác, có hay không hết sức quá đường như mình cuộc sống, có hay không quả thật làm được không thẹn cho tâm!

Này nam nhân cái gì cũng không biết, thế nhưng liền dám nói ra loại này nói, hân cũng dám.....

“Có điểm ý tứ.”

Nhìn Hoa Nhụy tức giận trừng mắt hấn, lông mi còn nhún tức giận không được khinh yếu, hắc sam khách khóe miệng đột nhiên giơ lên một cái kỳ dị độ cong, hai tay cũng không dùng lại lực, sửa vì khinh phúc ở nàng rất tròn mê người bầu ngực thượng, ôn nhu vỗ về chơi đùa lên.

Hắc sam khách phản ứng làm cho Hoa Nhụy buồn bực không thôi, nàng nghĩ đến hấn hội tức giận, hội phản kích, thậm chí hội lược hạ thu hồi đóa hoa hoặc không hề cấp nàng đóa hoa linh tinh ngoan nói, nhưng hấn đều không có.

Hấn chính là động tác biến ôn nhu, ánh mắt biến nhu hòa, càng kỳ quái là, làm hắc sam khách phóng nhẹ thủ kính sau, của nàng hô hấp cũng không từ tự chủ dồn dập đứng lên.....

Có lẽ là chưa bao giờ bị nam nhân như thế đối đãi quá, có lẽ là chung quy là cái chưa nhân sự xử nữ, bởi vậy ở hắc sam khách cố ý vỗ về chơi đùa hạ, Hoa Nhụy ngược lại bắt đầu tưởng kháng cự, bắt đầu hội ngưng, mà thân thể của nàng từ đã ở bất tri bất giác trung sinh ra nguyên thủy nhất sinh lý phản ứng.

Có lẽ là nàng cũng phát hiện chính mình ngây ngô, bởi vậy làm hắc sam khách bắt đầu ôn nhu lại làm càn vỗ về chơi đùa thân thể của nàng giờ tỵ, Hoa Nhụy khuôn mặt bắt lực nóng rực đứng lên, còn cảm giác được một trận quỷ dị rung động từ hạ phúc chậm rãi dâng lên.....

“Người..... Không cần.....” Làm hắc sam khách nhẹ tay khinh niêm trụ nhũ phong thượng hồng anh đào, không ngừng mà qua lại chà xát làm kia mẫn cảm nhất mũi nhọn là lúc, Hoa Nhụy rốt cục nhìn không được kêu nhỏ đứng lên, “Ngô.....”

“Nói cho ta biết,” Nghe kia đột nhiên vang lên, như khóc như tố, lại kiều lại nhu lại ngọt ngào thấp nam thanh, hắc sam khách con người lập tức trở nên thâm thúy: “Người có không cùng thời gian trị liệu nhiều người?”

“Ta..... Có thể.....” Nắm chặt hai đấm, Hoa Nhụy cắn chặt trụ khớp hàm, đem hết toàn lực kháng cự kia cổ đối nàng mà nói hoàn toàn xa lạ quái dị cảm thụ. “Ngô.....”

“Nói cho ta biết, người có không ở tối gian nan trong hoàn cảnh vẫn duy trì của người y đạo?” Cúi đầu, hắc sam khách hé miệng, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng để ở nàng buộc chặt lại mẫn cảm nhũ tiêm thượng, qua lại liếm làm.

“Ta.....” Hoa Nhụy cả người giống bị điện giật giống như kịch liệt run run đứng lên, cơ hồ muốn thét chói tai ra tiếng. “Khả..... Lấy.....”

Ông trời, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?!

Của nàng bầu ngực vì sao trở nên như vậy trướng, như vậy đau?

Của nàng nhũ tiêm vì sao trở nên như vậy tê, như vậy ma?

Thân thể của nàng từ, lại vì sao trở nên như vậy hư nhược, như vậy vô lực.....

“Nói cho ta biết, người có không không đem đối của ta tức giận cùng hận ý phát tiết tại kia chút cần trị liệu mọi người trên người?” Nhìn Hoa Nhụy kia niêm mẫn mây đỏ trước ngực, nam tử hai tay khẽ vuốt thượng nàng ít doanh nắm chặt eo nhỏ, ở của nàng thắt lưng hết sức qua lại toa du, môi càng sâu xuống đất nhất hàm, đem của nàng hữu bên nhũ tiêm toàn bộ hàm chứa vào nội, dùng sức hút đứng lên.

“Ách.....” Hắc sam khách tà tứ hành động làm Hoa Nhụy hai mắt toàn bộ sương mù, nàng chỉ cảm thấy toàn thân khí lực tựa hồ tại kia trong nháy mắt hoàn toàn bị hấn hút đi.....

“Nói cho ta biết.” Nhìn Hoa Nhụy đôi mắt hoàn toàn tan rã, hắc sam khách vừa nói vừa dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn làm nàng kia sớm bị hấn giữ lấy nhũ tiêm.

“Ta..... Vì sao..... Phải đáp ứng..... Người.....” Tuy rằng sớm chịu không nổi loại này đối đãi mà không được thở gấp, nhưng Hoa Nhụy lại vẫn như cũ quật cường nói xong, “Nếu..... Bị thương..... Là người..... ta phi.....

Đem người..... Đại tá bát khối..... Không thể.....”

“Người thật đúng là không giống nghe đồn trung nói như vậy.” Nghe Hoa Nhụy mặc dù quật ngạo lại không hề tâm cơ ngôn ngữ, hắc sam khách thì thảo nói xong, bàn tay nhẹ nhàng mà đi xuống âu yếm nàng rất tiểu tuyệt đồn.

“Không liên quan..... Của người..... Sự.....” Phát hiện chính mình cái mông nhưng lại bị hấn như vậy ái muội qua lại khe vuốt, phát hiện cặp kia thủ cư nhiên còn càng phủ càng thấp, cơ hồ đến của nàng tư mật chỗ khi, Hoa Nhụy nhin nữa không được dùng tay nhỏ bé chống đỡ trước người nam nhân.

Không cần, không thể!

Hấn không thể chạm vào nàng nơi đó.....

Mà ở phát hiện Hoa Nhụy phản kháng sau, hắc sam khách nâng lên mắt nhìn chính mình trước người kia phó kiều nhỏ thân thể, tựa hồ hoảng hốt trong chốc lát sau, mới chậm rãi giơ lên tay phải cầm của nàng hai tay, cúi đầu lại lần nữa hôn trụ của nàng nhũ tiem.

“Người.....”

Ở hắc sam khách loại này ôn nhu lại kỳ quái không chế hạ, Hoa Nhụy chỉ có thể thở gấp hơi hơi, bất lực ngẩng đầu lên, cảm giác chính mình hạ nửa người không biết vì sao trở nên nóng quá nóng quá, còn có một loại kỳ quái, trước nay chưa có ướt át cảm từ tư mật chỗ ồ ồ chảy ra.....

Ông trời, nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Vì sao tại đây cái không biết từ làm sao toát ra, như thế vô lễ thả người vô sỉ đụng chạm hạ, thân thể của nàng tử nhưng lại trở nên một chút cũng không như là chính mình?

Thân thể của nàng tử nóng quá nóng quá, cơ hồ mau hòa tan thành thủy.....

Không tự giác kẹp chặt hai chân. Tưởng che dấu chính mình thân thể thượng khác thường phản ứng, nhưng Hoa Nhụy này nho nhỏ động tác nhưng không có tránh được hắc sam khách đấy mắt.

“Nói cho ta biết, vì sao người muốn nhâm ta làm như vậy?” Hấn đột nhiên hai chân hé ra, khiến cho nàng thon dài cân xứng hai chân cũng theo hấn mở ra, làm cho nàng dưới thân tối tu nhân đoá hoa tùy theo nở rộ.

“Người không..... Không cần.....” Phát hiện chính mình nhưng lại bị đùa nghịch thành như vậy tu nhân tư thế, Hoa Nhụy đôi mắt phút chốc trừng lớn, cực lực tưởng khép lại hai chân, nhưng như thế nào cũng không tài cán vì lực.

Nàng chỉ có thể nhâm chính mình tối bí mật hoa viên bị gió lạnh nhẹ nhàng xuy phát, bị.....

“Người rõ ràng..... Biết.....” Chưa bao giờ bị nhân như thế nhục nhã quá, Hoa Nhụy đôi mắt đẹp lung tung một trận sương mù “Người.....”

“Này bông hoa năm cánh đối với người ý nghĩa là cái gì?” Đưa tay đi xuống thân đi, hắc sam khách nhẹ nhàng đẩy ra nàng dưới thân run run đoá hoa, cảm giác chính mình trên tay kia trận hơi hơi ướt át.

“A..... Không cần.....” Làm hắc sam khách ngón tay ở của nàng đoá hoa gian nhẹ nhàng lướt qua khi, Hoa Nhụy thân mình giống bị sấm đánh trung giống như kịch liệt run run đứng lên, trán bất lực nhẹ nhàng tựa vào vai hấn thượng, “Không cần..... Chạm vào.....”

“Có này bông hoa năm cánh đối với người có chỗ tốt gì?” Hắc sam khách không để ý Hoa Nhụy kháng cự, vẫn như cũ nhâm ngón tay ở trong đó sự trượt, cuối cùng còn nhẹ nhàng nhất khắp!

“Nha a.....” Làm dưới thân bí mật hoa châu bị hấn dùng ngón tay niêm trụ khi, Hoa Nhụy không bao giờ nữa có thể thờ ơ, chỉ có thể tùy ý lúc trước cực lực nhin xuống nức nở thanh dật ra môi đỏ mọng.“Buông tay..... A a.....”

Nàng thật sự chịu không nổi, bởi vì này loại cảm giác thật sự rất làm người ta rung động!

Thân thể của nàng tử nhân hấn này nhất niêm làm hoàn toàn mềm yếu, mà hôn phách đã ở hấn ngón tay kia nhất khắp nháy mắt hoàn toàn bị cướp đi, làm cho nàng trừ bỏ bất lực ưm nức nở ở ngoài, không còn có khác phóng thích phương thức.....

“Sư phụ..... Là ta sư phụ.....” Dùng sức muốn tránh thoát hắc sam khách nắm giữ lại chính là phí công, cuối cùng Hoa Nhụy chỉ có thể bất lực khẽ nắc, thấp kêu, “Hắn nói..... Hắn khiếm..... Có được này bông hoa năm cánh người.....”

“Chỉ có như vậy?” Nghe xong Hoa Nhụy sau khi trả lời, hắc sam khách mắt nhú lại, một cỗ kỳ quái tức giận từ hắc đôi mắt trung hiện lên, mà tay hắn tắc càng thêm tà tứ kim nạng dưới thân kia khóa thùng đại ướat át hoa châu.

“Ồ..... Sư phụ còn nói.....” Ở hắc sam khách cố ý thả làm càn niêm làm, khinh kháp hạ, Hoa Nhụy cảm giác một cỗ chưa bao giờ lãnh hội quá ảm ướt ý tại hạ nửa người lan tràn mở ra, làm nàng vừa then lại phần tiếp tục thấp khóc nói, “Chờ đóa hoa..... Đều sau khi trở về..... Ta sẽ..... Biết..... Của ta..... Thân thể.....”

“Thân thể?” Hắc sam khách thủ đột nhiên ngừng lại.

Cứ việc hắn động tác ngừng, nhưng Hoa Nhụy cảm giác được đến hắc ánh mắt còn đang trên mặt hắn cập trên người đảo quanh, nhất tưởng cập có cái nam nhân dùng như thế trực tiếp ánh mắt ngó nhìn nàng hiện tại xấu hổ thái, nàng cơ hồ muốn hồng mắt.....

“Ta nghĩ muốn..... Biết..... Của ta cha mẹ..... Là ai.....” Bị nhân khinh bạc xấu hổ và giận dữ, không biết chính mình đến từ nơi nào đau khổ, vì biết được chân tướng mà không thể không bị nhân như thế đối đãi bất lực..... Đủ loại cảm giác ở hắc sam khách ép hỏi tiếp theo cỗ não bạo khai, làm cho Hoa Nhụy rốt cuộc không thể bảo trì tôn nghiêm cùng kiêu ngạo, nhịn không được nằm ở hắc sam khách trong lòng khóc rống thất thanh, “Ta nghĩ biết..... Bọn họ..... Vì sao..... Không cần ta.....”

“Người..... Đừng khóc.” Bỗng dưng buông ra Hoa Nhụy thủ, hắc sam khách tùy ý Hoa Nhụy ở hắn trong lòng khóc, sau một lúc lâu mới ách tiếng nói nói, “Cũng đừng đi đã biết.”

“Người quản ta.....” Chính khóc không thở nổi Hoa Nhụy làm sao chỉ được nước mắt, vẫn như cũ không ngừng mà khóc nức nở.

“Đừng khóc.” Theo đang nói, một cái đại chưởng khẽ vuốt thượng Hoa Nhụy phát sao.

“Không cần người lo.....”

“Đừng khóc.” Theo đang nói, một cái đại chưởng khinh lau đi Hoa Nhụy trên mặt lệ.

“Ta nói không cần người lo, người có phiền hay không a.....” Hoa Nhụy mạnh ngẩng đầu kêu lên, lại ở tiếp xúc đến hắc sam khách hai mắt sau toàn bộ sưng sốt.

Bởi vì nàng phát hiện, hắc sam khách ánh mắt đột nhiên trở nên rất kỳ quái, tựa hồ có điểm..... Không biết làm sao.

Nàng nói gì đó sao? Nếu không, hắc ánh mắt vì sao hội trở nên như vậy..... Cỗ quái?

Phát hiện Hoa Nhụy nâng lên hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm nhìn chăm chú vào hắn, hắc sam khách đột nhiên sưng sốt, không biết vì sao nhưng lại chậm rãi cúi đầu xuống, đem mỗi cách cái khăn che mặt khắc ở của nàng mỗi đồ mọng thượng!!

Này..... Sao lại thế này?

Cảm giác chính mình môi bị hắn nhẹ nhàng phúc trụ, hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì Hoa Nhụy ngây ngốc cương ở đương trường, trong chớp lát qua đi, nàng lại đột nhiên phát hiện, chính mình bụng nhưng lại bị một cái kỳ quái dị vật đứng vững!

Trùng mắt nhìn, Hoa Nhụy lại trùng mắt nhìn, sau đó, hai má bỗng dưng xoát hồng.

Ông trời,..... Đó là..... Đó là..... Hắn phía trước không phải đều không có..... Vì sao đột nhiên.....

“Người..... Người.....” Kinh hoàng luống cuống đứng dậy, nhưng Hoa Nhụy này vừa đứng, lại vừa vịn làm cho chính mình nhũ tiêm xoát quá hắc sam khách môi.

Tiếp theo nháy mắt, Hoa Nhụy liền phát hiện chính mình nhũ trần bị hắn hàm ở trong miệng qua lại gây xích mích, hút, khẽ cắn, rồi sau đó một bàn tay điểm trúng của nàng huyết đạo, làm cho nàng rốt cuộc không thể nhúc nhích.

Hắn, hắn, hắn làm sao vậy.....

Ở hắc sam khách kích cuồng lại làm càn liếm làm hạ, Hoa Nhụy căn bản là đứng không nổi chân, chỉ có thể bất lực mặc hắn nâng của nàng eo nhỏ, thở gấp vụt vụt cảm giác kia một trận lại một trận tê dại cảm lại lần nữa từ bụng dâng lên, cảm giác chính mình rất tròn bầu ngực lại lần nữa sưng, đau đớn.....

“Ngô.....”

Nghe được Hoa Nhụy thở gấp thanh sau, hắc sam khách đột nhiên cũng đứng lên, đem Hoa Nhụy đùi phải nâng tới thạch thượng, bàn tay to duỗi ra, lại lần nữa quắc trụ nàng dưới thân hoa châu, điên cuồng mà niết làm đứng lên, thẳng đến cảm giác kia đoá run run hoa hồng khẩu chỗ chậm rãi chảy ra đại lượng mật nước, vẫn như cũ không có dừng tay.

“Người.....” Đột mất phút chốc mông lung, Hoa Nhụy cảm giác chính mình dưới thân mật nước chậm rãi từ bắp đùi chỗ chảy xuôi tới của nàng tiểu thối, “Không cần.....”

Đáng sợ.....

Vì sao này nhân có thể làm thân thể của nàng tử trở nên như thế quái dị, hoàn toàn thoát ly của nàng ý chí?

“Không cần.....”

Ở Hoa Nhụy nũng nịu nỉ non trung, hắc sam khách vẫn như cũ không nói gì, chính là nhìn nàng xinh đẹp con người trung hiện lên mê người ngượng ngùng cập khó hiểu, nhìn nàng xinh đẹp con người trung có một cổ khiếp sinh sinh cầu xin.....

Lại một lần, hắc sam khách ngạnh sinh sinh đưa tay chỉ đâm vào nàng kia theo không người đến thăm quá hoa kính, qua lại khinh trạc, xoay, niêm xoa bóp đứng lên.

“A a..... Người.....” Hoa Nhụy bất lực nức nở đứng lên.

Lần này, bởi vì hơn mật nước trơn bóng, nàng cũng không có cảm giác được kia kinh thiên đau ý, chỉ là có chút nhỏ vụn đau đớn, mà làm hắc sam khách ngón tay ở nàng nhỏ hẹp hoa kính trung trước sau khinh thứ khi, kia cổ đau đớn cũng bắt đầu có dấu đi dấu hiệu, một loại không biết tên kỳ quái vui thích hỗn loạn kia cổ nhỏ vụn đau đớn, thỉnh thoảng xảy ra từ của nàng hoa kính trung dâng lên.....

“Người.....” Nhìn Hoa Nhụy tuy rằng toàn thân buộc chặt, nhưng không tự giác khoắn bãi vòng eo, đỏ bừng hai má cũng trở nên dị thường kiều mỹ, hắc sam khách chôn ở nàng hoa kính trung ngón tay trườn đưa nhanh hơn. “Tiếng nói rất êm tai.”

“Người..... Dừng..... Bậy bạ..... Ách a.....”

Nghe hắc sam khách trong miệng lần đầu tiên phun ra loại này ái muội lời nói, Hoa Nhụy xấu hổ đến tứ chi cơ hồ đều hư nhuyển, bị hắn an trí ở hắn thất lưỡng tế trắng nõn tay nhỏ bé chỉ chương càng lúc càng tái nhợt, trong cơ thể kia cổ áp lực theo hắn ngón tay không ngừng nhanh hơn luật động, không ngừng mà uấn tích, xoay quanh, thẳng chức.....

“Thật sự.” Hắc sam khách nhìn của nàng đỏ mề hôi một giọt một giọt từ giáp biên chảy ra, nhìn của nàng đôi mắt đẹp ở hắn đùa hạ càng lúc càng tan rã, nhìn của nàng sợi tóc nhất dóm nhất dóm dính dính ở ôn nhu tuyết trắng cổ thượng, “Ngọt ngào, ngậy ngậy, mềm.....”

“Không được..... Người nói.....” Toàn thân không thể nhúc nhích, bên phong nhũ bị hắn gắt gao cầm xoa bóp, hơn nữa tư mật hoa nói còn bị hắn lấy ngón tay khinh thứ, cái loại này tu nhân cảm giác làm cho Hoa Nhụy nhịn không được thấp kêu.

Nhưng kỳ thật nàng hiểu được, theo hắc sam khách không ngừng mà khiêu khích, kia phiêu tán ở núi rừng gian, trong gió đêm, lại ngọt lại ngấy lại thẹn thùng xa lạ tiếng nói, thật là của nàng.....

“Không có người như vậy nói cho quá người sao?” Nhìn Hoa Nhụy kia chọc người yêu thương kiều khiếp vẻ mặt, hắc sam khách lại thì thảo nói, sau đó ở cảm giác được nàng nhỏ hẹp, cầm trất lại ầm áp hoa kính có rút nhanh tần suất dần dần lên cao khi, càng thêm nhanh ngón tay luật động!

“Phế..... Nói.....” Hoa Nhụy run run môi đỏ mọng, vừa tức vừa thẹn vừa hận trừng mắt hắc sam khách, “Người..... Người rõ ràng..... A a.....”

“Rõ ràng biết ngươi là xử nữ.” Hắc sam khách thì thào nói xong, lại một lần nhanh hơn ngón tay trỏ đưa tốc độ, sau đó cẩn thận ngó nhìn trước mắt này kiều diễm như hoa nữ tử, cho đến cảm nhận được nàng hoa kính co rút nhanh tần suất dị thường dày đặc là lúc, dùng sức đem tay kia thì chỉ hướng nàng hoa kính trung nhất thứ!

“A a.....” Hắc sam khách này nhất thứ, làm cho Hoa Nhụy cảm giác được một cổ đau ý hỗn loạn một cổ không thể ngôn dụ khoái cảm, ở cửa nàng hạ phúc toàn bộ bùng nổ, hơn nữa trực tiếp đánh úp về phía tứ chi bách hải, “Không..... A.....”

Nàng không nghĩ phát ra loại này tu nhân thanh âm, nhưng là nàng bất lực.

Bởi vì kia cổ như kinh đào hải lãng bàn thổi quét mà đến cực lực cảm là như vậy thật lớn, thật lớn đến nàng chỉ có thể điên cuồng mà phe phẩy đầu, hai tay gắt gao khắp trụ hắc sam khách thất lưng tế, không ngừng mà mị dề, kiều lảo lảo, vừa thẹn lại bất lực tùy ý chính mình tiếng nói ở trong rừng cây không ngừng quanh quẩn.....

“Thật sự thực dễ nghe.” Nhìn Hoa Nhụy đến nhân sinh lần đầu cao trào sau diễm mất đẹp tử, nhìn nàng trong suốt nước mắt chảy xuống đỏ bừng hai má, nghe nàng ngọt ngào mị dề thanh ở trong tai tiếng vọng, hắc sam khách lại một lần kim lòng không đậu cúi đầu, ở cửa nàng giáp thượng khe hôn một chút sau, ngón tay một lần lại một lần ở nàng co rút chưa đã hoa kính trung châm cứu.

“Không cần.....” Hoàn toàn không thể khống chế kia cổ cực lực vui thích cảm ở tứ chi bách hải điên cuồng lên tốc độ, Hoa Nhụy nan kham đến cực điểm thống khổ thấp khóc.

Vì sao hắn còn không dừng lại?

Nàng mau chịu không nổi, nàng mau chịu không nổi trong cơ thể kia cổ chung quanh đổ kinh thiên sóng triều.....

“Đủ..... Đủ.....”

Một hồi lại một hồi cao trào, làm cho mới nếm thử tình dục tư vị Hoa Nhụy căn bản là không chịu nổi, khả hắc sam khách lại vẫn như cũ không ngừng mà khinh khắp nàng dưới thân hoa châu, làm cho nàng một lần lại một lần đến hoan ái đỉnh, làm cho nàng không ngừng mị dề cổ họng cơ hồ đều khàn khàn.....

“Ta..... Chịu không nổi..... Người..... Còn muốn ta..... Làm cái gì.....” Làm hắc sam khách rốt cục dừng lại động tác đem nàng ôm vào trong ngực khi, một mối vô cùng Hoa Nhụy cầm lệ thì thào nói xong, “Còn có..... Sao.....”

“Ngày mai giờ Sửu, ta muốn ở Tây kinh thành tây bắc bắc sơn đại doanh lý nhìn thấy ngươi.” Nhìn Hoa Nhụy cao trào sau tuyệt mỹ lại một mối nhu nhược bộ dáng, hắc sam khách lặng im trong chốc lát, rốt cục mở miệng nói, “Có thể chứ?”

“Ta còn có thể..... Nói không sao.....” Cứ việc một cơ hồ đứng không dậy nổi thân, Hoa Nhụy vẫn là giấy dựa suy nghĩ đứng lên, đi tới chính mình quần áo phân tán chỗ.

“Người.....” Khinh ôm Hoa Nhụy suy yếu thân mình, cảm thụ được trong tay trắng mịn, hắc sam khách lặng im trong chốc lát, đột nhiên cởi đại huy bao lấy cửa nàng lửa khu, một phen ôm lấy nàng. “Không cần đợi cho đêm mai, người đêm nay sẽ theo ta đi đi.”

4. Chương 4: Chương 3

“Nhất, nhất, tam, nhị, nhất, nhị, nhị, nhị.....”

Ngồi ở doanh trưởng tiền, Hoa Nhụy nhìn phương xa hoàng thổ, trong miệng thì thảo nhứ kỹ, mà một cái lại một cái quân sĩ sắp xếp đội từ nàng trước người nối đuôi nhau đi qua, nghe theo nàng trong miệng niệm ra dãy số, phân biệt lại tới doanh trưởng giữ ba cái đại thiết oa hàng đội.

“Hoa quân y, bên này làm phiền ngài, kế tiếp có thể hay không phiền toái ngài đến trưởng trung đến?”
Thẳng đến cái kia giáo quan long rớt cục sau khi kết thúc, tuổi chừng bốn mươi tuổi tả hữu vạn năm đầu bếp kiêm đánh tạp trưởng lão trưởng cười theo mặt đứng ở Hoa Nhụy bên cạnh.

“Ân.” Chán đến chết ứng thanh, một thân áo trắng Hoa Nhụy đứng dậy, đi theo lão Trương đi vào y trưởng bên trong.

“Hoa quân y đến đây, này có thương tích còn đứng được rất tốt đến huynh đệ tới trước nơi này đến, đứng không đứng dậy an vị chờ.”

“Là.”

Một trận chỉnh tề trả lời tiếng vang lên sau, một đám quân sĩ ba chân bốn cẳng toàn dụng đến y trưởng tiền, một đám giống chờ bị điểm triệu cô nương bàn, đứng ở Hoa Nhụy trước mắt chờ của nàng chỉ thị.

“Người, người, người, người, còn có người,” Vươn tay chỉ vào trước người vài cái quân sĩ, Hoa Nhụy tức giận mắng, “Cho người tổ bà nội cốn xuất đi, liền điểm ấy thương còn có mặt mũi đi vào y trong lều!”

“Hoa quân y, bọn họ.....” Nghe Hoa Nhụy kia kiêu thúy tiếng nói phun ra như vậy vô tình lời nói, lão Trương vội vàng tiếp lời.

“Không chết được, nghe không hiểu sao?” Hoa Nhụy cơn tức lớn hơn nữa, lãnh trừng mắt này về mặt kính hoàng luống cuống quân sĩ, “Lưu điểm huyết làm sao vậy? Lưu điểm huyết sẽ chết, kia khắp thiên hạ nhân không còn sớm chết hết?”

“Nghe được đi, nếu Hoa quân y nói không chết được chính là không chết được,” Lão Trương hoà giải đường như, vội vàng đối đám kia bị Hoa Nhụy tiêm tiêm tổ chỉ điểm đến các quân sĩ nói, “Còn xử ở trong này làm sao? Nhanh chút đi ra ngoài uống nhất hào cầm máu thuận khí bổ thần canh!”

“Là.” Bị điểm danh đến các quân sĩ chỉ phải một đám cúi đầu, thán khí, mang theo vô hạn tiếc hận tâm tình đi ra y trưởng.

Phải biết rằng, vì tiến y trưởng nhận “Hoa quân y” tự tay trị liệu, bọn họ nhưng là tại đây một đường hành quân trung cố ý không né, không tránh gì nguy hiểm, sao biết vẫn như cũ bị xuyên qua.....

Đúng vậy, quân y. Đây là cái kia sát ngàn đao nam nhân — Tây Môn Tàn Phá, làm cho nàng này được xưng Tây kinh thứ nhất nữ thần y làm chuyện!

Có biết hay không cái gì tên là đại tài tiểu dụng a? Đây là! Hoa Nhụy tức giận nghĩ.

Nhớ ngày đó bao nhiêu nhân tướng tấn các loại biện pháp nhờ làm hộ, số tiền lớn lễ vật, bồi khuôn mặt tươi cười, khả chỉ cần tâm tình khó mà nói không nghĩ khừ tự không đi nàng, nay thế nhưng lưu lạc đến quân doanh lý đảm đương cái nhỏ nhỏ quân y.....

Thật không biết cái kia kêu Tây Môn Tàn Phá nhân đến tốt cùng là thế nào căn cân không đúng, cứ nhiên vì cái không biết cái gì ngoạn ý chiến sự, đem nàng gọi đến này tất cả đều là nam nhân trong quân doanh, đi theo bộ đội một đường đi vào điều không sinh đảm mạo, làm loại này tùy tiện một cái học y giả liền làm đến sự.....

Hai tháng!

Này hai tháng đến, nàng liền mỗi ngày hàm này cái gì cầm máu, bổ khí, nâng cao tinh thần, thanh thoi canh, sau đó làm cho này dần viễn chinh các quân sĩ nhìn xem này căn bản không có gì quan trọng hơn, cũng không có gì tính khiêu chiến tiểu thương.....

“Hoa quân y, người này nên như thế nào liệu lý?”

Đang lúc Hoa Nhụy bắt đầu dĩ đến cực điểm hồi tưởng này hai tháng đến cực khổ khi, lão Trương thanh âm ở nàng bên cạnh vang lên.

“Người khi hân là trư thĩ, vẫn là làm nơi này là nhà bếp?” Vừa tức giận vừa buồn cười trừng hường lão Trương, Hoa Nhụy nũng nịu nói.

“Này.....” Lão Trương có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Lão Trương là thô nhân, chính là tưởng giúp giúp hoa quân.....”

“Ta gọi là Hoa Nhụy, không gọi Hoa quân y.” Vẫy vẫy tay, Hoa Nhụy đánh gãy lão Trương trong lời nói, sau đó vươn tay tính bắt đầu trị liệu thương hoạn. “Nghề nếu dám nữa bảo ta Hoa quân y, ta hiện tại liền đem người đánh ngã.” “Là, là, hoa..... Cô nương.” Sững sốt, lão Trương nhất bên bồi cười, một bên chạy nhanh chỉ thị y hộ quân sĩ trước Hoa Nhụy từng bước bắt đầu xử lý người bị thương thương chỗ, “Động tác mau, ngốc làm sao? Chẳng lẽ các người thật sự ngay cả này đó cũng không hội?”

“Người làm sao luôn làm cho bọn họ thưởng công tác của ta?” Quay đầu nhìn chằm chằm lão Trương, Hoa Nhụy nhin nữa không được bão nổi, “Theo ta đến nơi đây ngày đầu tiên bắt đầu, người liền thường thường để cho người khác đến thưởng công tác của ta, như thế nào?”

Người đến tốt cùng là khinh thường ta, vẫn là áp cần xem ta không vừa mắt?”

“Này.....” Nhìn Hoa Nhụy hàm chứa hỏa hoa hai tròng mắt, lão Trương hoảng vội vàng xua tay, không biết nên như thế nào giải thích mới tốt, “Tự nhiên cũng không là, tiểu nhân chính là.....”

Đang lúc lão Trương sứt đầu mẻ trán nghĩ nên như thế nào đem ý nghĩ của chính mình nói rõ ràng khi, đột nhiên, một trận trầm thấp tiếng kèn ở nơi đóng quân nội vang lên.

“Hoa cô nương, thật có lỗi, tiểu nhân trước đi ra ngoài một chút.” Vừa nghe đến tiếng kèn, lão Trương nếu không nói nhiều, vội vàng việc việc đi ra trường ngoại.

Hoa Nhụy có chút buồn bực, cũng có chút khó hiểu, nhưng vẫn là nhún vai, dùng một đôi đôi mắt đẹp trừng này thưởng nàng công tác y hộ quân sĩ đều chân tay luống cuống sau, tiếp tục chính mình khám bệnh công tác, thẳng đến sở hữu người bị thương đều được đến tốt nhất chiếu cố.

Thời gian đến tốt cùng qua bao lâu, Hoa Nhụy cũng không rõ ràng, nàng chỉ biết là, làm nàng đi ra trường ngoại, nhìn tiền phương cát vàng trung vạn mã chạy chồm khi, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Đại mạc ráng màu mĩ giống như một chút tựa như ảo mộng tranh thủy mặc, khả ở thiên không dưới tiến hành, cũng là trong cuộc sống xấu nhất ác một màn –

“Lão Trương.” Sau một lúc lâu qua đi, Hoa Nhụy nhin xuống vị trung kia cổ bốc lên, gọi lại đã ở một bên thiếu thủ nhìn về nơi xa lão Trương.

“Tiểu nhân ở.” Vừa nghe đến Hoa Nhụy thanh âm, lão Trương lập tức đã đi tới.

“Này trận là ở đánh cái gì?” Nhìn kia hoàn toàn không thể lý giải giết chóc chiến trường, Hoa Nhụy có chút suy yếu hỏi, “Ta lớn như vậy chưa từng nghe qua Tây kinh có họa ngoại xâm.”

“Tây kinh là không họa ngoại xâm, nhưng lại cùng nước láng giềng tỷ muội thành có quân sự đồng minh, cho nên giờ phút này nước đồng minh thành trì gặp nạn, Tây kinh thành tự nhiên cũng không thể không đem xĩa đến.”

“Này nhóm người vì sao hội nguyện ý đến nơi đây đến?” Trước mắt kia phẳng phất nhân gian luyện ngục bàn cảnh tượng, bắt đầu có chút mơ hồ, mà Hoa Nhụy thanh âm cũng bắt đầu có chút mơ hồ.

“Mộ binh.” Nhìn đám kia ở trên chiến trường giao tranh các huynh đệ, lão Trương thở dài một hơi, nói nhỏ nói, “Tất cả đều là một ít vì kiếm chút đỉnh tiền không tiếc tiền lời mệnh người cơ khổ.”

“Người cơ khổ.....” Hoa Nhụy thì thào nói xong, trong đầu đột nhiên hiện ra một đôi trong suốt, nhưng tựa hồ đối sở hữu thế gian sự đều lạnh lùng lấy đái đôi mắt, cùng với cái kia đem nàng mang tới này cùng nàng biết thế giới hoàn toàn bất đồng nam nhân, “Kia..... Tây Môn Tàn Phá đâu? Hân thoát nhìn..... Không giống.....”

“Hân.....” Lão Trương trên mặt lộ ra tang thương đến cực điểm tươi cười, “Có lẽ đi.....”

Đến tốt cùng vì sao? Này hết thấy vì sao muốn phát sinh?

Sinh, lão, bệnh, tử vốn đã là mọi người một cái chung không thể không chịu khổ, vì sao còn có người muốn chủ động đi chế tạo ra một loại khác vượt qua kia vài lần khổ cực khổ?

Nàng không rõ, thật sự không rõ.....

Oanh!

Đang lúc Hoa Nhụy trong đầu loạn thành một đoàn khi, một trận nổ đột nhiên chấn đặc của nàng màng tai sinh đau!

“Đó là sao lại thế này?” Hoa Nhụy lấy tay che lỗ tai hỏi.

“Ông trời..... Bọn họ cứ nhiên sử dụng tạc pháo!” Lão Trương đồng dạng lấy tay bưng kín lỗ tai, không dám tin rằng to, “Làm sao có thể hưởng dụng?! Làm sao có thể như vậy.....”

“Tạc pháo là cái gì?” Nếu không nhìn phía kia máu chảy đầm đìa địa ngục, Hoa Nhụy tróc lão Trương bả vai hô to.

“Đó là một loại..... Một loại kiểu mới giết người vũ khí.” Không biết nên như thế nào đối Hoa Nhụy loại này thuần thiện thiên chân nữ tử giải thích kia thuộc loại nhân tính xấu nhất ác bộ phận, lão Trương chỉ có thể thu hê ra mặt nói như vậy, “Sẽ làm rất nhiều người..... Thi cốt vô tồn.....”

Làm cho rất nhiều người..... Thi cốt vô tồn.....

Hoa Nhụy thân mình kịch liệt chớp lên đứng lên, tâm cũng giống như bị đao đâm vào bình thường đau nhức!

Nàng học hơn mười năm y thuật, mục đích vì cứu người, khả năng đến hôm nay nàng mới hiểu được, vô luận của nàng y thuật như thế nào cao minh, cứu người tốc độ như thế nào nhanh chóng, lại vĩnh viễn cũng so ra kém kia tạc pháo đả thương người, giết người tốc độ.....

Nàng qua lại sở học, sở làm, sở kiêu ngạo, ở trong này căn bản không đáng giá nhất hơi thở, căn bản là phải không hơn cái gì công dụng!

Tây Môn Tàn Phá vì sao phải nàng đến loại địa phương này đến.....

“Nhanh chút người tới, người tới a!”

Đang lúc Hoa Nhụy cả người đều bị trước mắt chứng kiến kinh sợ trụ khi, lục tục đã có người bị thương bị đuổi về doanh trung.

Chỉ một thoáng, Hoa Nhụy chỉ cảm thấy bên cạnh nhân toàn liền xông ra ngoài, mà nàng, đã ở không cần nghĩ ngợi tình huống hạ nhằm phía bị để tại chính mình bên cạnh cách đó không xa người bị thương –

“Hoa cô nương, còn lại làm cho tiểu nhân cùng khác quân sĩ đến là đến nơi,” Nhìn Hoa Nhụy đem một cây cần ngân châm bắn vào người bị thương huyết đạo trước vì này cầm máu, lão Trương cũng dẫn theo vài người hướng lại đây, trong miệng còn hoang mang rối loạn trương trương kêu, “Ngài hội dơ xiêm y!”

Lão Trương sở dĩ hội nói như vậy, là vì hắn biết Hoa Nhụy là cái thực yêu sạch sẽ nhân.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ, làm nàng một thân tuyết trắng, giống cái tiên tử bình thường xuất hiện ở quân doanh lý khi, kia tôn quý, tươi mát, tinh thuần khí chất làm bọn hắn nhất bang quân sĩ cơ hồ đều xem mắt choáng váng.

Theo đi vào này quân doanh về sau, có thể không tự mình động thủ chuyện, nàng tuyệt không tự mình động thủ, thực đến muốn động thủ thời điểm, nàng nhất định sẽ ở xiêm y bên ngoài tráo thượng nhất kiện thổ bố áo bông, lại mang theo bố cái bao tay.

Trừ lần đó ra, chỉ cần đến có thủy địa phương, nàng nhất định hội thừa dịp đêm dài nhân tĩnh thời điểm đi tắm, lại lên lút hồi doanh.

Việc này, mọi người đã sớm biết, chính là ở Tây Môn Tàn Phá bày mưu đặt kế hạ tất cả đều hiểu lòng không tuyên thôi.

Mà nay, này tiên tử thế nhưng hoàn toàn không để ý này đó, cả người nhào vào kia vết máu loang lổ quân sĩ trên người “Người đầu óc quán bần lầy? Đều khi nào thì còn quản cái gì xiêm y!” Nghe được lão Trương trong lời nói, Hoa Nhụy hốt hên hô, “Huống chi xiêm y lại mua là đến nơi, mạng người người mua tới sao?”

“Là, là, là tiểu nhân hồ đồ.....” Lão Trương nhất bên hỗ trợ, một bên lại khiếm lại oán nói xong, “Ngài quả thật là cái hàng thật giá thật y giả.....”

“Vô nghĩa..... Bên kia kia vài cái, các người đang làm cái gì? Như vậy thương không chết được, còn không chạy nhanh đến giúp người tổ con bà nó việc? Dám bắt quá đến, người tổ bà nội hiện tại khiến cho các người máu chảy thành sông!”

Như vậy chiến sự, giằng co gần nửa tháng.

Này nửa tháng tới nay, Hoa Nhụy cơ hồ không có nghỉ ngơi thời điểm, nhưng nàng không ngại, bởi vì nàng sớm đã không biết chính mình quá là cái dạng gì ngày.

Nàng ngày ngày chính là hằm này cầm máu bổ khí ích tinh định thần canh, thay này bị thương mọi người chữa thương, làm cho bọn họ ngày hôm sau tiếp tục đi chịu chết.....

Nàng không rõ chính mình vì sao phải làm như vậy, lại càng không hiểu được làm như vậy có cái gì ý nghĩa, khả năng cũng chỉ có thể làm như vậy.....

Làm chiến sự rốt cục xu cho dịu đi, đại chiến sau này thứ về doanh Tây Môn Tàn Phá, nhìn đến đó là một thân huyết ô Hoa Nhụy.

Của nàng mặt, tay nàng, của nàng màu trắng cái khăn che mặt, nàng tay áo bãi thêu mai màu trắng váy sam, giờ phút này toàn dính đầy mồ hôi, bụi đất, cùng với huyết ô.....

Không thể tin được chính mình giờ phút này chỗ đã thấy nhân đúng là cho tới nay làm sạch như tuyết Hoa Nhụy, Tây Môn Tàn Phá có một lát hoảng hốt, nhưng trong chớp lát sau, hấn vẫn là quay đầu, từ y trưởng tiền đi nhanh rời đi.

“Này, kêu người kia tiến vào!” Nhưng nhưng vào lúc này, y trưởng trung Hoa Nhụy lại ra tiếng.

“Hoa cô nương nói là vị nào?” Lão Trương vội vàng hỏi.

“Ta nói là theo trưởng cửa thoảng qua đi chỗ đó cái một thân hắc tên.” Hoa Nhụy một bên huy hân vì bị thương quân sĩ băng bó, một bên không kiên nhẫn nói xong.

“Đó là Tây Môn tướng quân.....” Nhìn đưa lưng về phía trưởng cửa cùng người nói chuyện, Hoa Nhụy trong miệng cái kia “Một thân hắc tên”, lão Trương thì thảo nói xong, sau đó nếu không nhiều lời – câu lao ra trưởng ngoại.

Nhưng sau một lúc lâu qua đi, hấn lại lắc lắc mặt đi trở về Hoa Nhụy bên cạnh, “Hoa cô nương, Tây Môn tướng quân nói hấn chính vội vàng, hơn nữa cũng không có bị thương.”

“Tây Môn tướng quân? Nguyên lai là hấn.....” Nghe xong lão Trương trong lời nói, Hoa Nhụy đầu tiên là ngăn người, theo sau hừ lạnh một tiếng, kính tự đi ra y trưởng, hướng tới Tây Môn Tàn Phá bóng dáng đi đến, trong miệng còn không đoạn thì thảo nói xong, “Không bị thương phải không? Thực có thể chống đỡ thôi, ta đồ muốn xem người có thể chống được bao lâu!”

Ngay tại Hoa Nhụy đi đến cách Tây Môn Tàn Phá phía sau hai bước xa khi, tay nàng đột nhiên chợt lóe, một phen khắc hoa tiểu đao bỗng dưng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, không chút do dự đi phía trước vạch tới!

“Hoa cô nương!”

“Tây Môn tướng quân!”

Vài tiếng kinh hô đồng thời ở không trung vang lên, nhưng cùng với này đó tiếng kinh hô, là Tây Môn Tàn Phá bị Hoa Nhụy cắt qua sau lưng phun tiết mà ra máu đen!

Kia phiến máu đen, làm cho sở hữu mọi người ngây ngẩn cả người, trừ bỏ đương sự giả.

Bởi vì Tây Môn Tàn Phá ở bị cắt qua cơ bắp kia trong nháy mắt, lập tức giờ lên chính mình hắc áo choàng, đem nó che ở chính mình máu đen cùng Hoa Nhụy bên trong.

“Người làm gì?” Tây Môn Tàn Phá nhìn lại mi trường mắt một chút cũng không có bị máu đen phun đến Hoa Nhụy.

“Chứng minh của ta ánh mắt không phải dài làm trang sức!” Không hề sợ e ngại hồi trường mắt Tây Môn Tàn Phá, Hoa Nhụy đem kia đem dính đầy máu đen khắc hoa tiểu đao bắn vào trong đất, sau đó thủ duỗi ra, tham hưởng hắc phía sau bị chính mình cắt qua miệng vết thương.

“Dừng tay,” Nhìn Hoa Nhụy thân hướng hắc sau lưng trắng nõn tay nhỏ bé, Tây Môn Tàn Phá đột nhiên chợt lóe thân, “Dừng làm.”

“Người là không phải ngay cả đầu óc cũng trúng độc?” Hoàn toàn không để ý tới Tây Môn Tàn Phá cự tuyệt, Hoa Nhụy một cái lắc mình na tới hắc phía sau, kết rắn chắc thực địa đưa tay thân nhập hắc miệng vết thương trung, “Người là sợ đau vẫn là sợ ta đem người xiêm y dơ? Sợ đau liền sớm nói, nếu là sợ bẩn, vậy người tốt nhất nhớ rõ, ta sợ dĩ hội trở nên như vậy chật vật, tất cả đều là bởi vì người!”

Nhìn Hoa Nhụy cơ hồ muốn phun ra hỏa hoa hai tròng mắt, Tây Môn Tàn Phá lặng im trong chốc lát, rốt cục đứng ở tại chỗ không di nữa động, sau đó quay đầu cùng lúc trước nói chuyện giả tiếp tục nghị luận quân sự.

Hoa Nhụy chuyên chú chỗ để ý cái kia miệng vết thương, tay nhỏ bé ở bên trong đông đảo tây đảo, sau một lúc lâu, mới rốt cục đem một cái dài chừng hai tấc tiểu trùng lôi kéo mà ra, cũng đem chi cùng được thảo đang đốt sạch.

Nàng là nghe sư phụ nói qua nước lãng giếng có một loại độc trùng, có thể ở vô thanh vô tức trung xâm nhập nhân thể bên trong, cũng từng bước một cắn ăn, đầu độc này vật dẫn nội tạng, không nghĩ tới hôm nay nàng cư nhiên có thể tận mắt gặp, coi như là khó được.

“Cái kia.....” Đang lúc Hoa Nhụy lấy ra trong lòng được bình, đem một viên đan dược nhét vào Tây Môn Tàn Phá miệng vết thương trung, sau đó lại lấy ra một cây châm bắt đầu mặc tuyến khi, bên cạnh truyền đến lão Trương run run thanh âm, “Hoa cô nương, này..... Không cần thượng thuốc tê sao?”

“Có cái gì tốt hơn?” Hoa Nhụy ngăn người, cố ý tức giận nói xong, “Điểm ấy đau đều nhẫn không được, làm cái gì tướng quân!”

“Lão Trương,” Mà lúc này, Tây Môn Tàn Phá thanh âm cũng từ Hoa Nhụy trên đầu truyền xuống dưới, “Người không có việc gì làm sao?”

“Có, có!” Lão Trương vội vàng cung kính trả lời, sau đó thu hê ra nét mặt già nua, nhìn Hoa Nhụy bắt đầu khâu lại miệng vết thương động tác liếc mắt một cái sau, liền vội vàng rời đi.

Thuốc tê? Đương nhiên nên thượng, chính là nàng không nghĩ!

Nàng có cái gì đạo lý muốn cho này mặc danh kỳ diệu khinh bạc nàng, lại mặc danh kỳ diệu muốn nàng đến loại địa phương này đến nam nhân dễ chịu?

Đau tử hắc xứng đáng!

Trong lòng một bên nghĩ như vậy, Hoa Nhụy khâu lại động tác cũng càng dùng sức, nàng cố ý phóng đại động tác, cùng đợi Tây Môn Tàn Phá đau hô — nàng tin tưởng, chỉ cần là cái người sống, bị nàng như vậy ép buộc, không đau hôn sẽ không sai lầm rồi, thế nào còn khả năng nhẫn được không gọi đau.....

Chỉ tiếc không có, mãi cho đến nàng đem miệng vết thương hoàn toàn khâu lại, cuối cùng đánh cái kết khi, nàng đều không có nghe được nàng muốn nghe gấp thanh âm, càng không phát hiện có nhân té xỉu.

“Tốt lắm sao?”

Chờ Hoa Nhụy rốt cục dừng lại động tác sau, mới nghe được Tây Môn Tàn Phá giọng không sợ hãi thanh âm.

Có chút ảo não quay đầu lại đi, Hoa Nhụy khí đô đô đi hướng y trưởng, căn bản ngay cả trả lời cũng không tưởng trả lời.

Không nghĩ tới người này thật sự so với nàng tướng tượng trung có thể chống đỡ, làm giận, chân khí nhân.....

“Hoa cô nương.” Ngay tại Hoa Nhụy mới vừa đi nhập y trưởng khi, lão Trương thanh âm lại ở nàng bên cạnh vang lên.

“Người như thế nào giống quỷ giống nhau âm hồn không tiêu tan a?” Nhiều ngày đến mệt mỏi cùng với “Âm mưu” Không hiểu được sinh, làm Hoa Nhụy phiền không thắng phiền thấp trách mắng.

“Thật có lỗi, thật có lỗi!” Chặn lại nói hai tiếng khiếm, lão Trương nhìn chung quanh trong chốc lát mới thấp giọng hỏi nói, “Tây Môn tướng quân không có việc gì sao?”

“Ân?!” Quay đầu trừng mắt lão Trương, Hoa Nhụy đôi mắt mị cơ hồ chỉ còn một cái khâu.

“Là, là tiểu nhân nói sai, có Hoa cô nương ở, Tây Môn tướng quân đương nhiên không có việc gì.” Lão Trương mồ hôi trên trán châu càn lúc càn đại giọt.

“Nói trở về, ta còn thật không rõ giống hần người như thế làm sao có thể trung loại này độc?” Không đành lòng làm khó dễ này trung thành và tận tâm trung niên đại thúc, Hoa Nhụy ngược lại châm chọc khởi Tây Môn Tàn Phá, “Mấy ngày nay căn bản là không thấy được hần ở trên chiến trường!”

Đúng vậy, tên là tướng quân, mà khi đây tớ xét ở mệnh thời điểm, hần lại biến mất cái thống khoái, này tính cái gì a!

“Đó là bởi vì tướng quân hần là tướng quân a!” Hoàn toàn không có nghe ra Hoa Nhụy trong giọng nói châm chọc, lão Trương đôi mắt lý lẽ ra một cổ bội phục, sùng kính quang mang. “Bởi vì hần một mình lẻ vào địch doanh, đem này hội đối ta quân tạo thành thật lớn uy hiếp tạc pháo toàn bộ phá hư hầu như không còn!”

Cái gì?!

Lão Trương trong lời nói làm cho Hoa Nhụy hoàn toàn trợn tròn mắt.

Bởi vì nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Tây Môn Tàn Phá thế nhưng hội làm như vậy chuyện!

Nàng còn tưởng rằng gần nhất người bị thương từ từ giảm bớt là bởi vì địch nhân tạc pháo trợ giúp không hơn, như thế nào cũng không nghĩ tới đúng là hần một mình tiến đến phá hư kết quả.....

Hừ, có gì đặc biệt hơn người?

Muốn chiến công, đương nhiên trả giá điểm đại giới!

Huống chi, hần sở dĩ muốn nàng đến, không phải là hy vọng thủ hạ của hần không cần nhân thương mà giảm bớt sức chiến đấu, làm cho hần có cơ hội thăng quan phát tài sao?

“Hoa cô nương.....”

“Lại có chuyện gì?” Hoa Nhụy bắt đắc dĩ lại lần nữa nhìn phía lão Trương.

“Lão Trương phân không ra thân..... Có thể hay không phiền toái ngài..... Đem thứ này đưa đi tướng quân trưởng, thuận tiện.....”

“Đã biết!” Nghe lão Trương áp a áp ứng lời nói, Hoa Nhụy trong lòng trung thở dài một hơi, thủ đi lão Trương trong tay gì đó, quen thuộc trực tiếp đi hướng xa xôi tướng quân trưởng — nàng cá nhân trưởng phòng bên cạnh.

Quái, nàng có như vậy hung sao?

Hung đến ngay cả lão Trương cùng nàng nói cái nói đều phải như vậy muốn nói lại thôi.....

“Này, lão Trương đưa cho người này nọ.” Đi tới tướng quân trưởng, Hoa Nhụy không nhìn phương xa các quân sĩ hảo kì ánh mắt, kính tự xúc lên liêm mạc, đem này nọ quăng đến Tây Môn Tàn Phá trước mặt.

“Ân.” Ngồi ở tháp tiền xem công văn Tây Môn Tàn Phá đầu cũng không nâng, chính là ngăn gọn trả lời một tiếng liền không hề ngôn ngữ.

Nhìn đến Tây Môn Tàn Phá lạnh lùng đáp lại, nguyên bản tính như vậy rồi đi Hoa Nhụy, đột nhiên mắt sắc phát hiện tháp thượng tựa hồ có chút huyết giọt.

Mặt là có chút bạch.....

Quên đi, liền xem ở hắn làm cho không ít quân sĩ không cần cho nữa mệnh, làm cho nàng giảm đi không ít chuyện phân thượng, sẽ giúp hắn nhìn xem tốt lắm, đương nhiên, thuận tiện cũng có thể cho hắn nhiều “Đau” Một chút.....

Chủ ý nhất định, Hoa Nhụy cũng không biết hội một tiếng, bước đi đến Tây Môn Tàn Phá phía sau, tiểu đao nhất hoa, cắt hắn sau lưng quân bào.

Hoa Nhụy hành động làm cho Tây Môn Tàn Phá sửng sốt, nhưng là đoán đến của nàng dụng ý sau, hắn cũng nhậm chức từ nàng đi, chính mình tiếp tục coi công văn.

“Mượn một chút.” Hoa Nhụy tuyệt không khách khí lấy đi bên cạnh hắn ánh nến, phóng tới hắn phía sau, để nàng có thể rõ ràng hơn thấy rõ hắn thương chỗ.

Nhưng này vừa thấy dưới, nàng lại cả người ngây ngẩn cả người!

Bởi vì Tây Môn Tàn Phá trên lưng nhưng lại che kín một đạo lại một đạo tân cũ giằng khắp nơi, cơ hồ không thể số thành vết thương!

Vì sao sẽ có nhiều như vậy, nặng như vậy thương? Người này trước kia quá đến tốt cùng là thế nào cuộc sống a?

Lại vì sao sẽ có người như vậy tàn nhẫn đi thương tổn một người khác.....

“Đừng nhìn.” Có lẽ là Hoa Nhụy lặng im khiến cho Tây Môn Tàn Phá chú ý, hắn đột nhiên phi khởi đại huy thần nhiên nói.

“Ai muốn nhìn người!” Cũng phát hiện chính mình luống cuống, Hoa Nhụy khẽ gạt một tiếng sau kéo hạ đại huy, chuyên chú nhìn này miệng vết thương, sau đó bắt đầu làm đến tiếp sau chữa thương công tác.

Có lẽ là bởi vì tướng quân trưởng thực tĩnh, có lẽ là bởi vì tướng quân trong lều đầu cây đuốc so với bên ngoài nhiều chút, cháy sạch trưởng trong phòng so với bên ngoài ảm áp chút, có lẽ là bởi vì nhiều ngày đến mệt mỏi, làm Hoa Nhụy rốt cục đem Tây Môn Tàn Phá miệng vết thương băng bó, xử lý tốt khi, nàng cũng không biết bất giác dựa vào trưởng vách tường đã ngủ.....

Này vừa cảm giác ngủ mặc dù không bằng ở của nàng làm mai các lý an ổn, nhưng cũng không sai lắm rồi.

Một mỗi đến cực điểm Hoa Nhụy liền như vậy bán tỉnh bán ngủ dựa vào trưởng vách tường, thẳng đến cảm giác rung cả mình không ngừng mà từ lòng bàn chân dâng lên, thẳng đến cảm giác một trận ánh sáng không ngừng mà quấy rầy của nàng nồng đậm buồn ngủ.

“Này, người không ngủ được người khác không cần ngủ sao?” Nhịn xuống kia cổ hàn ý, ngủ mơ mơ màng màng Hoa Nhụy ở lần thứ tám bị ánh sáng quấy rầy sau, nhịn nữa không được mở mắt ra, cắn răng oán hận nói.

Phải biết rằng, nàng đã muốn có mấy cái nguyệt cũng chưa ngủ ngon, sẽ không có thể làm cho nàng an an ổn ổn ngủ thượng vừa cảm giác sao?

Cái kia vẫn tới tới lui lui đẩy chúc quang nhân đến tốt cùng là ai? Như thế nào như vậy không hơn nói a?

Tướng quân trưởng trung cái kia ở đồ tiến đến hồi di động bóng dáng rốt cục dừng bước, mà này bóng dáng, tự nhiên chỉ thuộc loại Tây Môn Tàn Phá.

Lúc này Tây Môn Tàn Phá rốt cục quay đầu nhìn Hoa Nhụy liếc mắt một cái, này liếc mắt một cái, làm cho hắn trông thấy thân thể của nàng khu nhân rét lạnh mà phát run, trông thấy nàng trừng mắt hắn đôi mắt đẹp hạ kia phiền hắc choáng váng, cùng với nàng trong mắt kia cổ nùng hóa không ra buồn ngủ.....

“Dem ánh nến làm tức được không a, ta thật sự thực khôn, làm cho ta ngủ một chút được không? Cho dù ta cầu người!” Buồn ngủ mông lung Hoa Nhụy tiếp tục nói xong, chính là ngay cả chính nàng cũng không biết, nàng lúc này tiếng nói là như vậy khàn khàn, như vậy kiêu thái mười phần.

Ngay tại Hoa Nhụy trong lời nói thanh vừa hạ khi, cửa nàng trước mắt bỗng dưng biến thành một mảnh hắc ám.

Này cái gì cùng cái gì a?! Này nhân là nghe không hiểu tiếng người có phải hay không?

Nàng là ở oán giận đúng vậy, nhưng này cá nhân đáp lại nàng oán giận phương thức như thế nào là như thế này –

Hắn thế nhưng đem nàng cả người ôm vào trong ngực, dùng hắn đại huy bao vây trụ nàng toàn thân, sau đó không nói một tiếng ngồi xuống, tiếp tục hắn công tác!

Quên đi, dù sao chỉ cần không lạnh, không cứng rắn, không lượng, còn có nàng quen thuộc nhất được mùi, như vậy nàng ngủ người này cũng có thể.

Cũng có thể.....

5. Chương 5: Chương 4

Cứ như vậy, Tây Môn Tàn Phá đại dưới trướng, Tây Môn Tàn Phá trong lòng, thành Hoa Nhụy chuyên chúc “Giường”

Cứ việc Hoa Nhụy vì lần đầu tiên thất sách không biết trách cứ chính mình bao nhiêu hồi, nhưng ai làm cho lòng của nàng để đã nhận định kia trướng “Giường”, bởi vậy chỉ cần mệt nhọc, mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng khi, của nàng hai chân sẽ không tự giác đi hướng trướng quân trướng, đi hướng kia trướng không ngừng yên lặng kêu gọi của nàng “Giường”.....

Quên đi, dù sao là “Giường” Thôi, chỉ cần không nghĩ hắn là nam nhân, mà là cái không có sinh mệnh “Giường”, không phải được sao?

Cứ như vậy lừa mình dối người đem chính mình quái dị hành động hợp lý hoá, bởi vậy tối nay, Hoa Nhụy lại đây đến trướng quân trướng trung, ẩn lệ thương vì Tây Môn Tàn Phá rửa sạch miệng vết thương, ẩn lệ thương dựa vào trướng quân trướng vách tường mê man, ẩn lệ thương bị ôm tới một cái ấm áp mà tràn ngập được hương ôm ấp trung.....

“Trướng quân!”

Này đêm, cùng đi qua từng cái đêm đều không sai biệt lắm, nhưng là ở đêm quá canh ba là lúc, trướng quân trướng ngoại bỗng nhiên truyền đến lão Trương thanh âm.

“Tiến vào.” Mặc dù thấy có chút kỳ quái, nhưng Tây Môn Tàn Phá vẫn như cũ không có ngăn đầu, chính là tiếp tục xử lý công văn.“Chuyện gì?”

“Trướng Quân công chúa đến đây.”

“Phải không?” Nhíu nhíu mày, Tây Môn Tàn Phá rốt cục bắt đầu dĩ ngăn đầu,“Thỉnh nàng vào đi.”

“Không cần thỉnh, ta chính mình vào được.” Ngay tại hắn vừa dứt lời hạ khi, một cái sang sảng giọng nữ cũng đồng thời vang lên.“Người này trướng quân trướng thật đúng là phá, thực không khí phá a!”

“Đủ.” Nhìn đi vào nội trướng cái kia dáng người cao điều, bộ mặt thanh tú, một thân anh khí trẻ tuổi nữ tử, Tây Môn Tàn Phá thần nhiên nói xong,“Không biết công chúa đêm khuya đến thăm gây nên chuyện gì?”

“Thế nào cũng phải có việc mới có thể đến?” Mà vị này ở Tây kinh thành nổi tiếng xa gần, chiến công hiển hách thả quan bài “Trướng quân” công chúa — Trần Châu, căn bản không để ý tới Tây Môn Tàn Phá đạm mạc, kính tự tìm cái không vị ngồi xuống.

Tây Môn Tàn Phá vẫn như cũ không có trả lời Trần Châu công chúa trong lời nói, chính là lẳng lặng nhìn nàng.

“Hảo, hảo, ta nói là được, đừng dùng người kia tương lĩnh người chết mắt trùng ta.” Có điểm chịu không nổi vậy vậy tay, Trần Châu nhún nhún vai, “Người muốn nhân ta cho người tìm được rồi, ngày mai liền cho người mang đến.”

“Phải không?” Nghe được Trần Châu trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá trên mặt vẫn là không có gì đặc biệt biểu tình, “Làm phiền người.”

“Phiền toái ta? Người có hay không tính sai?” Giống nghe được cái gì chê cười giống như, Trần Châu cười ha hả, “Lập hạ bực này công lớn, nguyên bản vô luận người nghĩ muốn cái gì là có thể được đến cái gì, nhưng cuối cùng người cư nhiên chỉ cần một người!”

“Đủ.”

“Với người người như thế nói chuyện thực không có ý nghĩa, giống như nhiều lời – cái tự sẽ muốn mạng người dường như.” Mắt thấy Tây Môn Tàn Phá căn bản không có nói chuyện ý, Trần Châu chỉ phải bất đắc dĩ đứng lên, vỗ vỗ áo choàng thượng trần sĩ, chậm rãi hướng tướng quân trưởng khẩu đi đến. “Bất quá tốt xấu ta cũng vậy cái công chúa, người nhìn thấy ta cũng phải khởi đứng dậy đi.”

“Thuộc hạ có thương tích trong người.” Tây Môn Tàn Phá thản nhiên đáp.

Đúng vậy, có thương tích trong người, tuy rằng còn không về phần thương đến không thể đứng dậy bộ.

Nhưng lúc này hắn chỉ có thể nói như vậy, bởi vì chỉ có hắn biết, hắn sợ dĩ không thể đứng dậy, thuần túy bởi vì hắn trong lòng đang có một nữ tử ngủ nồng.....

“Thương?” Trần Châu ngẩn người, phút chốc quay đầu, “Cư nhiên có nhân bị thương người? Là ai? Ta chém hắn đi!”

“Không cần làm phiền công chúa mắng to.” Đối chuyện này, Tây Môn Tàn Phá căn bản không nghĩ nói thêm.

“Người..... Thật sự là!” Nghe được Tây Môn Tàn Phá trả lời, luôn luôn anh khí bức người Trần Châu cũng khó đạo chân, khởi xướng hờn dỗi.

Nhìn Trần Châu có chút quái dị phản ứng, Tây Môn Tàn Phá nếu có chút dăm chiêu nhú nhú mày, sau đó trong lòng trung thở dài một hơi.

“Quên đi, ta mặc kệ người.” Bỗng dưng quay người lại, Trần Châu đi nhanh hướng trưởng ngoại đi đến, “Đúng rồi, ta lão ca ngày mai hội mang nhất bang tướng sĩ đến người nơi này đến khánh công, thuận tiện cũng sẽ hướng người đề –”

“Thuộc hạ hiểu được.” Khó được đánh gãy Trần Châu trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá cúi đầu trầm giọng nói.

“Người thật sự hiểu được?” Cắn chặt môi dưới, Trần Châu mãnh vừa quay đầu lại, ánh mắt phức tạp đến cực điểm.

“Thuộc hạ hiểu được.” Tây Môn Tàn Phá vẫn là giống nhau trong lời nói.

“Người.....” Đối mặt Tây Môn Tàn Phá loại này cự nhân cho ngàn dặm ở ngoài bộ dáng, Trần Châu cuối cùng cũng chỉ có thể khê thở dài một hơi, nặng nề mà đi ra khỏi tướng quân trưởng.

“Kia xiêm y.....” Nhưng ngay tại Trần Châu sau lưng sắp bước ra tướng quân trưởng khi, nàng đột nhiên lại dừng cước bộ, nhìn tướng quân trưởng một góc.

“Kia xiêm y làm sao vậy?” Tây Môn Tàn Phá khó được nâng lên mắt nhìn hướng nàng.

Bởi vì Trần Châu trong miệng “Xiêm y”, đúng là Hoa Nhụy cứng rắn bị hắn mang đến sau, trên người kia nghìn lẻ một bộ, trải qua mấy tháng ép buộc, rốt cục “Công thành lui thân” xiêm y.....

“Nếu ta không có nhìn lầm trong lời nói, kia hẳn là xuất từ Tây kinh thứ nhất bổ phường ‘Kinh thiên tuyệt’ cao nhất tơ lụa, hơn nữa Tây kinh thứ nhất thêu phường ‘Hong Vân Các’ thêu công.....” Không có phát hiện Tây Môn Tàn Phá quái dị ánh mắt, Trần Châu tiếp tục thì thào nói.

“Thực đáng giá?” Tây Môn Tàn Phá lại hỏi.

“Có tiền cũng không nhất định mua.” Trần Châu nhún vai, sau đó quay lại đầu, “Bất quá ta nghĩ ta hẳn là nhìn lầm rồi, bởi vì có thể có được cái loại này xiêm y nhân là tuyệt đối không thể có thể sẽ tới loại địa phương này đến..... Tốt lắm, ta đi rồi, không quấy rầy người.”

Không, người sai lầm rồi.

Nhìn sớm không người liêm trưởng chỗ, Tây Môn Tàn Phá trong lòng trung yên lặng nói xong.

Bởi vì ở bên cạnh hẳn còn có hai cái, một cái là ở hẳn trước mắt Trần Châu công chúa, một cái còn lại là ở hẳn trong lòng Hoa Nhụy.....

“Tĩnh đi?”

Ngay tại Trần Châu đi ra khỏi tướng quân trưởng sau không bao lâu, Tây Môn Tàn Phá lại đã mở miệng, chính là lúc này nói chuyện đối tượng là ở hẳn trong lòng vẫn chứa không tĩnh Hoa Nhụy.

“Đối.” Không thể tưởng được chính mình giả bộ ngủ sớm bị xuyên qua, Hoa Nhụy có chút xấu hổ từ Tây Môn Tàn Phá trong lòng nhảy dựng lên, sửa sang lại một chút chính mình hơi nhũ xiêm y.

Chết tiệt, nàng thực không nên ở trong này ngủ, khả nàng không chỉ có ngủ, còn nhất ngủ ngủ thẳng ngay cả người ta bí mật đều nghe được, thực không phải xấu hổ hai chữ có thể hình dung.....

Bất quá nói trở về, nàng thật đúng là không thể tưởng được, Tây kinh thành luôn luôn anh danh bên ngoài Tướng Quân công chúa cư nhiên hội đối này đầu gỗ hoa rơi cổ ý, mà này đầu gỗ cư nhiên còn lưu thủy vô tình!

Tuy rằng trong lúc vô ý nghe thế loại bí mật không phải của nàng sai, cũng không biết vì sao, Hoa Nhụy chính là cảm thấy có chút không thoải mái, không thích hợp, dù sao, nghe lên người ta bí mật loại sự tình này là phải nhận được báo ứng.....

“Tĩnh là tốt rồi.” Đứng lên, Tây Môn Tàn Phá đột nhiên đi đến Hoa Nhụy trước người, ánh mắt phức tạp đến cực điểm nhìn nàng.

“Người..... Người muốn làm cái gì.....” Hoa Nhụy vội vàng lui ra phía sau từng bước, cảnh giác hỏi.

Làm một tiếng, nàng nghe được chính mình trên đầu truyền đến kia quen thuộc cổ quái tiếng vang.

Chết tiệt, nàng làm sao như vậy quạ đen miệng.....

“Lúc này người vừa muốn ta làm gì?”

Thân thủ thủ hạ vật trang sức, nhìn kia bông hoa năm cánh trung lại nhiều một mảnh ở rạn vỡ sinh huy, Hoa Nhụy chỉ cảm thấy một cổ tuyệt vọng từ đáy lòng dâng lên.

“Khi ta lão bà.” Yên lặng nhìn Hoa Nhụy, Tây Môn Tàn Phá một chữ một chữ nói xong.

“Người nói cái gì?!” Hoa Nhụy hô nhỏ một tiếng, cùng tồn tại khắc lại đi lui về phía sau hai bước. Hẳn nói cái gì? Khi hẳn lão bà? Nàng có hay không nghe lầm?!

“Khi ta lão bà.”

Tây Môn Tàn Phá lại một lần trả lời, làm cho Hoa Nhụy hiểu biết chính mình quả thật không có nghe sai.

Chết tiệt, hẳn nhất định là vì không cho Tướng Quân công chúa đối hẳn tiếp tục ôm ấp hy vọng, cho nên mới lấy nàng đảm đương tấm mộc!

Chết tiệt, hẳn nhất định là đoán được ngày mai Tướng Quân công chúa ca ca là muốn hướng hẳn cầu hôn, mà này doanh trung nhất thời nửa khắc cũng không có khác thích hợp nữ nhân, cho nên mới hội nghĩ đến lại đến sai sử nàng.....

“Khi nào thì?” Đã biết mới có thể tiền căn hậu quả sau, Hoa Nhụy mất hết can đảm hỏi.

“Ngày mai khời.”

Quả thế.....

“Đã biết.” Hoa Nhụy tựa như tiết khí bóng cao su giống như, vô lực nói xong, “Người còn có cái gì yêu cầu?”

“Không có gì yêu cầu.”

“Ta đây có yêu cầu.” Thở dài một hơi, Hoa Nhụy trở lại hướng này làm nàng tiến thối không được, có được sử thượng thối nát nhất phong thủy nơi xuất khẩu đi đến.

“Người nói.”

“Ta muốn tắm rửa, nóng hầm hập thủy.”

“Hảo.”

“Nơi này là.....” Nhìn trước mắt ngựa xe như nước, quan lại tập hợp, Hoa Nhụy thì thào nói xong, “Chỗ nào a?”

Cũng khó trách Hoa Nhụy hội hoài nghi chính mình đi nhầm địa phương, bởi vì giờ này khắc này quân doanh thể nhưng trở thành người ta tấp nập, ồn ào sôi sục làm ồn “Chợ”!

Một đám thực gương mặt, sinh gương mặt quân sĩ lẫn nhau một vòng một vòng ngồi vây quanh uống rượu, mà đông lớn xe ngựa, ngựa, đem nguyên bản tức kinh quân doanh biến thành phẳng phát từ lâu Bát Dạ Thành.....

Khánh công yển có tất yếu biến thành như vậy sao?

Muốn đề cái nhất định không thể thành công thân có tất yếu biến thành như vậy sao?

Hoàn toàn không thể lý giải này bọn đàn ông đầu óc suy nghĩ cái gì, Hoa Nhụy hai má hơi hơi run rẩy, sau đó đứng ở trong đám người ngẩng nhìn nên hướng chạy đi đâu.

Mà đương nhiên, Hoa Nhụy cũng không biết, làm nàng mặc Tây Môn Tàn Phá không biết từ chỗ nào làm ra làm cho nàng thay bộ đồ mới, một thân tuyết trắng, giống như rơi vào phạm trần tiên tử giống như, xuất hiện tại đây cơ hồ thuần một sắc có nam nhân tồn tại thế giới trung khi, có bao nhiêu tò mò cập kinh ngạc ánh mắt đồng thời đều chú ở thân thể của nàng thượng.....

Rốt cục ở trong đám người phát hiện Tây Môn Tàn Phá kia làm người ta hận nghiêng rằng ngựa cao lớn bóng dáng, Hoa Nhụy không chút do dự đi rồi đi qua.

“Ta đến đây.” Tương đương không tình nguyện ngồi ở Tây Môn Tàn Phá bên cạnh, Hoa Nhụy tức giận nói.

“Thực đúng giờ.” Mà Tây Môn Tàn Phá chính là hơi hơi địa điểm gặt đầu, liền lại tiếp tục lẳng lẳng uống rượu.

Như thế nào? Cái này kêu là khi hấn lão bà?

Hoàn toàn khó hiểu Tây Môn Tàn Phá trong hồ lô đến tột cùng ở bán cái gì được, Hoa Nhụy chỉ có thể ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, nhâm màu trắng lụa mỏng ở trên mặt theo gió phiêu diêu, nhìn kia nhất bang uống đắc tượng điên tử dường như các quân sĩ.....

“Tây Môn tướng quân, Lục vương gia cập Tướng Quân công chúa đến đây.”

Không biết đến tột cùng ngốc ngời bao lâu, đột nhiên, lão Trương thanh âm truyền vào Hoa Nhụy trong tai.

“Ngà?!” Hoa Nhụy nghe vậy sau, tựa như xem kịch vui giống như nâng lên hai tròng mắt, nhìn một nam một nữ hướng tới Tây Môn Tàn Phá phương hướng đi tới, mà bọn họ phía sau còn đi theo nhất bang vô cùng cung kính thuộc hạ.

Trước bất luận phía sau này ý vào chủ nhân thế mà lỗ mũi hướng lên trời thuộc hạ, quang xem kia đối nam nữ một thân quý khí, Hoa Nhụy sẽ không không chắc chắn lấy làm kỳ.

Bởi vì này năm đầu cư nhiên còn có người ở trên chiến trường ăn mặc như vậy rêu rao, ăn mặc như vậy sợ người ta không biết bọn họ là hoàng tộc, này thật sự là rất làm cho người ta đại mở mắt giới!

Bất quá nay Hoa Nhụy có chút ngoài ý muốn cũng là Trân Châu.

Bởi vì tối hôm qua chỉ nghe đến Trân Châu thanh âm, bởi vậy Hoa Nhụy còn tưởng rằng nàng là cái đại thứ thứ nữ nhân khả năng như thế nào cũng không nghĩ tới, người ta không chỉ có không phải nhưng lại như vậy trẻ tuổi mạo mĩ!

Hôm nay, có lẽ nàng còn trải qua tử mĩ cho rằng, kia một thân toàn xuất từ danh gia trang sức, nạm vàng xiêm y, làm cho nàng xem đứng lên càng hiển ung dung đẹp dễ quý giá.....

“Hối hận đi, hối hận không tìm thân thể mặt người đi?” Hoa Nhụy nhìn chính mình kia một thân màu trắng vải bông xiêm y, đùa cợt giống như đối bên cạnh Tây Môn Tàn Phá nói nhỏ, “Như vậy người ta sẽ tin mới là lạ!”

“Đủ.” Nhưng Tây Môn Tàn Phá tựa hồ tuyệt không nghĩ đến ý, ngay cả đầu cũng không nâng thần nhiên nói xong.

“Yêu cầu thật đúng là thấp.....” Không thể tưởng được Tây Môn Tàn Phá trả lời nhưng lại như thế nhẹ nhàng băng quơ, Hoa Nhụy có chút tự thảo mất mặt thì thào nói xong.

“Thấp?!” Tây Môn Tàn Phá đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, nếu có chút dăm chiêu triệt bĩu môi giắc, “Phải không.....”

“Tây Môn tướng quân, nghe nói người cư nhiên bị thương?” Ngay tại Tây Môn Tàn Phá trong lời nói vừa nói xong, cái kia đi ở Trân Châu bên cạnh, một thân quý khí Lục vương gia đã không chút khách khí vén lên vạt áo ngồi xuống, câu đầu tiên xuất khẩu trong lời nói liền tràn ngập châm chọc, “Khó được, khó được a, ta nghĩ đến giống người loại này mặt lạnh nhân là đao thương không nhân đâu, muốn làm nửa ngày cũng chỉ là cái phàm nhân a!”

Nga, chánh chủ nhĩ đến đây, vừa thấy mặt liền mùi thuốc súng nặng như vậy, xem ra trò hay thật muốn bắt đầu..... Ngồi ở một bên Hoa Nhụy trong lòng trung lén lút nghĩ.

“Lục vương gia.” Mà một cái khác nhân vật chính — Tây Môn Tàn Phá, còn lại là hoàn toàn không quan tâm hấn châm chọc khiêu khích, chính là gật gật đầu, ngắn gọn hỏi hạo, “Công chúa.”

“Cư nhiên muốn cùng người loại này không kính nhân giao tiếp, thật sự là không kính thấu.....” Đại khái sớm đoán được chính mình sẽ không được đến cái gì hoà nhã sắc, bởi vậy Lục vương gia ở thấp rửa vài tiếng sau, liền giống ở chính mình trong nhà giống như quay đầu đối thuộc hạ hô, “Còn không mang rượu tới! Nga, đúng rồi, thuận tiện đem cái kia phế nhân mang đến.”

“Là.”

Ở Lục vương gia ra lệnh một tiếng, mấy bình năm xưa rượu lâu năm lập tức đưa lên chủ bàn, theo sau, một cái vừa gây lại bắn lại mỗi một, cơ hồ mặt không còn chút máu trung niên nam tử, cũng bị nhân dùng dây thừng kéo dài tới bên cạnh bàn.

Nhìn tên kia trung niên nam tử, Hoa Nhụy ngẩn người, bởi vì nàng như thế nào cũng không có nghĩ đến Tây Môn Tàn Phá dùng như vậy đại chiến công đối lấy, nhưng lại sẽ là như vậy một người!

Đêm đó, có lẽ Trân Châu công chúa không biết, nhưng ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng nàng tắc biết được thật thật nhất thiết, thì phải là –

Này nhân đối Tây Môn Tàn Phá ý nghĩa nhất định rất lớn rất lớn, lớn đến vừa nghe gặp Trân Châu công chúa nói tìm được này nhân khi, hấn tim đập giống nhau lời mình.....

Người này phía sau, đến tột cùng có dấu cái dạng gì huyền cơ?

“Thật không biết người muốn này nhân làm sao, nhất tưởng đến người nhưng lại cùng loại này thấp hơn nhân nhắc lên quan hệ, ta liền thất vọng xuyên thấu!” Lục vương gia một bên uống rượu, một bên tức giận nói, “Cùng với muốn người như thế, còn không bằng muốn một cái đại cô nương tới có ý tứ, cho nên a, ta khuyên người không bằng.....”

“Ca.....” Lúc này, vẫn ngồi ở Lục vương gia bên cạnh không mở miệng Trần Châu đột nhiên lôi kéo Lục vương gia ống tay áo, ngăn lại ca ca trong lời nói, sau đó ánh mắt như là lơ đãng bàn ngấm ngấm ngồi ở Tây Môn Tàn Phá tay phải bên Hoa Nhụy.

Cảm nhận được Trần Châu ánh mắt, Hoa Nhụy chính là nhún nhún vai, tiếp tục khinh nguyệt chén trung rượu.

Dù sao nàng hôm nay công tác chính là cái xem diễn, này Tướng Quân công chúa yêu xem liền nhìn lại, nàng Hoa Nhụy cũng không người phải sợ hãi xem!

“Vô luận như thế nào, phiền toái Lục vương gia.” Vọng cũng không vọng tên kia trung niên nhân liếc mắt một cái, Tây Môn Tàn Phá giờ lên ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Cái này cảm tạ ta?” Lúc này, vì huân Lục vương gia đột nhiên cười lạnh đứng lên, “Nhân ta là mang đến, đối với người nói muốn đem nhân cho người sao?”

Nghe được Lục vương gia trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá mày động cũng không nhúc nhích, nhưng ngồi ở bên cạnh hắn Hoa Nhụy lại phát hiện — hắn ở bàn đã hạ thủ đã nắm thành quyền.

“Ca.....”

“Ca cái gì ca? Người đừng đã quên, ta làm như vậy khả tất cả đều là vì người, nếu không ta sẽ nhảm chán đã đến này điều địa phương, sau đó còn tại này tràn ngập lòng bàn chân hạ nhân quân doanh lý làm cái gì khánh công yến?” Không kiên nhẫn hừ một tiếng, Lục vương gia trừng mắt nhìn Trần Châu liếc mắt một cái sau, lại nhìn phía Tây Môn Tàn Phá, “Người yếu nhân, ta liền cho người nhân, bất quá đâu..... Thành thật giảng, lục gia ta thật sự rất muốn nhìn xem người mặt nạ hạ đến tốt cùng là dài cái gì bộ dáng, nếu không ta này mắt cao hơn đỉnh mũi tử như thế nào —”

“Ca!”

Này bỏ qua là muốn hiếp thôi!

Nghe được Lục vương gia trong lời nói sau, ngồi ở một bên Hoa Nhụy hừ lạnh một tiếng lại uống một ngụm rượu, sau đó nhìn Tây Môn Tàn Phá đang nghe đến “Lòng bàn chân hạ nhân” Này vài sau, quyền đầu từng lại nắm, nắm lại từng.

“Ta hiểu được.”

Nhưng Tây Môn Tàn Phá trả lời lại làm Hoa Nhụy trong tay rượu thiếu chút nữa sái ra chén ngoại, nàng như thế nào cũng tưởng không đến hắn thế nhưng muốn này người tới loại tình trạng này!

Nhìn Tây Môn Tàn Phá thủ chậm rãi nâng tới trên mặt, Hoa Nhụy càng giật mình.

Tuy rằng đến nơi đây đã có mấy tháng, nhưng Hoa Nhụy chưa từng xem qua hắn lấy điệu trên mặt mặt nạ, bởi vậy có thể thấy được, hắn sở dĩ mang mặt nạ, nhất định là vì che dấu cái gì.

Mặc dù có khi, Hoa Nhụy không khỏi cũng sẽ đoán hắn là không phải bộ dạng rất dọa người, hay là là làm ác sợ bị nhân xuyên qua, nhưng nàng lại chưa bao giờ được đến giải đáp.

Mà nay thiên, mắt thấy này câu đồ sẽ công bố, bởi vậy không chỉ có là Hoa Nhụy, liên doanh trung cái khác quân sĩ cũng tất cả đều tỉnh xuống dưới, liền vì chờ đợi giờ khắc này.....

Gió đêm ở thổi, sao trên trời ở lóe ra, sáng ngời tựa như Tây Môn Tàn Phá hai tròng mắt.

Người này, nguyên lai trưởng thành như vậy!

Nhìn cõi ra mặt nạ sau Tây Môn Tàn Phá, Hoa Nhụy ở mọi người nói nhỏ tán thưởng trong tiếng cũng không cảm ngay cả trát vài lần mắt.

Không nghĩ giống trung khó coi thôi.....

Tuần rất khuôn mặt, thật to mắt, nồng đậm mày kiếm, thẳng thắn mũi, hơn nữa hắn kia nhếch trụ lại kiên nghị miệng cặp cằm, làm cho hắn có vẻ như vậy uy vũ bất khuất, như vậy nam nhân.....

“Thật sự là đàn chưa thấy qua quen mặt lòng bàn chân hạ nhân!” Tuy rằng trong lòng cũng vì Tây Môn Tàn Phá ra nhân ngoài ý muốn tuần dật diện mạo kinh ngạc không thôi, nhưng Lục vương gia vẫn là trong miệng không lời hay, “Được, người đã cũng không tích cở mặt nạ, ta đây liền đem nhân cho người, miễn cho người ta nói ta làm khó dễ người! Bất quá đầu..... Tuy rằng nhân là thả, đối với người nói trước tiên là nói về ở phía trước, vạn nhất người này đến người trong tay sau đã chết vẫn là làm sao vậy, đã có thể không phải chuyện của ta..... Thả người!”

“Là.”

Nhân, quả thật là thả, chính là, dùng rất thấp tiện phương thức.

Ở mọi người trong mắt, trung niên nam tử bị lấy cực ti tiện phương thức kéo dài đến Tây Môn Tàn Phá bên cạnh, mà người này thất tha thất thểu quỳ rạp xuống bàn hạ sau, trong miệng không biết vì sao nhưng lại không ngừng mà nôn ra nông tâm màu xanh uế vật, nghe thấy chỉ lệnh nhân buồn nôn.....

“Chiếu ta nói a, Tây Môn Tàn Phá người rõ ràng để lại thông minh chút, lĩnh lực gia ta này tình,” Căn bản không để ý bốn phía các quân sĩ sớm không hờn giận đến cực điểm ánh mắt, Lục vương gia nhìn trung niên nam tử kia phò chặt vật bộ dáng, lại vẫn ác liệt cười ha ha, “Dù sao này thấp hơn nhân cũng sống không lâu, người sao không buông tha cho hắn, ngược lại hướng ta muốn cầu ta bên cạnh này hi thế trần bảo –”

“Thực thật có lỗi, có người tổ bà nội ở, của người hai cái hy vọng đều chỉ có thể thất bại!”

Không chờ Lục vương gia đem nói cho hết lời, một cái kiều thúy thanh âm đột nhiên vang lên.

Rồi sau đó, một cái cực kỳ duyên dáng bóng dáng bỗng đứng xuất hiện ở trung niên nam tử phía trên, vãi ra trong lòng tương kim linh cấm mang, dùng ngay trước linh chấn điểm trúng trung niên nam tử trên người mấy chỗ huyết đạo sau, lại bắn ra một phen ngân châm, châm châm đâm vào trung niên nam tử quanh thân.

“Lão Trương!”

“Tiểu nhân!” Vừa nghe đến Hoa Nhụy kêu gọi, lão Trương lập tức xâm nhập đám người bên trong, cao giọng đáp ứng.

Phải biết rằng, hắn đã muốn ấn nhẫn này Lục vương gia thật lâu!

Lòng bàn chân hạ nhân làm sao vậy?

Nếu không bọn họ này đàn lòng bàn chân hạ nhân ở phía trước đấu tranh anh dũng, đám kia cha con có cơ hội như vậy kiều ngạo khánh công sao?

Nhưng mà, lão Trương không biết là, đối Lục vương gia một ngụm một câu “Lòng bàn chân hạ nhân” Khó chịu, tuyệt không chỉ hắn một cái, mà này trong đó, còn bao gồm Lục vương gia trong miệng mỗi giờ lên một lần “Lòng bàn chân hạ nhân” Liền mãnh quán một ngụm rượu ức chế tức giận Hoa Nhụy, cùng với kia quyền đầu từng lại nắm, nắm lại từng Tây Môn Tàn Phá.

Đúng vậy, bao gồm Hoa Nhụy.

Tuy rằng nàng luôn luôn không thương chỗ mồm vào, mặc dù ở này doanh trung dừng lại thời gian cũng không có thật lâu, khả Hoa Nhụy thân thiết biết, này đàn quân sĩ kỳ thật đều thực đáng yêu, thực còn thật sự, thực vất vả.....

Mà kia căn bản không hơn chiến trường, chỉ biết thưởng công, chỉ biết ăn mặc một thân gấm tới lấy cười nhân Lục vương gia, có cái gì tư cách đối như vậy một đám đáng yêu nhân một ngụm một câu “Lòng bàn chân hạ nhân”?

Huống chi, cái kia trung niên nam tử đắc tội với ai?

Lục vương gia rõ ràng đáp ứng thả người, khả lại ở hắn trên người sử dụng như thế ti ác thứ thân độc, thật sự là vô sỉ đến cực điểm, vô sỉ đến ngay cả nàng loại này không thương quần nhân nhân sự mọi người nhìn không được.....

“Chờ người này bắt đầu phun thủy sau, lập tức đưa đến y trưởng trung, quán hẩn tam hào canh, cho người tổ bà nội mãnh mẽ quán, hai ngày sau, người tổ bà nội bao hẩn trường mệnh trăm tuổi, muốn chết cũng không xong!”

“Tiểu nhân cái này đi!”

“Này làm càn các bà các chị là ai?” Nhìn không trung kia dáng điệu uyển chuyển, tiếng nói kiều thúy, thả ở như thế đoản thời gian nội đã đem trung niên nam tử thân trung chi độc hoàn toàn cởi bỏ nữ tử, Lục vương gia không dám tin chụp bàn dựng lên, “Tây Môn Tàn Phá, người chính là như vậy quản lý quân doanh sao?”

“Ta là ai?” Hừ nhẹ một tiếng. Hoa Nhụy chậm rãi từ không trung hạ xuống thân mình, nhẹ nhàng tọa tới Tây Môn Tàn Phá trên đùi sau, còn cố ý thủ đi trong tay hẩn ly rượu, “Người tổ bà nội khinh thường nói cho người!”

“Làm càn, rất làm càn.....”

“Tây Môn tướng quân, vị này là.....” Nhìn Hoa Nhụy cùng Tây Môn Tàn Phá vô cùng thân thiết bộ dáng, Trần Châu nhin xuống trong lòng rung động, cứng ngắc đến cực điểm hỏi.

“Nàng là ta doanh trung quân y,” Nhẹ nhàng cởi bỏ Hoa Nhụy trên mặt mặt hoàn, một tay phúc ở nàng lấy rượu trên tay, đem rượu khuyh nhập của nàng trong miệng, Tây Môn Tàn Phá ngẩng đầu thản nhiên nói xong, “Cũng là ta vừa qua khỏi cửa không lâu vợ, Kì Hoàng tiên tử — Hoa Nhụy.”

“Cái gì?!” Trong tay rượu hoảng ra ly rượu, Trần Châu nhìn Hoa Nhụy, nói sau không ra một câu đến.

Tây Môn Tàn Phá trong lòng người này nữ tử, đúng là người giang hồ xưng Kì Hoàng tiên tử Hoa Nhụy, hẩn..... Thế?

Thật vậy chẳng? Này nữ tử, thật sự là hẩn thế?

Như thế tuyệt mỹ nữ tử, thật sự là hẩn vừa qua khỏi cửa thế.....

Cẩn thận ngóng nhìn giống con mèo nhỏ giống như ý ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng Hoa Nhụy, Trần Châu càng xem càng tự biết xấu hổ.

Bởi vì này nữ tử thực tại thật đẹp, mỹ ít thuộc loại nhân gian vật.....

Nàng có hé ra khéo léo tinh xảo bạch ngọc mặt trái xoan, lưỡng đạo tinh tế mềm mại Nga Mi, một đôi hơi hơi kích động thật dài lông mi, hé ra tiên diễm ướt át môi đỏ mọng.....

Mà giờ phút này, của nàng trên mặt cũng có nhân cảm giác say mà dâng lên một chút đỏ bừng, sấn nàng trắng nõn khéo léo khuôn mặt càng hiển tuyệt mỹ, mà nàng ý ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng kia như mèo con dường như mềm mại, cùng với Tây Môn Tàn Phá kia nhanh ôm nàng eo nhỏ tinh trắng cánh tay.....

Như thế xứng đôi, như thế đẳng đối, như thế.....

“Chúc mừng.....” Cuối cùng, Trần Châu chỉ có thể run run khóe môi nói như thế nói.

“Làm sao.” Mặc dù có chút không đành lòng nhìn về phía Trần Châu, nhưng Tây Môn Tàn Phá vẫn là yên lặng con mắt nhìn nàng.

Cứ việc người này nữ tử có chút tùy hứng, có chút độc thuộc loại hoàng gia kiêu quý làm bấy khí, nhưng nàng từng đã cứu hẩn, mà nàng vì Tây kinh sở làm hết thấy càng đáng giá hẩn tôn kính.....

Đúng vậy, hẩn tôn kính nàng!

Cứ việc hẩn vĩnh viễn cũng vô pháp yêu nàng, nhưng hẩn vẫn như cũ tôn kính nàng.....

“Tây Môn phu nhân, ta kính người một ly, chúc các người bạch đầu giai lão.” Giơ lên ly rượu, Trần Châu triệt hồi trong lòng cô đơn, trấn ra sang sảng tươi cười.

“Ta đây sẽ không khách khí.” Hoa Nhụy giơ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, phía sau sấn một trận điên cuồng trầm trồ khen ngợi thanh.

“Đừng uống lên!” Ngay tại Trân Châu phải rượu khuy nh cửa vào trung khi, nàng trong tay ly rượu đột nhiên vỡ thành phiến phiến, Lục vương gia phần nộ đến cực điểm thanh âm cũng đồng thời vang lên, “Khánh cái rầm công!”

“Ca, đừng làm cho ta.....” Cúi đầu nhìn trong tay rượu tí, Trân Châu thì thảo nói xong.

“Uống!” Nhìn muội muội trên mặt đau khổ, Lục vương gia cuối cùng cũng chỉ có thể ánh mắt tối tăm hét lớn một tiếng, “Người yêu uống liền uống, uống đến người cao hứng mới thôi!”

6. Chương 6: Chương 5

Tam phiến, còn có tam cánh hoa cánh hoa.....

Nhìn trong tay còn thiếu tam cánh hoa cánh hoa vật trang sức, Hoa Nhụy thật dài thở dài một hơi.

Của nàng mệnh như thế nào liền như vậy khổ a.....

Đến tốt cùng muốn tới khi nào thì nàng mới có thể thoát ly khổ hải đâu?

Cái kia kêu Tây Môn Tàn Phá, đến tốt cùng còn có thể dùng cái gì càng “Ác độc” Phương thức đến làm khó dễ nàng đâu?

Hai cái bán nguyệt, tự nàng cũng không quay đầu lại xoay thân rồi đi quân doanh sau, đã hai tháng có thừa.

Mà này hai cái bán nguyệt đến, Tây Môn Tàn Phá cư nhiên tựa như hoàn toàn biến mất ở nhân gian dường như, một chút tin tức cũng không có!

Hắn sẽ không có thể cho nhân – cái thống khoái có phải hay không?

Hắn chẳng lẽ thật muốn tha cái mười năm, hai mươi năm có phải hay không?

Nếu không phải vì cái kia tao lão nhân sư phụ chết được nhắm mắt, nếu không phải vì biết được chính mình thân thể, nàng làm gì chịu loại này nhục nhã cùng tra tấn a!

Nhất tưởng khởi chính mình từng bị Tây Môn Tàn Phá như vậy tu nhân đối đãi quá, Hoa Nhụy trong lồng ngực kia cổ hờn dỗi liền càng không thể ức chế.....

Đang lúc Hoa Nhụy thở dài thở ngắn, nghiêng răng nghiêng lợi khi, thân thể của nàng tiền truyền đến một cái nam tử trầm thấp tăng thanh.

“Hảo muội tử, người cứ việc nói thẳng đi, ta này thương có phải hay không.....”

“Người bày bả tám đạo cái gì!” Vội vàng đem vật trang sức dừng quay đầu thượng, Hoa Nhụy tức giận trừng mắt cái kia nằm ở thấp thượng, vẻ mặt tái nhợt nhưng tuần rất quý khí nam tử, “Người này thương nếu sẽ chết, kia trên đời nhân sớm đã chết cả rồi!”

“Nhưng là người thở dài thanh âm đều nhanh so với được với thủy phí khi hồ địch.....”

“Ta thần không thở dài quan người chuyện gì a? Ta cảnh cáo người, người tốt nhất chạy nhanh đem thương chữa khỏi, nếu không hỏng rồi của ta hảo thanh danh, nhìn người bồi được rất tốt bồi không dậy nổi!” Khẽ gất một tiếng, Hoa Nhụy trừng mắt nhìn giường thượng nam tử liếc mắt một cái, “Bất quá ta sẽ không hiểu được, trị thương liền trị thương, dưỡng thương liền dưỡng thương, làm sao phi đến này hẻo lánh phá khách sạn đến? Người kia đóng tòa nhà lớn lý rõ ràng muốn cái gì có cái gì, thật sự là.....”

“Hảo muội tử, người cho ta nguyện ý a?” Nam tử khổ trung mua vui giống như ha ha cười, “Khả vạn nhất làm cho người ta biết ta bị thương, lại thông minh đến có thể tìm người giúp ta chữa thương đến nỗi cho ta lại sinh long hoạt hổ, chuyện đó tình cũng không dễ làm a.....”

“Kia cũng là là.” Nghe xong nam tử trong lời nói, Hoa Nhụy gật gật đầu nói, “Nhớ người một cái đường đường tam Vương gia bình thường giả ngây giả dại cũng đủ vất vả, thật muốn làm cho người ta biết nguyên lai người không ngu ngốc, không điên cũng không ngốc, ta kia ngốc không lằng lằng muội tử về sau ngày cũng sẽ không quá.....”

“Kia cũng không phải là? Nàng đã muốn đủ choáng váng, ta cuối cùng không thể lại làm cho nàng vì lo lắng ta mà tiếp tục ngốc đi xuống.....”

“Lại bậy bạ! Tốt lắm, đừng hi da khuôn mặt tươi cười, cởi áo đưa lưng về phía ta!” Đối mặt này giả ngây giả dại công lực cùng nàng sư phụ hiểu được hợp lại tam gia, cho dù hấn là nàng cái kia mặc danh kỳ diệu thành Phò mã gia đọc sách ngốc muội chuẩn phu quân, Hoa Nhụy tuyệt không tưởng cùng hấn khách khí.

“Vây phiền toái người, hảo muội tử.”

Tam gia không nói hai lời cởi áo xoay người sang chỗ khác, mà Hoa Nhụy cũng không chút do dự ở hấn trên loài người hạ nhiều căn ngân châm, sau đó thủ hộ ở hấn phía sau, nhìn hấn chân khí bắt đầu chậm rãi ở quanh thân lưu chuyển, đỉnh đầu bốc lên – trận khói nhẹ.....

Đúng rồi, cái kia Tây Môn Tàn Phá thân hình cùng này tam gia thật là có điểm giống, chẳng qua trên lưng hơn càng nhiều thương..... Nhìn tam gia cơ sổng rõ ràng phía sau lưng, Hoa Nhụy trước mắt đột nhiên thoát ra một cái lưng thượng lộ vẻ miệng vết thương hình ảnh.

Này miệng vết thương, có đã niên đại cửu viễn, có khi là gần đây chi thương, tuy rằng lưu lại thời gian không đồng nhất, nhưng giống nhau là –

Tuyệt đối đều xuất phát từ một ít hận hấn tận xương nhân tay!

Nếu không, như thế nào xuống tay như vậy trọng, như vậy không biết tiết chế.....

Hấn đến tội cùng là loại người nào? Lại đến tội cùng có cái gì năng lực chọc giận như vậy nhiều nhân?

Theo lý thuyết, Hoa Nhụy không nên có như vậy nghi hoặc, bởi vì qua lại Vô Song Môn tỷ muội nhóm cấp của nàng tin tức chưa bao giờ làm cho nàng như thế mờ mịt quá, nhưng.....

“Tây Môn Tàn Phá, nam, ba mươi tuổi. Một năm rưỡi trước bị Tướng Quân công chúa cứu sau, sinh động cho biên tái chiến trường, ở rất nhiều Vô Danh chiến dịch trung lập hạ nhiều khởi chiến công, nửa năm tiền tấn chức vì Vô Danh tướng quân, còn lại không rõ.”

Vô công trác tuyệt, trầm mặc ít lời, cá tính quái dị, vẫn là cái tướng quân nhân, nhưng lại hội thần bí đến không người biết này bối cảnh bộ?

Như vậy một cái bị nàng đá quá cái tát lại nhất ngữ không phát người, như vậy một cái không biết khi nào, chỗ nào, có gì? có thể mông nàng sư phụ trao tặng bông hoa năm cánh người, như vậy một cái..... Khéo tay người.....

Nhìn không biết khi nào từ trong lòng lấy ra khuyên tai, kia đối nàng rời đi quân doanh sau ở tùy thân gánh nặng trung phát hiện khuyên tai, Hoa Nhụy thật sự có chút hoảng hốt.

Này nam nhân trong lòng đến tội cùng suy nghĩ cái gì, nàng không hiểu, thật sự không hiểu, mà nàng đời này cũng chưa bao giờ nhìn thấy quá như thế khó hiểu nhân –

Hấn mặc dù lần đầu gặp mặt liền khi dễ nàng, khả tự kia sau, hấn không bao giờ nữa từng đối nàng có gì vô lễ hành động, cho dù này ngày trung, nàng đều biết không rõ ban đêm đều ngủ ở hấn trong lòng, cho dù ở Lục vương gia xuất hiện ngày đó ban đêm, nàng lấy hấn “Thê” thân phận túy ngã vào hấn khuỷu tay lý.....

Kỳ thật quay đầu ngẫm lại, hấn khi đó khi dễ, hiện tại xem ra, tựa hồ đều chỉ là vì xác nhận đóa hoa hay không thực có công hiệu “Thí nghiệm”!

Mà hấn mặc dù nhìn như đối bất luận kẻ nào, sự, vật đều thờ ơ, thờ ơ, ngày thường trừ bỏ công sự ngoại cũng không yêu cùng người nói chuyện với nhau, nhưng như vậy một cái ít lời thiếu tình nhân, lại sẽ vì doanh trung kia duy nhất một cái bị thương nặng không trùng trị huynh đệ, ở tướng quân trưởng trung âm thầm rơi lệ, cũng một ngày qua lại trầm mặc, tự mình đem vị kia huynh đệ di hài đuổi về trong nhà.....

Cứ việc Hoa Nhụy có thể đoán được, Tây Môn Tàn Phá làm cho nàng đến doanh trung mục đích quả thật là vì trị liệu quân sĩ, làm cho thương vong giảm tới thấp nhất, khả hấn làm như vậy hoàn toàn không phải vì thăng quan, bởi vì nếu là vì mục đích này, hấn đại khả thoải mái cùng Trần Châu công chúa thành thân, từ nay về sau một bước lên mây, khả hấn lại tìm nàng làm “Tầm mộc”, đem Trần Châu công chúa thôi rất xa.

Mà này khuyên tai.....

Lại lần nữa nhìn nằm ở chính mình trong lòng bàn tay khuyên tai, Hoa Nhụy có thể khẳng định này phó khuyên tai là hẩn tự tay làm, bởi vì nó tuy rằng chính là thực bình thường loan cầu, ngân tuyến cúi hình Trân Châu khuyên tai, nhưng là tại kia nho nhỏ Trân Châu phía trên, lại dùng cận lúc này thứ chiến dịch chỗ mới có toái đá màu tương thành, không nhìn kỹ căn bản là hội xem nhẹ điệu, nhưng lại tinh vi không có lầm “Hoa Nhụy” Hai chữ.....

“Lấy loại này ngoạn ý làm tạ lễ, khi ta Hoa Nhụy là loại người nào a.....” Nhìn nằm ở trong lòng bàn tay kia phiếm thần nhiên hào quang tinh xảo thuần thủ công khuyên tai, Hoa Nhụy thì thảo nói nhỏ, “Nếu không sợ đã đánh mất bị nhân kiểm đi làm nguyên rửa của ta này nọ, ta càng hiện thời liền cấp ném.....”

Ngay tại Hoa Nhụy thì thảo tự nói là lúc, đột nhiên gian, một trận hỗn độn tiếng bước chân cập la lên ở khách sạn hành lang lý vang lên –

“Cháy, chạy mau a!”

“Cứu mạng a, cháy!”

Nghe xong này đó thanh âm sau, Hoa Nhụy đầu tiên là ngẩn người, tiện đà nhẩn lại mảy liễu, bởi vì cho dù nàng lại hậu tri hậu giác, cũng vô pháp xem nhẹ điệu kia không ngừng phiêu vào phòng nội, thuộc loại “Hỏa” Cùng “Thiên đốt” hơi thở!

“Thật là, sớm không mất hỏa trễ không mất hỏa, hiện tại thất cái gì hỏa a.....” Dem khuyên tai vội vàng tắc hời trong lòng, Hoa Nhụy nhìn trên giường còn tại vận khí chữa thương tam gia, thấp giọng mắng.

“Chạy mau a.....”

“Ai tới giúp giúp ta a!”

Ngoài cửa, này khởi bỉ lạc tiếng kêu cứu càng lúc càng thê lương, mà khói đặc cũng bắt đầu lan tràn đến Hoa Nhụy chỗ phòng nội.

Cứ việc như thế, Hoa Nhụy vẫn như cũ không hề động làm, bởi vì lúc này tam gia đang đứng ở chữa thương mấu chốt nhất thời khắc, nàng cũng không thể làm cho hẩn thất bại trong gang tấc.

Huống chi, y nàng tính ra, chờ tam gia này luân chữa thương hoàn thành sau, bọn họ thân thủ còn đủ để ứng phó loại này việc nhỏ; Dù sao, trốn chạy này việc sự nhưng cho tới bây giờ còn không có làm cho nàng Hoa Nhụy hao tổn tâm trí quá.....

“Các người vì sao còn không đi?!”

Nhưng ngay tại Hoa Nhụy tin tưởng tràn đầy hết sức, đột nhiên gian, phá cửa thanh cùng một câu gầm nhẹ đồng thời ở nàng phía sau vang lên.

Nghe thế cái thanh âm, Hoa Nhụy không khỏi ngây ngẩn cả người, nàng trừng mắt nhìn, sau một lúc lâu mới từ từ hồi quá thân khứ, nhìn cái kia phá cửa mà vào cao lớn bóng dáng.

“Người như thế nào ở trong này?”

“Người như thế nào ở trong này?”

Bỗng dưng mắt đôi mắt hai người đang nhìn thanh đối phương diện mạo khi, nhưng lại trăm miệng một lời phát ra nghi vấn, trong đó một cái tự nhiên là Hoa Nhụy, mà một cái khác còn lại là — Tây Môn Tàn Phá!

“Người mau theo người này đi, hỏa lập tức lại đây.” Không rảnh nhiều làm giải thích, Tây Môn Tàn Phá trực tiếp đi tới cửa sổ giữ, đem cửa sổ mở ra.

“Đợi lát nữa một lát.” Quay đầu nhìn trên giường tam gia, Hoa Nhụy bình tĩnh nói xong.

“Đợi lát nữa?” Nghe xong Hoa Nhụy sau khi trả lời, Tây Môn Tàn Phá đôi mắt đảo qua, thấy ở trên giường nam nhân, lập tức lại cửa trước ngoại đi đến, “Hảo, ta cho các người một phần mười nén hương thời gian, đến lúc đó nếu các người còn không đi, ta sẽ đem người nhóm khiêng đi.”

“Người người này như thế nào nhiều chuyện như vậy a, chúng ta đi không đi quan người chuyện gì?” Nhìn Tây Môn Tàn Phá tựa như trước kia giống nhau, cái gì giải thích trong lời nói đều không có, quay đầu liền hướng đám cháy chạy vừa đi, Hoa Nhụy tức giận kêu lên.

“Dục, này không phải tướng quân phu nhân sao? Ngài như thế nào còn ở nơi này? Hỏa mau thiêu lại đây!”

Mà làm cho Hoa Nhụy ngoài ý muốn là, của nàng oán giận Tây Môn Tàn Phá không có nghe đến, nghe được cư nhiên là cái kia từ ngoài cửa chạy quá, lại khẩn cấp dừng lại vạn năm đầu bếp kiêm đánh tạp dề — lão Trương!

“Lão Trương, người như thế nào đã ở nơi này?” Nhìn cái kia nàng nghĩ đến đã biết bởi tử đại khái sẽ không lại có cơ hội nhìn thấy lão Trương, Hoa Nhụy kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Phu nhân, tiểu nhân hiện tại là Tây kinh thành hỏa phòng đội đầu bếp kiêm đánh tạp a!” Chỉ thấy lão Trương trong tay dẫn theo nhất dũng thủy, cười đến ánh mắt đều nhanh không mở ra được, “Tướng quân cũng là!”

“Hắn cũng là?” Lão Trương trả lời làm cho Hoa Nhụy đôi mắt trừng lớn hơn nữa, “Hắn hảo hảo tướng quân không lo, đến cùng người ta hỏa phòng đội xem nào nhiệt gì?”

“Phu nhân..... Cái kia..... Ngài còn không biết sao? Cái kia..... Tướng quân hắn..... Bị giáng âm.....”

Như là đột nhiên phát hiện tự mình nói sai đường như, lão Trương có chút xấu hổ cắn hai tiếng sau thấp giọng nói.

“Giáng âm?” Nghe thế hai chữ, Hoa Nhụy ngẩn người, “Hắn phạm cái gì chuyện tốt? Cư nhiên có thể theo cao cao tại thượng tướng quân bị giáng âm thành kẻ chạy cờ hỏa phòng viên?”

“Cái kia.....” Lão Trương lại ập a ập ứng, “Đại khái..... Giống như..... Có lẽ là Lục vương gia làm đi..... A, phu nhân, ta không có cách nào khác bởi ngài, ta phải việc đi.”

Lục vương gia?

Quả thật, việc này xác thực rất giống là cái kia tiểu vương bát dề con hội làm được.....

“Đi thôi, đi thôi.” Vẫy vẫy tay, Hoa Nhụy nhìn lão Trương dẫn theo thủy dũng ra bên ngoài phóng đi sau mới thì thào thấp rủa, “Này Lục vương gia quả thực không phải cái này nọ!”

“Người hôm nay mới hiểu được ta lục đệ không phải cái này nọ?” Lúc này, tam gia thanh âm đột nhiên xuất hiện ở âm ỹ cập ối bức trong không khí, “Tốt lắm, hảo muội tử, xin thứ cho vi huynh đi trước một bước, đỡ phải cho người thêm phiền toái.....”

Đúng rồi, muội tử người không khỏi cũng quá khách khí, thành tướng quân phu nhân cư nhiên không chịu làm cho ta với người kia gốc muội tử đưa lên một phần lễ? Như thế nào, chê chúng ta đưa không dậy nổi?”

“Này..... Cái kia.....” Khuôn mặt bỗng dưng tao nóng đứng lên, bởi vì Hoa Nhụy lúc này mới kinh thấy, vừa rồi lão Trương gọi nàng “Phu nhân” Khi, nàng nhưng lại một chút cũng không nghĩ tới phản bác, “Người quản nhiều như vậy làm sao, mau cút!”

“Hảo, ta cút, ta cút.” Từ cửa sổ thoát ra tam gia cười đến thập phần ái muội, “Bất quá người yên tâm, này phân đại lễ, ta cùng với người kia gốc muội tử nhất định hội bổ thượng, tướng quân phu nhân!”

“Ai muốn các người bổ a.....” Tam gia gia du làm Hoa Nhụy vừa tức vừa vội đối với cái kia sớm biến mất bóng dáng hô to, “Cẩn bản là không lúc này sự.....”

Hoa Nhụy giải thích căn bản vốn không có nhân nghe thấy, trừ bỏ chính nàng.

Bởi vậy cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể đi tới cửa sổ giữ, nhìn xem phía dưới trạng huống sau, chuẩn bị chạy trốn.

“Người như thế nào còn chưa đi?”

Nhưng ngay tại Hoa Nhụy chuẩn bị thả người nhảy dựng khi, của nàng thất lưng lại đột nhiên bị nhân chặn ngang nhất ôm, sau đó cả người phi ở không trung.

“Ta đi không đi quan người chuyện gì a!” Có thể có bức này thân thủ, Hoa Nhụy không cần tưởng cũng biết là ai, “Huống chi ta cũng căn bản không cần người tới xen vào việc của người khác, người vẫn là đi làm người thuộc bốn phận chuyện, đỡ phải lần tới bị giáng âm đi xoát bồn cầu!”

Không ai trả lời Hoa Nhụy trong lời nói, bởi vì nhất làm nàng an toàn rút xuống đến mặt, nàng phía sau cái kia bóng đen liền lại chui vào đám cháy bên trong.

“Thật sự là nhiều chuyện.....” Nguyên bản trong miệng còn thì thảo oán giận, nhưng mà làm Hoa Nhụy vừa nhắc mắt, trông thấy trước mắt hùng hực đại hỏa khí, nàng cũng không cầm run sợ.

Bởi vì lúc này nàng mới biết được trận này hỏa thế cư nhiên như vậy đại, như vậy mãnh, chính đồng khách sạn cơ hồ đều đã bị ngọn lửa cắn nuốt!

Này hỏa như thế nào còn cứu được?

Tên kia làm sao còn đi vào?

Tay nhỏ bé không tự giác che lại khẩu, Hoa Nhụy không dám tin phe phẩy đầu, nhưng ngay tại nàng lắc đầu khi, nàng lại phát hiện có một đám mặc hắc y, sau lưng thêu một cái “Hỏa” Tự mọi người, vẫn như cũ không sợ hỏa xà, không ngừng mà hướng tới khách sạn hất thủy.....

Hắn đâu? Đi nơi nào?

Ánh mắt không tự giác tại kia đàn hắc y nhân trung qua lại đi tuần tra, nhưng Hoa Nhụy lại căn bản không phát hiện chính mình muốn tìm cái kia bóng dáng, lòng của nàng không biết vì sao đột nhiên phiền chán đứng lên, cước bộ cũng không từ tự chủ hoạt động hạ.

Tìm hắn làm sao?

Hắn là chết hay sống quan nàng chuyện gì a?

Ngay tại bước ra bước đầu tiên khi, Hoa Nhụy đột nhiên kinh thấy chính mình cư nhiên ở làm một cái nàng hận không thể vĩnh viễn không cần tái xuất hiện nhân lo lắng!

Ông trời..... Nàng choáng váng sao?

Vì không bị chính mình kỳ quái ý tưởng làm phức tạp, Hoa Nhụy xoay người liền đi.

“Oa, này vài cái bị thương hảo trọng a, ta xem là không cứu đi.....”

“Kia chỉ có thể trách bọn họ mệnh khổ, loại này thời điểm, nào có nhân sẽ đến cứu bọn họ a.....”

“Này, hỏa phòng, các người còn không mau điểm dập tắt lửa a, nếu không diệt, nhà của ta đều phải bị thiêu.....”

Này khởi bĩ lạc lời ra tiếng vào, nghe được Hoa Nhụy mảy đều nhíu.

“Nhìn xem xem, nhìn cái gì vậy, có rảnh xem sẽ không đến giúp người tổ con bà nó việc a!” Một cái trở lại, Hoa Nhụy không chút nào lo lắng hướng trong đám người kia đôi người bị thương đi đến, nàng vừa đi vừa cau mày hướng bốn phía đám kia xem náo nhiệt nhân đại thanh mắng chửi, ngay sau đó liền chuyển chú vì người bị thương làm khẩn cấp cứu hộ.

Đối Hoa Nhụy mà nói, nàng sở dĩ làm như vậy cũng không có vì sao, chính là nếu làm cho nàng gặp gỡ, nàng làm chính mình có khả năng làm, là thiên kinh địa nghĩa việc.

Nàng rất sớm chỉ biết chính mình không thể cứu trên đời này sở hữu nhân, có khi cũng sẽ không nghĩ cứu mỗ ta nhân, nhưng giờ này khắc này, cứu người căn bản là không cần cái gì đặc thù lý do.....

Trận này hỏa, thiêu thật lâu thật lâu.

Đợi cho ánh lửa rốt cục chậm rãi đánh tan, chỉ còn khói đen là lúc, sắc trời đã không rõ.

Việc một đêm Hoa Nhụy, vẫn như cũ một cái lại một chỗ vì người bị thương phu thương nàng sở mang không nhiều lắm, lại đối trị bỏng lửa cực kỳ hữu hiệu thuốc trị thương, một cái lại một cái, thẳng đến nàng phóng nhân có thể đạt được người bị thương đều được đến y bảo hộ, mới ngồi ở bên đường hơi sự nghỉ ngơi.

Nhưng ngay tại Hoa Nhụy vừa mới ngồi xuống khi, đột nhiên, một bóng người xuất hiện ở thân thể của nàng tiên.

“Làm cho ta suyễn khẩu khí được không?” Hoa Nhụy nâng lên một mỗi đôi mắt đối trước người nhân thổ dài, “Nếu không người đem nhân mang đến cũng thành.”

“Thật có lỗi.”

Nhìn Hoa Nhụy lại một lại tiểu tụy bộ dáng, Tây Môn Tàn Phá ngăn người, lập tức xoay người bước đi.

“Đợi chút!” Không nghĩ tới người tới đúng là Tây Môn Tàn Phá, lại nhìn hấn kia vô cùng thâm trầm bóng dáng, Hoa Nhụy đột nhiên gọi lại hấn, sau đó trừng mắt nhìn, mâu trung lộ ra một cổ “Rất cực đại đến cơ hội đùa giỡn đùa giỡn người” bướng bỉnh cùng bốn cợt, “Người ra vài miếng đá hoa trị thương thể của người?”

Đúng vậy, trị hấn thương, trị hấn kia rõ ràng xem ra chỉ biết là bị hỏa trụ tử nghiêm trọng tổn thương lưng. Bị như vậy trọng thương cư nhiên còn có thể động, hấn người này rốt cuộc là cái gì làm a.....

Huống chi, dù sao chung quy là muốn trị, nàng đơn giản trêu đùa trêu đùa hấn cũng không đủ.

“Người.....” Nghe xong Hoa Nhụy trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá thân mình đột nhiên cứng đờ, quay đầu nhìn nàng, trong mắt có một chút cổ quái thần sắc.

“Không cần đánh đổ, ta lại không có nghĩa vụ nhất định phải giúp người trị thương.” Tuy rằng đáy lòng sớm vì kia nghiêm trọng thương thể thở dài, nhưng Hoa Nhụy vẫn là cố ý không sao cả nhún nhún vai nói.

Quả nhiên, làm, làm hai tiếng, đầu nàng thượng liên tục truyền đến hai hạ rất nhỏ chấn động.

“Rất rộng rãi thôi.....” Nàng thì thào nói.

“Cứu bọn họ.” Nhưng ra ngoài Hoa Nhụy ngoài ý liệu, Tây Môn Tàn Phá thủ cư nhiên chỉ vào hấn phía sau cách đó không xa một cái con gái cùng một cái hài đồng!!

“Bọn họ.....” Nhìn phía kia kỳ thật cùng Tây Môn Tàn Phá trên người thương có thiên soa địa viễn thương hoạn, Hoa Nhụy sững sờ ở đương trường.

Mà Tây Môn Tàn Phá chính là thật sâu ngóng nhìn nàng vẻ mặt kinh ngạc bộ dáng, lập tức xoay người một mình rời đi.

Người này đến tột cùng sao lại thể này a?

Nhìn cái kia bóng dáng, Hoa Nhụy thật sự không rõ.

Hấn danh tác tìm hai cánh hoa cánh hoa, nhưng lại không phải vì cứu chính mình, mà là vì cứu này cùng hấn vốn không quen biết, bị hỏa hình xăm mọi người?!

Kia chính hấn đâu?

“Người đợi chút!” Ngay cả chính nàng cũng không dám tin tưởng chính mình phải làm như vậy, nhưng Hoa Nhụy vẫn là đứng dậy đối với cái kia bóng dáng kêu lên.

Chính là, cái kia bóng dáng nhưng lại không thèm quan tâm đến lý lẽ tiếp tục đi xa.

“Đi gọi hấn lại đây!” Đôi mắt chợt lóe, Hoa Nhụy xả quá vừa vịn từ nàng bên cạnh đi qua, đồng dạng một thân chặt vật lão Trương.

“Phu nhân.....” Bị kêu không hiểu ra sao lão Trương ngậy ngốc nhìn Hoa Nhụy.

“Đừng gọi ta phu nhân!” Nhìn lão Trương kia phó gốc dạng, Hoa Nhụy tức giận khê gọi nói, “Ta cho người đi gọi hấn lại đây người không có nghe gấp sao? Cũng là người phải chờ tới hấn toàn bộ lưng đều lạn điệu, lưu nùng sau mới gọi hấn lại đây?”

“Là, là,” Nghe xong Hoa Nhụy trong lời nói, lão Trương hoảng sợ, chạy đi liền đi Tây Môn Tàn Phá phương hướng chạy tới, “Phu nhân ngài yên tâm, nhỏ (tiểu nhân) cho dù dùng tha cũng sẽ đem Tây Môn lão đại cấp tha lại đây!”

Ổ lão Trương đi gọi Tây Môn Tàn Phá thời gian lý, Hoa Nhụy thay kia “Hai cánh hoa cánh hoa” Liệu thương, chính là cũng dùng xong rồi nàng sở hữu bông lửa được.

Đứng dậy, Hoa Nhụy phụng phịu, nhìn chằm chằm bị lão Trương ngay cả kéo mang kéo dài tới nàng trước mắt Tây Môn Tàn Phá.

“Người tìm ta?” Tây Môn Tàn Phá thản nhiên hỏi.

Căn bản lười nói nữa, Hoa Nhụy trực tiếp điểm trụ Tây Môn Tàn Phá nhiều chỗ huyết đạo, làm cho hắn cương trực đứng ở nàng trước mặt.

“Lão Trương, đi gọi lượng xe ngựa lại đây!”

“Đúng vậy, phu nhân, tiểu nhân lập tức phải đi.”

“Người làm cái gì?” Hoàn toàn không rõ Hoa Nhụy muốn làm cái gì, Tây Môn Tàn Phá buồn bực nhăn lại mi.

Hoa Nhụy hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn tới Tây Môn Tàn Phá liếc mắt một cái, kính tự vòng đến hắn phía sau quan sát miệng vết thương, “Đừng cho là ta không biết, người cố ý biểu hiện lớn như vậy phương, không phải là vì phụ trợ ra của ta keo kiệt? Muốn cho nhân xem ta chê cười? Hừ, ta mới sẽ không cho người như nguyện!”

“Ta không ý tứ này.”

“Ta quản người có hay không ý tứ này, dù sao theo ý ta đến chính là ý tứ này!”

“Ta thực không ý tứ này.”

“Ta nói người có người còn có!”

“Ta thật sự không có.....”

“Người nói xong rồi không có? Ta nói có còn có!”

“Cái kia..... Phu nhân..... Chúng ta nên thượng chỗ nào đi?” Nhìn Hoa Nhụy vẻ mặt không hề giận, Tây Môn Tàn Phá còn lại là vẻ mặt bất đắc dĩ bộ dáng, lão Trương thật sự không biết có nên hay không vào lúc này mở miệng.

Mặc dù không rõ bọn họ đến tột cùng ra sao khi “Lang hữu tình muội cố ý”, nhưng là nhìn thấy này hai người quái dị ở chung phương thức, hắn tự nhiên cảm thấy rất thú vị –

Một người cao lớn uy vũ đại nam nhân nhưng lại cùng một cái kiêu nhỏ khả nhân tiểu nữ nhân ở đầu vô mồm, cái kia rõ ràng đứng vậy lại vẻ mặt xin lỗi, mà cái kia rõ ràng cố tình gây sự lại vẻ mặt không hề giận.....

Bất quá, hắn đương nhiên sẽ không ngốc vào lúc này đem chính mình cảm giác nói ra khẩu.

“Đi nhà của ta.” Nghe được lão Trương vấn đề, Hoa Nhụy tức giận khiêu lên xe ngựa điều khiển tào, “Làm mai các!”

7. Chương 7: Chương 6

“Thất nhân.....”

“Ta cảnh cáo người vài lần? Lại bảo ta một tiếng phu nhân, ta khiến cho người cả đời đều không mở miệng được!”

“Nhưng là..... Phu nhân ngài vốn chính là..... A! Không không không, Hoa cô nương, Hoa cô nương, ngài đừng dọa lão Trương a!”

“Ai dọa người, không có việc gì đừng ở chỗ này lý vương bận, không thấy được ta ở việc sao?”

“Tiểu nhân chính là tướng giúp ngài.....”

“Người thật muốn giúp ta trong lời nói, liền lập tức đi qua theo sát cái kia đại gia hỏa, đừng làm cho hắc làm rối loạn của ta sân..... Như thế nào? Nghe được còn không đi qua, xử ở trong này làm sao? Thật muốn bức ta cho người đời này đều không mở miệng được?”

“Là, là, tiểu nhân lập tức liền đi qua!”

“Đứng lại!”

“Phu..... Hoa cô nương còn có gì phân phó?”

“Đi trước giúp ta đoan bồn thủy lại đây, người này huyết phun đầy đất đều là!”

“Là, là, tiểu nhân lập tức phải đi!”

Xa xa trong phòng nói chuyện với nhau thanh, ở trong sân Tây Môn Tàn Phá tất cả đều nghe vào trong tai, nhưng hắc vẫn như cũ tiếp tục khảm sài, bởi vì tại đây nửa tháng chữa thương trong lúc, hắc cơ hồ ngày ngày nghe nói cùng loại đối thoại.

Đãi sài lương đã xếp thành núi nhỏ sau, Tây Môn Tàn Phá mới chậm rãi ngừng đầu, nhìn sài phòng tiền phương một gốc cây mai thụ chậm rãi bay xuống đóa hoa, cùng thiên thượng rơi xuống tuyết rơi, cách đó không xa ao nhỏ đường tôn nhau lên thành thú.....

Nơi này thật sự rất đẹp, mỹ giống như tiên cảnh bình thường; Mà bên trong trụ nhân, cũng mỹ giống như tiên tử bình thường, cứ việc tính tình cùng người nhóm tướng tượng trung tiên tử có chút sai biệt.....

Nhưng dù sao, cũng chỉ có giống Hoa Nhụy như vậy nữ tử, mới xứng có được như vậy một tòa khéo léo, thanh u, thanh lịch làm mai các.

Mà giống hắc như vậy nam tử, bước vào trong đó quả thực chính là đối của nàng tiết độ cũng khó trách mỗi hồi nàng nhắc tới đến hắc vốn không có cái gì lời hay; Cũng khó trách mỗi hồi nàng vừa thấy đến hắc, kia trương tuyệt mỹ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng trừ bỏ “Người nếu có lương tâm liền chạy nhanh đem cuối cùng một mảnh đóa hoa cho ta” biểu tình ngoại, lại vô khác.....

Này vốn hắc nên được.

Người của hắc, hắc đi qua, quả thật tựa như hắc trên lưng vết thương giống nhau, làm người ta buồn nôn.....

Mười tuổi tiền, hắc sinh hoạt tại kỹ nữ hộ trung, hắc mẫu thân thị hắc vì không có gì, mỗi ngày đưa hắc trở thành cầu giống nhau sai sử, hơi có một chút tiểu sai lầm, liền đưa hắc quan nhập một gian nhỏ nhỏ hắc phòng ở trung, mặc cho hắc như thế nào đối, như thế nào lãnh, đều không có nhân sẽ đến thăm hắc.....

Mười tuổi khi, hắc tận mắt đến một gã nam nhân đối mẫu thân quyền đâm cước đá, ác ngôn tướng hướng, ở mẫu thân bị khi dễ khéo vô hoàn phụ, cơ hồ thấy không rõ tướng mạo sẵn có là lúc, không thể nhìn được nữa hắc cầm lấy trong tay búa bổ về phía nam nhân, chính là..... Cái kia nam nhân cũng là hắc thân cha.....

Tại kia sau, hắc bị mẫu thân dùng đinh măn đinh sắt mộc côn quật, ở mẫu thân trước khi chết một câu câu “Giết người hung thủ”, một tiếng thanh “Ngay cả cha cũng dám giết súc sinh” Nhục mạ hạ, nhìn mẫu thân trừng lớn mắt, đinh chỉ hô hấp, mà hắc cũng từ nay về sau bị trục xuất cái kia tuy rằng tuyệt không ảm áp, nhưng là hắc sinh trưởng địa phương.....

Không nhà để về hắc, ở một cái bay mưa phùn ban đêm, bị một gã hắc y nhân thu cổ áo mạnh mẽ mang đi, từ đó về sau, hắc ở một cái không thấy thiên nhật thâm sơn rừng rậm trung, ngày ngày bị quật, bị trọng kích, đơn giản là hắc đang luyện tập này tàn khốc giết người phương thức khi hơi làm thổ dốc.....

Mười lăm tuổi khi, hắc giết người thứ hai, một cái hắc hoàn toàn không biết nhân. Hắc do nhớ rõ, khi đó hắc nhìn trên tay máu tươi, nước mắt rớt cuộc nhìn không được trần mi mà ra.....

Từ đó sau, suốt mười năm, tay hắc thượng nhiễm măn vô số người máu tươi; Hắc không cần biết bọn họ là ai, cũng không dám biết bọn họ là ai, mà hắc trong mắt trừ bỏ trống rỗng, không còn có khác.....

Nhưng ngay tại hai mươi lăm tuổi một cái ban đêm, nhìn một cái giống như mười tuổi khi hắn bình thường đại nam hài, đứng ở khắp cả xác chết bên trong, toàn thân run run cầm chặt một phen tiểu đao, trong mắt tràn ngập cừu hận mà đối diện hắn khi, hắn lại lần nữa rơi lệ.....

Bởi vì khi đó, hắn mới rốt cục hiểu được chính mình đến tột cùng làm cái gì — hắn nhưng lại làm cho như vậy một cái nam hài, cùng hắn đối nhân sinh tràn ngập tuyệt vọng!

Đêm hôm đó, nhìn chính mình nhiễm máu tươi hai tay, hắn hoàn toàn hồng mắt.

Hắn ở núi rừng bên trong giống cái dã nhân giống như chạy như điên hơn mười cái ngày đêm, hắn ở núi rừng bên trong giống cái dã nhân giống như điên cuồng hét lên đếm rõ số lượng vô cùng mặt trời lặn cùng bình minh.....

Rốt cục có một ngày, hắn thanh tỉnh, hiểu được chính mình nguyên bản chính là cái không nên xuất hiện tại đây thế gian nhân, chẳng qua cùng lúc đó hắn cũng hiểu được, ở hắn đi hoàn này không bị kỳ vọng nhân sinh phía trước, hắn có thể làm, nên làm, chỉ có hoàn lại.

Ngày đó về sau, hắn cấp chính mình lấy cái tên — Tây Môn Tàn Phá, bởi vì trước đó, hắn căn bản là không nổi danh tự.

Ngày đó về sau, hắn bắt đầu dùng hết hết thủy lực lượng, đi hoàn lại này từng bị hắn thương tổn quá nhân, đi hoàn lại này từng bị hắn thương tổn quá gia đình, cái kia hắn hao hết hết thủy tâm lực, tưởng hết mọi biện pháp từ Lục vương gia trong tay phải về trung niên nhân đúng là một trong số đó — hắn từng làm cho người nọ mất đi yêu nhất phụ thân, làm cho người nọ gia nếu không thành gia.....

Năm năm đến, hắn hoàn lại rất nhiều, nhưng còn cấp không hơn hắn từng thương tổn.

“Lão Trương, người xem bộ dáng của người, hảo xuẩn nga!”

Xa xa trong phòng truyền đến một trận chuông bạc dường như tiếng cười, như vậy réo rắt du dương, phảng phất đến từ tiên cảnh.....

Đau khổ nở nụ cười cười, bởi vì Tây Môn Tàn Phá hiểu được, giống như người như vậy đã sớm không có hy vọng xa vời tiên cảnh quyền lợi, chính là..... Tạo hóa trên người, nhưng lại làm cho hắn gặp gỡ một cái chân chính có nếu tiên tử bàn nữ tử.

Ba năm trước đây, ở cơ duyên xảo hợp dưới, một cái bị hắn cứu tảo lão nhân đem bông hoa năm cánh giao tới trong tay hắn, nói cho hắn, này bông hoa năm cánh chủ nhân sẽ là một cái cực vì cao minh y giả, hơn nữa có thể vô điều kiện hoàn thành hắn năm nguyện vọng.

Khi đó, hắn cũng không có đem cái kia tảo lão nhân trong lời nói làm một hồi sự, nhưng sau mỗi thiên, khi hắn hiểu được chính mình phải dẫn dắt một đám bình thường nhân thượng chiến trường, lợi dụng bọn họ sinh mệnh đến hoàn thành chính mình “Hoàn lại” Khi, hắn đáy lòng hiện lên cái thứ nhất ý niệm trong đầu, đó là hắn nhất định phải tìm được một cái

Một cái cao nhất minh y giả, ở tối không có khả năng thời khắc bảo toàn bọn họ sinh mệnh.....

Nhưng ở nhìn thấy Hoa Nhụy phía trước, hắn thật sự không có dự đoán được, đó hoa chủ nhân sẽ là như vậy một nữ tử!

Hắn vốn tưởng rằng mọi người trong miệng kì hoàng thuật độc nhất vô nhị, nhưng cá tính, thái độ lại hướng đến cao ngạo cổ quái Kì Hoàng tiên tử, khẳng định là cái giáo hoạt người từng trải.

Ở nhìn thấy Hoa Nhụy sau, tuy rằng biết chính mình tựa hồ lầm rồi rồi mỗ ta sự, nhưng là vì đạt tới mục đích, hắn đúng là vẫn còn vị lương tâm, dùng hắn tràn ngập máu tươi, bắn ô hai tay, khinh bạc nàng, lợi dụng nàng.

Nhưng theo khi đó khởi, hắn mới chính thức phát hiện chính mình sai lầm rồi, đặc biệt đang nhìn đến nàng nguyên bản một thân tuyết trắng bị nhiễm tất cả đều là huyết ô, mà nàng nhưng lại không thềm quan tâm, chỉ lo đưa hắn doanh trung sở hữu quân sĩ cấp hắn đều chiếu cố vững vàng thỏa thỏa kia một khắc.

Hắn thật sự phát hiện chính mình sai lầm rồi, đặc biệt đang nhìn thấy nàng một đôi mắt đẹp tiếp theo phiến hắc choáng váng, lại vẫn như cũ khắc làm hết phạm sự trách thời điểm; Đặc biệt đang nhìn thấy nàng cuối

cùng một ngã vào hần doanh trưởng trung, một ngã vào hần ôm ấp trung, lại đối hần như vậy nam nhân không hề phòng bị nặng nề ngủ dung khi.....

Trên đời như thế nào có loại này nữ tử?

Ngạo, nhưng ngạo đáng yêu, ngạo làm cho người ta bất đắc dĩ lắc đầu lại luyến tiếc tức giận.

Quái, nhưng quái thiên chân, quái làm cho người ta cho dù đã trúng của nàng mắng cũng vô pháp tức giận.

Hơn nữa, nàng lại mỹ, đẹp không gì sánh nổi, mỹ như vậy thanh thuần thoát tục.....

“Ta muốn lên núi tìm được. Lão Trương, người cho ta hảo hảo mà nhìn người này, nếu ở ta trở về phía trước hần xuất huyết mà tử, ta duy người là hỏi, nghe rõ rồi chứ không có?”

“Là, là, tiểu nhân nghe được nhất thanh nhị sở..... Phu..... Hoa cô nương ngài yên tâm, tiểu nhân nhất định hội hảo hảo nhìn hần, ngài nhớ rõ phải cẩn thận, muốn sớm một chút trở về a.....”

Là nên trả lại cho nàng. Tây Môn Tàn Phá yên lặng nghĩ.

Bởi vì hần không thể, cũng vô pháp lại muối lương tâm, dùng như thế ti tiện phương thức lợi dụng một gã cùng hần không hề quan hệ hảo cô nương –

Một cái chỉ là vì hết lòng tuân thủ hứa hẹn cùng hiểu biết chính mình thân thể, mà không thể không nhẫn hạ nhục nhả mặc hần khinh bạc hảo cô nương; Một cái rõ ràng đã lấy được đoá hoa, có thể tùy tiện ứng phó rồi sự, lại vẫn tận tâm hết sức, không miên không ngớt làm một đại đàn quân sĩ chữa thương hảo cô nương; Một cái mặc thượng đẳng thêu công chế thành tơ lụa xiêm y, là một một đám cùng nàng không hề liên quan, bị vương tôn công tử khinh thường “Lòng bàn chân hạ nhân” Bệnh vực kẻ yếu hảo cô nương; Một cái rõ ràng có thể khí hần cho không để ý, lại vẫn như cũ cẩn thận vì hần trị liệu bỏng lửa hảo cô nương.....

Chính là như vậy một cái hảo cô nương, làm cho hần đóng băng ba mươi năm tâm nhân nàng mà hơi hơi rung động, đến nỗi cho ở nàng say rượu giường oai cái kia ban đêm, hần tuy rằng ôm lấy nàng thẳng đến bình minh, lại như thế nào cũng không dám làm cho thủ dụng chạm đến nàng gì một tắc bằng cơ ngọc phu.....

Nàng là như vậy một người cao quý, cứu người tánh mạng y giả, mà hần cũng là một cái tàn khốc, không biết đã xong bao nhiêu tánh mạng giết cha đao phủ, cho nên hần căn bản không xứng chạm vào nàng, không xứng xem nàng, không xứng cùng nàng đứng ở cùng cái tinh không hạ.

Huống chi, từ gặp được hần ngày đó khởi, nàng vì hần sở làm, thật sự đã vượt qua hần mong muốn rất nhiều!

Còn như vậy đi xuống, hần thật không biết nên dùng loại nào bộ mặt đối mặt nàng, dù sao hần khiếm của nàng, thật sự cả đời cũng còn không khởi, cho nên..... Thật sự nên trả lại cho nàng.

Nắm chặt trong tay cuối cùng một mảnh đoá hoa, Tây Môn Tàn Phá thống khổ nhắm mắt lại.

Lúc trước, hần sớm có còn nàng đoá hoa ý, nhưng luôn không tự giác nhất tha lại tha, nay vận mệnh làm cho bọn họ lại lần nữa gặp nhau, muốn nói cho hần — đã đến giờ.

Tuy rằng hần hiểu được, đêm này cánh hoa cánh hoa trả lại cho nàng sau, hần cùng với nàng, đời này có lẽ thật sự lại vô tương gặp ngày.

Như vậy một cách tình quái, bằng tuyệt thông minh nữ tử, hần đời này rốt cuộc ngộ không.....

Nhất tưởng điểm, Tây Môn Tàn Phá phát hiện chính mình tâm cư nhiên ở đau!

Hần kia hướng đến vô tình vô cảm tâm, cư nhiên hội đau.....

Nhưng đau lại như thế nào?

Đám mây cùng bụi đất, tuyết liên cùng nước bùn, vốn là không nên gặp nhau, vốn là không nên.....

Gió đêm, nhẹ nhàng mà thổi, ngồi ở làm mai các đình viện góc đại thạch thượng Tây Môn Tàn Phá, liên sáng ngồi ánh trăng ngóng nhìn bàn tay cuối cùng một mảnh đoá hoa, lẳng lặng không nói.....

Không biết qua bao lâu, vội vã tiếng bước chân từ xa đến gần, đánh vỡ bốn phía nguyên bản yên tĩnh, ngay sau đó chính là lão Trương lo âu tiếng nói –

“Tây Môn đại nhân!”

“Làm sao vậy?” Bất động thanh sắc đem đóa hoa để vào trong lòng, Tây Môn Tàn Phá thản nhiên hỏi.

“Cái kia.....” Lão Trương trên mặt mang theo lo lắng, mà hắn phía sau cái kia mười một, nhị tuổi tiểu nữ oa trên mặt lại lo lắng, “Này nha đầu tới tìm ta, nói cái kia.....”

“Người như thế nào như vậy kéo dài a, một chút việc nhỏ đều nói không rõ ràng lắm!” Ngại lão Trương vô nghĩa nhiều lắm, tiểu nữ đồng chạy tới Tây Môn Tàn Phá bên cạnh, được rồi cái lễ, mồm miệng rõ ràng lại lạnh lợi nói, “Tây Môn cô gia, ta là Tiểu Tiểu Hoa, nhà của ta cô nương lên núi hái thuốc đến nay chưa về, bởi vậy Tiểu Tiểu Hoa chỉ phải tiến đến hỏi một chút cô gia ý kiến.”

“Còn không có trở về?” Nghe được Tiểu Tiểu Hoa trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá nhú nhú mày, ngừng đầu nhìn xem sắc trời, mày khóa càng lúc càng nhanh.

“Đúng vậy, Tây Môn cô gia, nhà của ta cô nương thỉnh thoảng mặc dù cũng sẽ lên núi hái thuốc, nhưng chưa bao giờ giống hôm nay nói như vậy phải về đến, nhưng lại trễ như vậy còn không có trở về tình huống.....”

“Ta đã biết, ta hiện tại tìm nhà người cô nương đi.” Đứng dậy, Tây Môn Tàn Phá hướng Tiểu Tiểu Hoa hỏi thanh phương hướng, không nói hai lời mại khai đi nhanh.

“Cô gia, ngài đợi chút!” Chậm chạy đuổi theo, đem nhất kiện tuyết trắng cừ áo nhét vào trong tay hắn, Tiểu Tiểu Hoa lo lắng nói xong, “Ban đêm phong đại, đây là cô nương tuyết áo, ngài mang theo, đừng làm cho cô nương bị cảm lạnh.”

“Ta đã biết.” Không nghĩ tới một cái tuổi còn nhỏ nhỏ (tiểu nhân) nha đầu đã vậy còn quá lúc còn nhỏ, Tây Môn Tàn Phá có chút cảm khái sờ sờ Tiểu Tiểu Hoa đầu, sau đó thân hình chợt lóe, cả người nhập vào trong bóng tối. “Ta nhất định hội đem nàng an toàn mang trở về.”

“Tiểu Tiểu Hoa ở chỗ này cảm ơn cô gia! Cô gia, ngài chậm..... Oa, cô gia thân thủ thật sự cùng người của hắn giống nhau tuấn, cư nhiên cái này không thấy bóng người!”

“Ta không nói sớm qua? Nhà chúng ta tướng quân là thâm tàng bất lộ, giống người loại này tiểu nha đầu lừa đảo biết cái gì.....”

Lúc trước còn cứng rắn muốn cùng ta tranh nhà các người cô nương không phải chúng ta gia tướng quân phụ nhân, kết quả chính mình cô gia, cô gia kêu như vậy ngọt.....”

Những lời này, chạy vội mà đi Tây Môn Tàn Phá hoàn toàn không có nghe thấy, bởi vì hắn tâm hoàn toàn treo ở chậm chạp chưa về Hoa Nhụy trên người.

Trễ như vậy đêm, một nữ hài tử gia một mình lên núi hái thuốc, cho dù nàng thân thủ dù cho, khả nếu là có cái vạn -.....

Ban đêm núi rừng rất là làm cho người ta sợ hãi, phong vũ vũ thổi, tuyết rơi phiến địa hạ, sói hào thanh này khởi bí lạc, làm cho Tây Môn Tàn Phá mi càng mặt nhăn càng nhanh, cước bộ cũng càng đi càng cấp.

Không biết đến tới cùng ở núi rừng trung phi nước đại bao lâu, đột nhiên gian, Tây Môn Tàn Phá cước bộ cấp ngừng, không chút do dự thả người hướng phía đông bắc khe núi chỗ nhảy xuống –

Ở trong tiếng gió, hần loáng thoáng nghe được có người thanh bởi vậy chỗ phát ra!

Nhẹ nhàng rơi xuống giản dễ, Tây Môn Tàn Phá cách tiếng người càng lúc càng gần là lúc, cũng làm cho chính mình cước bộ càng lúc càng khinh, bởi vì hần phát hiện tiếng người không chỉ một cái!

Ở chưa biết rõ ràng thực tế trạng huống phía trước, hết thấy cẩn thận vì thượng.

Khi hần rốt cục đi vào Hoa Nhụy mới có thể chỗ chỗ, phút chốc đem thân mình biến mất ở rừng cây hắc ám chỗ, lặng lẽ quan sát đến trước mắt có chút quỷ dị cảnh tượng.

Cách đó không xa, có một đạo thật to thác nước, thác nước hạ đứng một gã một thân tuyết trắng nữ tử, nàng hai tay ôm ngực, không ngừng mà phát run, xiêm y bị thủy ướt đầm mà dán tại linh lung có hứng thú thân hình thượng, đen thùi tóc dài tắc ướt đầm dán hai má.....

Là Hoa Nhụy!

Biết nàng bình an vô sự, Tây Môn Tàn Phá vẫn treo ở giữa không trung tâm vốn nên buông, chính là trên mặt hấn kia cổ khác thường đã hồng lại làm hấn trong lòng hơi hơi vừa động.

Thoạt nhìn..... Hoa Nhụy tựa hồ là cố ý đứng ở cấp hướng thác nước hạ, làm cho mãnh liệt dòng nước cọ rửa thân thể của nàng tử, mà ở nàng cách đó không xa cạnh bờ, tắc có một gã mặc dị tộc phục sức nữ tử quỳ rạp trên mặt đất, hơi hơi rung động.

Tuy rằng rất muốn lập tức xông lên phía trước, nhưng Tây Môn Tàn Phá biết, y Hoa Nhụy thân thủ cấp cá tính, nếu chính là đơn thuần đánh nhau, đơn thuần bị thương, tại kia danh dị tộc nữ tử không thể nhúc nhích tình huống hạ, nàng hấn là sớm rời đi nơi này.

Nguyên nhân vì nàng không có rời đi, cho nên hấn cũng nhẫn nại án binh bất động, dù sao hấn trước hết làm hiểu được Hoa Nhụy không rời đi nguyên nhân, mới có biện pháp giải quyết này hết thấy, để tránh phạm hạ không thể văn hồi sai lầm.

“Ta không..... Hiểu được..... Làm như vậy..... Đối với người có..... Cái gì..... Ưu việt.....” Đứng ở thác nước hạ Hoa Nhụy, thân mình lọt vào cột nước mãnh liệt cọ rửa, cơ hồ đau đến nói không ra lời, nhưng nàng vẫn là gian nan mở miệng.

“Ưu việt?” Ghé vào một bên dị tộc nữ tử nghe được sau, biên ho khan biên cuồng tiếu nói, “Nghĩ đến người đời này đều rất này trúng cuồng đại cổ thân mình, nghĩ đến người đời này đều phải đã bị vô cùng vô tận thống khổ tra tấn, cái loại này báo thù thống khoái chính là ta nghĩ muốn!”

“Chính người đều..... Sắp chết..... Người chết..... Còn có cái gì..... Thống khoái.....”

“Người biết cái gì! Của ta nhân, của ta tâm đều là hấn, hấn là của ta hết thấy!” Dị tộc nữ tử ngẩng đầu, trong mắt bắn ra một chút ác độc quang mang, “Khả người nhưng lại dùng một câu không thể tùy ta tiến đến, liền hoàn toàn hủy diệt của ta hy vọng, ta cả đời hạnh phúc, làm cho nữ nhân khác đi trước cứu hấn, đưa hấn từ của ta bên cạnh cướp đi!”

“Khi đó..... Ta quả thật..... Không thể..... Tùy người tiến đến.....” Hoa Nhụy thì thào nói, “Cũng không phải..... Ta không muốn..... Tiến đến..... Vì hấn trị liệu..... lý do.....”

“Người thà rằng vì một người nam nhân đi vinh hấn, đi cứu này nhiều chết một cái, thiếu chết một cái cũng không cái gọi là mạng người, những người đó mệnh so với được với hấn sao?”

Xa xa nghe được dị tộc nữ tử trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá tâm mạnh rung mình!

Bởi vì..... Đây dị tộc nữ tử sở dĩ tìm tới Hoa Nhụy trả thù, truy nguyên, người khởi xướng thể nhưng lại là hấn!

Thân mình, hơi hơi buộc chặt; Đầu ngón tay, toàn đâm vào lòng bàn tay bên trong. Tây Môn Tàn Phá như thể nào cũng không có nghĩ đến, hấn nhất thời tùy hứng làm vậy, nhưng lại tạo thành Hoa Nhụy như thể đại phiền toái!

Nếu hôm nay Hoa Nhụy có cái vạn nhất, như vậy cho dù hấn chết thượng một nghìn lần, nhất vạn lần, đều không thể bù lại này sai lầm, đều không thể để được với nàng sở chịu đau đớn vạn phần chi -.....

“Cho dù..... Ta khi đó..... Có thể đi..... hướng về phía người hôm nay..... Nói những lời này..... Ta cũng sẽ không đi.....”

Nhưng mà, Hoa Nhụy trả lời lại làm cho Tây Môn Tàn Phá cùng dị tộc nữ tử đều ngây ngẩn cả người, càng làm cho dị tộc nữ tử trong miệng phun ra nhất mồm to máu tươi.

“Ta khuyên người..... Còn không bằng..... Nghĩ biện pháp..... Làm cho ta cứu người..... Như vậy..... Có lẽ người..... Còn có cơ hội..... Có thể thật sự..... Sống được..... Thống khoái điểm.....”

“Cứu ta?” Nghe được Hoa Nhụy trong lời nói, dị tộc nữ tử cuồng tiểu càng dọa người rồi, “Cuồng đại cổ này đây của ta tâm dưỡng thành, đồng sinh cộng tử cổ, ta hôm nay ký đem nó hạ ở của ngươi trên người, chính là tính cùng ngươi ngọc thạch câu phần, dù sao ta mất đi hắc, đã sớm sống không lâu!”

“Ngươi này lại..... Tội gì đâu.....” Nhìn dị tộc nữ tử kia mặc dù xem ra khủng bố, nhưng kỳ thật đáng thương về mặt, Hoa Nhụy than nhẹ một hơi, “Như vậy nam tử..... Đáng giá sao.....”

Lặng im trong chốc lát sau, dị tộc nữ tử âm lãnh cười nói: “Dù sao ta cái gì đều không có, ta tuyệt không sẽ làm nhĩ hảo quá!”

“Tùy ngươi.....” Hoa Nhụy lãnh liên thanh âm đều rung rung, nhưng nàng vẫn là miễn cưỡng nhún nhún vai, “Ngươi cao hứng..... Là tốt rồi.....”

“Không cần phải nói giống như ngươi không sao cả dường như! Ta liền rõ ràng nói cho ngươi, chỉ cần ngươi không thể ở tối nay cổ độc lần thứ ba phát tác tiền tìm được một gã nam tử cùng ngươi hoan ái, cổ độc sẽ chậm rãi tra tấn ngươi, cho ngươi muốn sống không thể, muốn chết không thể! Rồi sau đó, mỗi cách thất ngày, ngươi đều phải chịu được cái loại này vạn nghĩ toàn tâm, trọn đời không thể tiêu mất đau nhức!” Dị tộc nữ tử hung hăng nói, “Cho dù ngươi vận khí tốt, thật sự tìm được một gã nam tử cùng ngươi hoan ái, cũng không tất rất đắc ý, bởi vì chỉ cần hắc huyết ngươi, ngươi đời này rốt cuộc không thể cùng với hắc nam tử hoan ái, chỉ cần ngươi cùng hắc ở ngoài nam tử có da thịt chi thân, sẽ gặp lập tức thất khống đổ máu chí tử, mà tên kia cùng ngươi hoan ái nam tử nếu yêu thương khác nữ tử, cùng người khác có quan hệ xác thịt, ngươi tắc sẽ ở cảm nhận được vạn nghĩ toàn tâm thống khổ sau học máu bỏ mình, mà hắc đâu..... Hắc hắc, đời này cũng mơ tưởng lại mở hai mắt!”

“Kia lại..... Như thế nào.....” Nghe nữ tử suy yếu cuồng tiểu thanh, Hoa Nhụy thì thào nói xong, “Cho dù..... Ta chết..... Của ngươi nam nhân..... Vẫn như cũ..... Sẽ không quay đầu.....”

“Câm miệng! Câm miệng..... Bế..... Miệng.....”

Dị tộc nữ tử thanh âm, dần dần biến mất ở trong không khí, mà thân thể của nàng tử, cũng nếu không nhúc nhích.

Bầu trời đêm hạ núi rừng, thực tĩnh, trừ bỏ kia một tiếng lại một tiếng nữ tử thống khổ thấp suyền cập nỉ non.

“Đau quá..... Đau quá.....”

Đúng vậy, đau quá, đau đến nàng cơ hồ điên cuồng, đau đến nàng trong mắt lệ rốt cuộc nhịn không được chảy ra hốc mắt.

Nghe Hoa Nhụy kia một tiếng lại một tiếng đau ngâm, Tây Môn Tàn Phá tan nát cõi lòng thành phiền phiền!

Không phải không rõ cái gì kêu đau, nhưng giờ phút này, nhân Hoa Nhụy kia một tiếng thanh thấp nam mà từ từ chỉ bách hải trào ra kia cổ nhân hối, nhân liên, nhân hận đau nhức, lại cơ hồ làm cho Tây Môn Tàn Phá cả người nổ tung!

Trời xanh a, vì sao lại là hắc?

Nếu không phải hắc, nàng cũng sẽ không đã bị như vậy khổ..... Vì sao là hắc.....

Vì sao.....

8. Chương 8: Chương 7

“Không đau..... Một chút..... Đau..... Không đau.....” Đứng ở thác nước dưới, Hoa Nhụy không ngừng mà thở phì phò đối chính mình nói, nhưng của nàng nước mắt lại sớm ở trên mặt hóa khai, sẽ cùng thác nước nước đang dọc theo càng dưới chảy xuống.

Cứ việc như thế an ủi chính mình, nhưng này cổ như là bị người dùng đao đem thịt một mảnh phiến cắt lấy thật lớn đau đớn, lại vẫn như cũ không ngừng mà tra tấn nàng, đồng thời nàng cũng cảm giác được có một cái này nọ – thẳng ở trong cơ thể tán loạn, ý đồ từ nàng non mịn làn da hạ chui ra.....

Cổ trên đỉnh không ngừng cọ rửa hạ dòng nước là như vậy lạnh liệt, nhưng thân thể của nàng tử cũng là như vậy nóng rực, loại này chợt lạnh chợt nóng cảm giác làm cho nàng cơ hồ hồng mắt, nhưng là nàng nhưng không cách nào rời đi, bởi vì chỉ cần vừa ly khai thủy bộc, nàng liền vô cùng có khả năng hội đương trường đốt thành tro tẫn.....

Ngay tại Hoa Nhụy cảm thấy chính mình rốt cuộc không thể chống đỡ đi xuống khi, đột nhiên gian lại phát hiện chính mình thân mình bị nhân ôm cách thác nước!

“Đừng chạm vào..... Ta.....” Cảm giác được đó là một đôi thuộc loại nam tử cánh tay, Hoa Nhụy vừa sợ lại khùng hô.

Nhưng nam tử giống nhau không có nghe đến của nàng thanh âm, vẫn như cũ gắt gao ôm nàng, đem nàng ôm tới thác nước giữ một cái trong sơn động.

“Người..... Đừng chạm vào.....” Phát hiện nam tử nhưng lại bắt đầu bác của nàng xiêm y, Hoa Nhụy kinh cụ không thôi kêu, nhưng đột nhiên cảm giác được một cổ đau nhức từ hạ phúc dâng lên, làm cho nàng nhin nữa không được đau thở ra thanh, “Ngô.....”

Hai tay, gắt gao đè lại bụng, Hoa Nhụy hy vọng tạ này đè nén xuống lại một lần phát tác, nhưng này chính là đơm đó ngọn tre, bởi vì kia cổ đau ý vẫn đang không ngừng mà dâng lên, tra tấn nàng không ngừng mà thấp giọng rên rỉ.....

Ngay tại Hoa Nhụy gặp ngày đó dưới không vài người có thể chịu được đau nhức khi, trên người nàng xiêm y đã lạng yên đều bị rút đi.

“Ta..... Người không rõ..... Người không thể.....”

Trong bóng đêm, Hoa Nhụy không biết người này đến tới cùng là ai, nàng chỉ có thể không ngừng mà thống khổ thấp nam, sau đó đem lộ ra trọn vẹn thân mình cuộn thành một đoàn, không ngừng mà hướng ẩm ướt lạnh động biên thẳng đi.

Nhưng này nhân giống nhau không có nghe gặp đường như, nhẹ nhàng mà rút ra tay nàng, dùng một khối bố vì nàng lau đi tóc dài, khuôn mặt, cùng với ôn nhu thân thể mềm mại thượng sở hữu bọt nước, động tác ký cường chế lại ôn nhu.

“Người biết..... Không hiểu..... Ta ở..... Nói cái gì? Người thật sự..... Không thể..... Dính vào.....”

Không ngừng mà né tránh người tới đụng chạm, Hoa Nhụy vừa vội lại hoảng, liên thanh âm đều run run mấy không thể nghe nói.

Người này đến tới cùng muốn làm cái gì?

Hắn cũng biết, nếu nàng làm cho hắn đồ này nhất thời cực nhanh, chẳng khác nào trực tiếp phán của nàng tử hình a!! Nàng thà rằng như vậy đau tử, cũng không cần ở chịu nhân khi lăng sau, còn muốn làm cho đối phương lại đến tả hữu của nàng sinh tử.....

“Ta hiểu được.” Tối đen trong động vang lên một tiếng thở dài, tiện đà là Tây Môn Tàn Phá khàn khàn lại trầm thấp thanh âm, “Ta toàn hiểu được.”

“Người..... Như thế nào..... Là người.....” Nghe được Tây Môn Tàn Phá thanh âm, Hoa Nhụy đầu óc nhảy mắt trống rỗng, bởi vì nàng như thế nào cũng không có nghĩ đến, bên cạnh này nam nhân nhưng lại sẽ là Tây Môn Tàn Phá!

Hắn vì sao lại ở chỗ này? Hắn mấy ngày qua không phải cũng không chạm vào nàng, thậm chí ngay cả nói cũng không tưởng cùng nàng nói, chỉ dùng hé ra mặt lạnh đối với nàng sao?

“Ta không có..... Người đi.....” Làm lộ ra trọn vẹn thân mình bị đặt ở ẩm áp mềm mại tuyệt cừ thượng khi, Hoa Nhụy không ngừng mà thở dốc khẽ gọi nói, “Người tối nay..... Không thể..... Chạm vào ta..... Tuyệt không có thể.....”

Đúng vậy, nàng tối nay tuyệt không có thể làm cho Tây Môn Tàn Phá chạm vào nàng!

Bởi vì chỉ cần tối nay hấn huých nàng, hấn cùng với nàng đều bị hủy, đều bị hủy.....

“Ta toàn thân..... Đều là độc..... Ta giải không được độc..... Người trăm ngàn..... Đừng chạm vào ta.....”

Đang lúc Hoa Nhụy ý đồ dùng các loại phương thức đuổi đi Tây Môn Tàn Phá khi, xa xa cái động khẩu đột nhiên nhấp nhô một cỗ hỏa hoa, rồi sau đó, trong động chậm rãi ầm ập đứng lên.

“Người là..... Ngốc tử sao..... Người nghe không hiểu..... Lời nói của ta sao..... Người muốn nữ nhân..... Đi ra ngoài tìm đi..... Làm sao..... Không nên chính mình muốn chết.....” Nghe thấy hấn tiếng bước chân lại hướng chính mình đã đi tới, Hoa Nhụy sợ hãi lại đau lòng đem thân mình lui thành một đoàn.

“Ta đã hiểu được sự tình tiền căn hậu quả, cho nên người đừng nói nữa.”

“Người căn bản..... Không rõ.....” Tây Môn Tàn Phá một câu lại một câu “Hiểu được”, làm cho Hoa Nhụy lại đau lòng, không ngừng mà lắc đầu thấp kêu.

Hấn rốt cuộc hiểu được cái gì?

Nếu hấn thật sự đã biết sự tình tiền căn hậu quả, vì sao còn muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ là vì cứu nàng?

Không có khả năng, không có khả năng.....

Hấn cùng với nàng vẫn đều chính là “Lợi dụng” Cùng “Không thể không bị lợi dụng” quan hệ, hấn có cái gì lý do tới cứu nàng?

Huống chi, giờ phút này “Tạm thời ” Cứu nàng có ích lợi gì? Hấn mới có thể cả đời nhất thế cũng không đối nữ nhân động tâm sao?

Mà nàng đâu?

Giờ này khắc này, Hoa Nhụy không thể không thừa nhận, nàng đối Tây Môn Tàn Phá là có chút cảm giác khác thường, cảm thấy hấn thực cổ quái đồng thời, cũng phát hiện hấn đỉnh thiên lập địa; Cảm thấy hấn rất lạnh mạc đồng thời, lại phát giác hấn kỳ thật có một viên thiện ý tâm, nàng ngay từ đầu mặc dù hận hấn, nhưng chậm rãi, hận đã dần dần biến mất, thủ nhi đại chi, là một loại ngay cả chính nàng đều nói không rõ ràng lắm, giảng không rõ tin cậy.

Nhưng cho dù như vậy, cho dù như vậy.....

Ngay tại Hoa Nhụy trong đầu một mảnh hỗn loạn là lúc, làm một tiếng, nàng nghe được chính mình vật trang sức thượng lại truyền đến kia quen thuộc thanh âm.

“Người.....” Không thể tin mở ra khẩu, Hoa Nhụy môi anh đào run run không thôi, “Người.....”

Hấn cư nhiên sử dụng đóa hoa?

Hấn cư nhiên sử dụng cuối cùng một mảnh đóa hoa, muốn “Bắt buộc” Cứu nàng?!

Này tính cái gì?!

“Ta muốn người.” Làm cuối cùng một mảnh đóa hoa trở về đến cửa nàng vật trang sức là lúc, Tây Môn Tàn Phá cũng giữ nàng lại khuỷu tay, một tay lấy lửa thân nàng xả tiến trong lòng, “Thật có lỗi.” “Không cần như vậy.....” Hoa Nhụy không ngừng mà giãy dụa, dùng hết toàn lực giãy dụa, lại như thế nào cũng vô pháp rời đi Tây Môn Tàn Phá ôm ấp.

Bởi vì hấn nhưng lại đem nàng lâu như vậy nhanh, nhanh đến nàng căn bản là không thể nhúc nhích, hơn nữa hấn còn nói cái gì?

Thật có lỗi? Hấn vì sao muốn nói thật có lỗi?

Biết rõ muốn nàng sau sẽ có cái dạng gì đáng sợ hậu quả, khả hấn cư nhiên còn nói thật có lỗi?

Hấn đến tột cùng muốn nàng thế nào?

Muốn nàng cảm kích hấn cả đời, vẫn là hận hấn cả đời.....

“Đừng khóc.” Nhẹ nhàng lau đi Hoa Nhụy trên mặt đổ nước mắt, Tây Môn Tàn Phá thương tiếc không thôi nói, “Ta hứa hẹn, này nhất thế, ta tuyệt không đổi gì nữ nhân động tâm.”

“Người đi..... Người đi.....” Phe phẩy đầu, Hoa Nhụy liều mạng tưởng bỏ ra Tây Môn Tàn Phá cặp kia ẩm áp lại làm cho người ta đau lòng thủ, hơn nữa không ngừng mà lấy tay chủ đánh hấn, “Ta..... Không cần người.....”

Hấn hứa hẹn nàng?

Hấn có cái gì lý do muốn hứa hẹn nàng loại sự tình này?

Nàng có cái gì lý do phải tin tưởng hấn hứa hẹn?

Mà nàng, lại có cái gì quyền lợi muốn hấn làm ra loại này hứa hẹn.....

“Ta sẽ không đi.” Tâm như đao cắt đất điểm trụ Hoa Nhụy quanh thân huyết đạo, Tây Môn Tàn Phá nửa quỳ ở nàng phía sau, tựa đầu chôn ở cửa nàng gáy oa.

Nàng đương nhiên không cần hấn, hấn sớm hiểu được.

Giống hấn người như vậy, căn bản là không xứng với nàng.

Hấn đối nàng sở làm hết thấy, căn bản chính là tiết độ, là thương tổn, cho dù là vì cứu nàng.....

Nhưng giờ này khắc này, chỉ cần có thể cứu nàng, chỉ cần có thể đem nàng ở lại trên đời, vô luận nàng sau này như thế nào hận hấn, vô luận hấn sau này hội gặp đến cái gì cực hình, cái gì hậu quả xấu, hấn cũng không để ý!

Chỉ cần nàng không hề gặp giờ phút này thôi tâm chi đau, chỉ cần nàng hảo hảo mà sống trên đời.....

Khinh khừ trên người nàng thần nhiên được hương, cảm thụ được nàng nhân đau ý mà không ngừng phát run thân mình, Tây Môn Tàn Phá đau lòng ở nàng gáy thượng rơi một chuỗi nhỏ vụn hôn.

Này hôn, ôn nhu làm cho Hoa Nhụy cơ hồ đều tan nát cõi lòng, bởi vì giờ phút này hấn, phẳng phất là ở hôn hấn cuộc đời này yêu nhất nữ tử, như vậy ôn nhu, như vậy triền miên.....

“Người đi..... Ta thà rằng..... Tử..... Cũng không làm cho..... Người chạm vào.....” Thân mình, sớm không thể nhúc nhích, nhưng Hoa Nhụy cũng không đoạn chảy lệ thì trào nói.

Đúng vậy, nàng không cần hấn chạm vào, không cần hấn tại đây loại thời điểm, vì cứu nàng mà chạm vào nàng.....

Nhưng mà, nghe Hoa Nhụy không ngừng lặp lại trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá tâm hoàn toàn nát, một cổ toan sắp rồi cuộc nhện không được từ hấn trong mắt phiếm ra.

Bởi vì nàng thật sự thà rằng đau tử, cũng không chịu làm cho hấn chạm vào!

Nàng nhưng lại hận hấn như vậy.....

Nói sau không ra gì một câu hấn, chỉ có thể đem Hoa Nhụy hai tay cầm, giơ lên cao, sau đó khẽ cắn của nàng vành tai.

Hấn biết nàng sẽ không đổi hấn động tình, nhưng vì không cho đã người bị cổ độc khổ nàng lại thừa nhận hư thân chi đau, hấn chỉ có thể làm như vậy.

“Không.....” Cảm giác được chính mình toàn thân đều bị Tây Môn Tàn Phá khống chế được, Hoa Nhụy liều mạng tưởng vịn vẹo thân mình, suy nghĩ trong lòng gian lại dâng lên một cổ lòng chua xót cùng đau lòng, “Người không..... Muốn..... Chạm vào.....”

Nhưng mạt chờ cái kia “Ta” Tự đặt xuất khẩu, Hoa Nhụy sẽ thấy cũng nói không ra lời, bởi vì Tây Môn Tàn Phá thế nhưng đem cửa nàng mặt chuyển tới bên cạnh, dùng môi ngăn chặn cửa nàng môi anh đào!

Hấn không chỉ có đem môi dính sát vào nhau trụ cửa nàng môi đỏ mọng, còn không đoạn dùng đầu lưỡi ý đồ khiêu khai nàng nhắm chặt khớp hàm, ở rất cực thành công sau, tùy ý hấn đầu lưỡi xâm nhập môi đỏ

mộng trung, dùng sức hút nàng trong miệng hương thơm cập mặt nước, cũng ôm lấy của nàng đỉnh hương lưởi, cùng nàng điên cuồng mà giao triền cùng một chỗ!!

Này thành linh xảy ra hôn, làm Hoa Nhụy trong đầu một trận thiên toàn địa chuyển.

Hắn thế nhưng hôn nàng!

Như thế triền miên, như thế bá đạo, chẳng qua này triền miên lại bá đạo hôn, nhưng cũng có một cổ không thể ngôn nói lòng chua xót, làm nàng cơ hồ muốn khóc rống thất thanh.....

Nếu không muốn, sẽ không muốn hôn nàng!

Nếu không muốn, sẽ không muốn cứu nàng!

Vì sao hắn không nên không để ý của nàng ý nguyện cứu nàng nhưng lại lại như thế.....

“Người vì sao..... Nhất định phải..... Như vậy.....” Ở Tây Môn Tàn Phá môi rất cực rời đi của nàng môi đỏ mộng khi, Hoa Nhụy đau lòng dục liệt hô, “Ta sớm nói qua..... Không cần người cứu..... Không cần người cứu.....”

“Ta cứu người,” Nhìn trên mặt hắn động lòng người đỏ bừng, Tây Môn Tàn Phá chỉ có thể nhịn xuống trong lòng đau ý cùng thương tiếc, nghĩ một đằng nói một lẻo nói xong, “Là vì người giúp quá ta.”

“Ta..... Giúp quá..... Người.....” Tây Môn Tàn Phá trong lời nói, nay Hoa Nhụy tâm ký toan sắp lại không thể tin, nhưng đột nhiên gian, đầu nàng sau này nhất ngưỡng, tóc dài kĩ dừng ở tuyết trắng vai thượng, “Ngô..... Không.....”

Hoa Nhụy sở dĩ nức nở, là vì Tây Môn Tàn Phá đại chương đột nhiên từ nàng hiếp hạ tìm hiểu, một phen cầm nàng bên phải đẩy dả, hơn nữa cực kỳ ôn nhu khiêu khích xoa bóp lên!

Hắn này hành động, làm của nàng toàn bộ thân mình đều run rẩy không thôi.....

“Đúng vậy, bởi vì người giúp quá ta.” Lấy tay chương khinh nhu vô về chơi đùa Hoa Nhụy kia rất tròn mê người nhũ phong, Tây Môn Tàn Phá ánh mắt càng bi thương, nhưng hắn vẫn như cũ đưa tay chỉ chậm rãi hợp nhau, nhẹ nhàng mà sờ, “Mà giờ phút này, chỉ có ta có thể cứu người.”

“Ách.....” Nhũ tiêm, toàn bộ bị Tây Môn Tàn Phá niêm trụ, hơn nữa không ngừng mà ra bên ngoài xả, Hoa Nhụy mềm mại thân mình nhịn không được kịch liệt run run đứng lên, đôi mắt đẹp cũng hiện lên một tầng vụ quang, “Người..... Không..... A.....”

“Cho nên, đừng nữa nói chuyện.” Cảm thụ được Hoa Nhụy mềm mại đáng yêu thân hình kia làm người ta thương tiếc phát run, Tây Môn Tàn Phá tay phải nhẹ nhàng chà sát niêm nàng buộc chặt đứng thẳng nhũ tiêm, đầu tắc chậm rãi thấp đi xuống, nhẹ nhàng hàm trụ của nàng bên kia nhũ tiêm, “Bởi vì nói cũng vô dụng.”

“Ta không..... Cần..... Người giúp.....”

Cứ việc trong lòng bi thống đến cực điểm, nhưng Hoa Nhụy đã chịu cổ độc thân mình lại nhân Tây Môn Tàn Phá tà tử đùa mà có phản ứng, cho nên hắn chỉ có thể bất lực, đau lòng lại cả người mềm yếu đem dựa lưng vào Tây Môn Tàn Phá trước ngực, mặc hắn dư thủ cho cầu.

Hắn đến tốt cùng khi hắn là ai? Lại làm nàng là ai?

Mà hắn sở dĩ làm như vậy lý do nhưng lại chính là bởi vì nàng giúp quá hắn?!

Nàng đến tốt cùng giúp hắn cái gì?

Nàng sở làm hết thấy, đều chẳng qua là vì cầm lại kia bông hoa năm cánh a!

Mà hắn, nhưng lại vì loại này chỉ tốt ở bề ngoài lý do, liền tổn hại chính hắn tương lai, tổn hại của nàng tương lai, không nên như thế ôn nhu lại bá đạo khơi mào của nàng tình dục.....

“Đừng khóc.”

Lại một lần nữa ngẩng đầu, Tây Môn Tàn Phá đầu tiên là hôn tới Hoa Nhụy khoe mắt lệ giọt, rồi sau đó tự của nàng hai má một đường khe hôn xuống, dọc theo cổ, rồi sau đó là kiên, lưng, cuối cùng lại vòng tới nàng lại vô che đẩy trước ngực.

“A nha.....” Làm Tây Môn Tàn Phá lại một lần hợp trụ nàng buộc chặt nhũ tiêm, cùng sử dụng đầu lưỡi không ngừng mà khiêu khích kia mẫn cảm mũi nhọn khi, Hoa Nhụy nhin nữa không được nức nở ra tiếng.

Cái trán của nàng chậm rãi chảy ra một tầng bạc hân, bởi vì Tây Môn Tàn Phá không chỉ có dùng đầu lưỡi đùa nàng mẫn cảm đến cực điểm nhũ tiêm, còn không đoạn dùng răng nanh khinh cắn, tế thường nàng phần hồng sắc nhũ tiêm bốn phía.....

Thân mình, giống bị hỏa nung quá dường như nóng rực, Hoa Nhụy chỉ cảm thấy chính mình bầu ngực hảo sưng, hảo tê dại, hạ phúc nóng quá, thật là khó chịu, mà kia chưa bao giờ có nhân tạo phóng quá hoa kính, lúc này đúng là như vậy mẫn cảm, thậm chí phiếm nhỏ vụn đau đớn.....

“Vì sao..... Người nhất định..... Muốn như vậy.....” Trong miệng không ngừng thấp hô, một viên khóa trong suốt lệ cũng không đoạn từ của nàng hai má chảy xuống, mà lòng của nàng càng ở nước mắt là lúc bề phiến phiến.

Vì sao hấn mỗi hồi như vậy đả nàng khi, đều là vì một ít mạc danh kỳ diệu nguyên nhân?

Vì sao, hấn không thể chỉ là vì phát ra từ thiết tình loại này đơn giản nhất lý do như thế đả nàng?

Ở như chặt đứt tuyến Trân Châu bàn không ngừng tích lạc nước mắt trung, Hoa Nhụy rốt cục hiểu được! Nguyên lai nàng sở dĩ như thế đau lòng, đều không phải là bởi vì phải đem thân mình cho hấn, mà là bởi vì hấn sở dĩ làm như vậy, chính là “Không thể không vì” lựa chọn.....

Vì sao bọn họ nhất định phải ở “Không thể không vì” Cùng “Không thể không vì” Trong lúc đó không ngừng mà dây dưa?

Vì sao bọn họ không thể đang tìm thường tình huống hạ gặp nhau?

Vì sao lòng của nàng trung, nhưng lại khát vọng hấn là nhân muốn nàng mà muốn nàng.....

Vì sao.....

“Đừng khóc.....” Nghe Hoa Nhụy kia một tiếng lại một tiếng thu lòng người phi thấp khóc, Tây Môn Tàn Phá chỉ có thể không ngừng mà nói xong, “Cầu người đừng khóc.....”

Ông trời, nếu có thể, hấn thà rằng ở chính mình tâm oa lý thứ một đao, cũng không nguyện làm cho hấn trong lòng tiểu nữ nhân rơi lệ thành hà.

Nhưng hấn cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể một mình chôn dấu kia phân chua xót, sau đó không ngừng mà âu yếm, khiêu khích hấn trước người khả thiên hạ.....

Trong động không khí, chậm rãi trở nên nùng trù, hơn nữa chỉ còn lại có Hoa Nhụy kia một tiếng quan trọng hơn một tiếng thở gấp; Làm Tây Môn Tàn Phá nghe được Hoa Nhụy thở gấp thanh chậm rãi áp quá khóc khi, hấn một phen kéo thân thể của nàng tử, làm cho nàng đưa lưng về phía hấn quỳ gối tuyết cừu phía trên, cánh tay phải thân đi qua hoàn trụ nàng rất tiểu bầu ngực chậm rãi xoa bóp, tay trái tắc chậm rãi đi xuống thân đi, bắt đầu âu yếm nàng tuyết trắng cân xứng đùi, cuối cùng, toàn bộ cảm của nàng tiểu mộng!

“Người..... Ách a.....” Tây Môn Tàn Phá tà tứ hành động, làm Hoa Nhụy nhin nữa không được thấp giọng ưm.

Hấn đại chưởng nóng quá a, nắm của nàng tuyết đồn ninh nhu khi, làm cho của nàng hô hấp như vậy dồn dập, hoa kính cũng bắt đầu hơi hơi trều đau.

Ông trời, thân thể của nàng tử thật sự không chịu đã khổng chế, nhưng lại bắt đầu thói quen, mong được hấn ôn nhu phủ xúc!

Rõ ràng biết không nên như vậy tùy ý hấn khinh bạc, nhưng là..... Giờ này khắc này Tây Môn Tàn Phá nhất cử nhất động, đều làm nàng không thể kháng cự!

Hắn giống như là một cái ôn nhu tình nhân, nhu tình ngàn vạn đối đãi hắn âu yếm nữ nhân

Hết thấy, tựa hồ đều chỉ không được, chỉ không được.....

Nàng, tựa hồ cũng chỉ có thể ở vận mệnh đại thần cập tay hắn trung, triệt hoàn toàn để bị đùa bỡn.....

Cảm giác được Hoa Nhụy mang theo tuyệt vọng nhẹ giọng ừm, Tây Môn Tàn Phá hạ phúc chậm rãi buộc chặt đứng lên, hơn nữa buộc chặt như vậy đau đớn, nhưng hắn chính là vô tình nghĩa địa thấp nam một tiếng, tùy ý bàn tay qua lại sự trượt, khe vuốt một trận nàng bằng phẳng mê người bụng sau, đột nhiên đẩy ra nàng giữa hai chân đóa hoa, tinh chuẩn khắp trụ trong đó hoa châu!

“A a..... Vì..... Cái gì.....”

Làm dưới thân hoa châu bị hắn niêm trụ khi, một cổ điện lưu tập thượng Hoa Nhụy tứ chi bách hải, nàng nguyên bản giơ lên cao hai tay bất lực gắt gao kìm ở sơn động trên vách đá, khuôn mặt nhỏ nhắn không thể khắc chế về phía ngửa ra sau.....

Nghe Hoa Nhụy hỗn loạn hơi hơi tiếng khóc nức nở, Tây Môn Tàn Phá ký tan nát cõi lòng lại đau lòng dùng chính mình thủ không ngừng mà kìm, khinh nhu của nàng hoa châu, cảm giác nàng dưới thân mặt nước rớt cục bắt đầu chậm rãi từ hoa kính trung ồ ồ chảy ra, dính ẩm ướt hắn lòng bàn tay, cùng với nàng tuyết trắng thon dài đùi.....

Thời điểm, tựa hồ nhanh đến.

Nhìn Hoa Nhụy sưng đỏ hai mắt, nhìn nàng mang theo một cổ khác thường tuyệt vọng mi khuôn mặt nhỏ nhắn, Tây Môn tàn nhẹ nhàng mà rút đi quần áo, đưa hắn kia cực đại, lửa nóng lại buộc chặt kiên đỉnh, nhẹ nhàng để ở cửa nàng hoa khẩu.

“Ta..... Hận ngươi.....” Cảm giác một cái cực đại dị vật khinh để ở chính mình ướt át hoa khẩu chỗ, Hoa Nhụy nhắm lại mắt, nước mắt lại lần nữa điên cuồng chảy ra, “Hận ngươi.....”

“Ta biết.”

Nghe Hoa Nhụy trong miệng một tiếng thanh “Hận ngươi”, quỳ gối nàng phía sau Tây Môn Tàn Phá đem khuôn mặt biến mất ở cửa nàng gáy sau, không cho nàng có cơ hội lại nhìn đến hắn mặt.

Hắn biết, trên đời này nàng không mong muốn nhất nhìn thấy nhân là hắn!

Hắn biết, trên đời này nàng hận nhất nhân là hắn!

Hắn càng biết, trên đời này nàng tối không hy vọng như thế đụng chạm nàng thân mình, cũng là hắn!

Hắn thật sự biết.....

Cấn khớp hàm, Tây Môn Tàn Phá dùng đầu gối đỉnh nở hoa nhị nhanh giáp hai chân, nhâm chính mình kiên đỉnh khinh thiển ở nàng mê người hoa khẩu chỗ bồi hồi, ngón tay tắc không ngừng mà qua lại khinh táo của nàng hoa khẩu, còn cố ý ở đến hoa châu khi dừng lại hồi lâu, niêm áp, động tác.

Bởi vì hắn không cần nàng lại đau, vĩnh viễn không cần.....

“Có một ngày..... Ta nhất định hội.....”

Ở Tây Môn Tàn Phá thành thạo lại ái muội đùa hạ, Hoa Nhụy hạ phúc bắt đầu uẩn tích một cổ nàng không quen tất nhưng lại biết là vì sao dựng lên áp lực, làm nàng cảm giác được hoa khẩu chỗ kiên đỉnh bắt đầu hơi hơi thẳng tiến của nàng xử nữ hoa kính khi, thân mình không khỏi kịch liệt run run đứng lên.

Đây là nam nhân sao? Đây là hắn sao? Hắn rốt cục quyết định muốn giữ lấy nàng sao?

Mà nàng cùng hắn cả đời này, đều thật sự lại vô tương lai sao.....

“Giết ta.” Dem chính mình kiên đỉnh hướng Hoa Nhụy xử nữ hoa kính đỉnh tiến một tắc, Tây Môn Tàn Phá cảm giác ở giữa ướt át, ẩm áp cùng nhanh trất, ngón tay lại kích cuồng vỗ về chơi đùa nàng mẫn cảm, sưng đỏ hoa châu, “Mời ngươi nhất định phải tự tay giết ta.”

“Người.....” Như thế nào cũng không nghĩ tới Tây Môn Tàn Phá nhưng lại sẽ nói ra loại này nói đến, Hoa Nhụy hai mắt đầm lệ mông lung quay đầu nhìn phía sườn biên, hẩn chỗ phương hướng.

Nhưng Tây Môn Tàn Phá lại chính là thật sâu ngóng nhìn nàng liếc mắt một cái, liền đem mặt chôn ở cửa nàng gáy oa chỗ, mà thủ, không ngừng mà ở cửa nàng đóa hoa trung qua lại sự trượt.

Hoa Nhụy thân mình, nhân Tây Môn Tàn Phá vỗ về chơi đùa càng lúc càng nóng, càng lúc càng buộc chặt, nàng cảm thấy chính mình dưới thân đóa hoa bị hẩn hoàn toàn bất đại, mà hoa kính lồi vào đang cùng hẩn cực đại như vậy ái muội tiếp hợp.....

Loại này tu nhân lại bất lực cảm giác, làm nàng ấn động vách tường thủ run run không thể chính mình, trong miệng ngâm nga thanh cũng theo trong cơ thể không ngừng dâng lên áp lực, một tiếng cao hơn một tiếng.....

Hoa Nhụy dưới thân mật nước hoàn toàn cỏ đại lan tràn, không chỉ có làm ẩm ướt chính nàng đùi, cũng biết ẩm ướt Tây Môn Tàn Phá kiên đỉnh.

“Ách.....”

Làm Tây Môn Tàn Phá đem kiên đỉnh nhẹ nhàng đâm vào cửa nàng xử nữ hoa kính khi, Hoa Nhụy rốt cuộc nhịn không được khinh đề ra tiếng, bởi vì kia cổ kỳ dị ái muội, cùng bị Tây Môn Tàn Phá âu yếm đến cơ hồ điên cuồng cảm giác, làm nàng nhưng lại sinh ra một loại cảm thấy thẹn đến cực điểm, hy vọng bị hẩn lập tức đâm thủng ý niệm trong đầu!

“Thật có lỗi.....”

“Ồ..... Người.....” Nghe Tây Môn Tàn Phá dày đặc tiếng thở dốc, Hoa Nhụy có chút sợ hãi co rúm lại một chút, sau đó cảm giác có loại này nọ tựa hồ muốn bạo phát, cảm giác chính mình toàn thân điên cuồng mà run run, “Ách a.....”

Hoa Nhụy duyên dáng gọi to thanh, cùng với nàng hoa kính trung hơi hơi truyền đến cơ rút nhanh cảm, làm cho Tây Môn Tàn Phá hiểu được của nàng cao trào nhanh đến, bởi vậy hẩn cắn răng một cái, không có gì báo động trước, vừa mới đem chính mình kiên đỉnh nhảy vào nàng trong cơ thể, điên cuồng mà tiến lên lên!

“A nha.....” Làm thân mình đột nhiên bị hẩn hoàn toàn đâm thủng là lúc, Hoa Nhụy lệ theo kia cổ cảm nhận sâu sắc cùng nhau phát ra.

Hẩn nhưng lại, nhưng lại thật sự.....

Mà thân thể của nàng tử, liền như vậy bị hẩn phá, chung quy bị hẩn phá.....

Nhưng làm Hoa Nhụy ngoài ý muốn là, hư thân đau đớn căn bản cập không hơn kia cổ tùy theo dựng lên cực lạc cảm!

Kia cổ hỗn loạn vì đau cùng thật lớn khoái cảm triệu dâng, điên cuồng mà thổi quét của nàng toàn thân, hơn nữa lủi hướng về phía của nàng tứ chi bách hải, làm nàng chỉ có thể một bên rơi lệ không chỉ, lại một bên bất lực mị đề.

“Vị..... Cái gì.....”

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thân thể của nàng tử làm sao có thể như vậy..... Sung sướng?

Hẩn kia cực đại kiên đỉnh ở nàng trong cơ thể một hồi lại một hồi tiến lên, vì sao sẽ làm nàng cảm nhận được loại này kỳ dị, kích thích vừa sợ nhân khoái cảm?

“Thật có lỗi...”

Ở tựa hồ không có chừng mực cao trào bên trong, Hoa Nhụy nghe Tây Môn Tàn Phá một tiếng lại một tiếng thật có lỗi, cảm thụ được bóng loáng trên lưng một giọt lại một giọt vì nước âm châu, mà hết thấy này, rốt cục làm cho nàng hoàn toàn hồng mắt.

Hẩn nhưng lại khóc!

Như vậy một cái đỉnh thiên lập, bạc tình thiếu ngôn nam tử thể nhưng khóc!

Hắn vì sao phải khóc? Vì sao mà khóc?

Hay không, hắn căn bản không nghĩ cứu nàng, mà câu kia “Nàng giúp quá hắn” Trong lời nói chẳng qua là cái lý do, trên thực tế còn có khác nàng không biết hiểu nguyên nhân?

Lại phủ, hắn sớm đã có ý trung nhân, chẳng qua bởi vì cái kia nàng chưa biết được nguyên nhân, hắn mới không thể không muốn nàng?!

Nhất định là, nếu không như vậy nam tử như thế nào rơi lệ.....

“Người..... Người.....” Cảm giác Tây Môn Tàn Phá lệ, Hoa Nhụy cũng nhịn không được lên tiếng khóc nước nỡ.

Sơn động bên trong, có nàng một tiếng lại một tiếng rưng rưng nước nỡ, cùng với Tây Môn Tàn Phá rưng rưng thấp suyền.....

Cho dù như thế, Tây Môn Tàn Phá vẫn như cũ huy lệ, một tay kháp trụ nàng dưới thân hoa châu qua lại nhu làm, đồng thời một lần lại một lần đem kiên đỉnh chàng hướng của nàng hoa tâm.

“Không cần..... Không cần.....”

Ở Tây Môn Tàn Phá cấp tốc luật động, cùng với lấy tay chỉ nhu làm hoa châu song trọng đùa dưới, Hoa Nhụy trong cơ thể cực lực cảm nhất ba chưa bình, nhất ba lại khởi, hơn nữa còn có càng ngày càng nghiêm trọng xu thế!

“Thật có lỗi.....” Không ngừng mà tiến lên, Tây Môn Tàn Phá rút cục nâng lên hai mắt đầm lệ, nhìn Hoa Nhụy rưng rưng đôi mắt càng lúc càng tan rã, cảm thụ được nàng trong cơ thể co rút càng lúc càng chặt chẽ.

Kinh thiên khoái cảm cùng vui thích, không ngừng mà xâm nhập Hoa Nhụy tứ chi bách hải, làm của nàng trong đầu trống rỗng, chỉ có thể tùy ý Tây Môn Tàn Phá đối nàng lần lượt giữ lấy, bất lực thét chói tai, khóc, thẳng đến thanh âm trở nên khàn khàn, thẳng đến thân mình cơ hồ hư thoát.....

Từ phía sau gắt gao ôm lấy Hoa Nhụy mềm nhũn thân mình, nghe Hoa Nhụy không tiếng động khóc nước nỡ, Tây Môn Tàn Phá cũng chỉ có thể hàm chứa lệ, không ngừng mà nói xong, “Thật có lỗi.....”

9. Chương 9: Chương 8

Ván đã đóng thuyền, cái gì đều thay đổi không được.....

Đã có thể tính đến hôm nay, Hoa Nhụy vẫn như cũ không rõ Tây Môn Tàn Phá trong lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Hắn đến tột cùng biết không ngờ chính hắn làm cái gì?! Hắn cũng biết hắn về sau, nàng về sau.....

Gắt gao cầm hai đấm, Hoa Nhụy không hề tự hỏi, bởi vì nàng cũng vô pháp lại tự hỏi.

Bởi vì từ đêm đó khởi, Tây Môn Tàn Phá ngay tại làm mai các xa xôi góc sáng sủa kia gian hắn vì chính mình dựng nhà gỗ ở xuống dưới, đến nay đã nửa năm có thừa.

Lúc mới bắt đầu, ngày khác ngày đi theo ở thân thể của nàng giữ, chỉ cần nàng chau mày, hai má nhất đà hồng, hắn sẽ ôm nàng đến của nàng phòng nội, không nói một câu, kích cuồng yêu nàng, đưa hắn kiên đỉnh từ thân thể của nàng sau, thật sâu mai nhập của nàng trong cơ thể.....

Chậm rãi, hắn hiểu biết mỗi hồi cổ độc khả năng phát tác thời gian, sau đó hợp thời, trầm mặc xuất hiện ở nàng bên cạnh.....

Này đến tột cùng tính cái gì?

Vì cái kia cái gì nàng giúp quá hắn lạn lý do, hắn có tất yếu làm được như vậy sao?

Thật sự có tất yếu sao.....

Nhưng giờ phút này Hoa Nhụy không rõ, cũng không suy nghĩ cẩn thận, bởi vì nay nàng, cũng chỉ có thể làm cho hấn tiến vào cửa nàng cuộc sống, sau đó thói quen hấn ở cửa nàng cuộc sống trung.....

Bình thường, hấn vẫn như cũ ở hỏa phòng đội công tác, làm hấn nho nhỏ hỏa phòng viên, sau đó ở ra nhiệm vụ sau khi trở về, lẳng lặng đi tới cách nàng có một khoảng cách, chính hấn đáp phòng nhỏ ngoại đồn củi, nhóm lửa, vì cửa nàng người bệnh hằm nấu thuốc trị thương, thậm chí..... Nấu cơm.

Có khi, nàng muốn cùng tỷ muội nhóm gặp gỡ khi, hấn sẽ gặp nhất ngữ không phát đưa nàng tiến đến, cũng ở gặp gỡ địa điểm cách đó không xa cùng đợi, thẳng đến nàng đi ra sau, lẳng lặng đem nàng ẩm mã, đuổi về làm mai các.

Cũng có khi, hấn hội một người nhốt tại trong phòng mấy ngày, lại lần nữa xuất hiện khi, ở cửa nàng trong phòng phóng thương một ít tự tay tạo ra tinh xảo tiểu trang sức, bình thường đều đã có mười ba cái — nàng sở hữu Vô Song Môn tỷ muội nhóm đều có, chẳng qua, tương có “Nhị” Tự cái kia luôn đẹp nhất, chói mắt nhất.....

Nhưng theo ngày một ngày thiên đi qua, Hoa Nhụy lại phát hiện Tây Môn Tàn Phá trong lời nói càng thiếu.

Trừ phi tất yếu, hấn cơ hồ cũng không cùng nàng nói chuyện, trừ bỏ hoan ái khi, hấn cũng cơ hồ cũng không đụng chạm nàng, cho dù có khi không cẩn thận đụng phải, hấn cũng sẽ lập tức lùi về thủ.....

Có khi, hấn càng hội biến mất một đoạn thời gian, sau đó ở khi trở về đáy mắt đôi đầy cô đơn, dãi ở hấn trong phòng chừng không ra hộ.....

Nàng duy nhất gặp qua hấn đáy mắt không hề có cô đơn thời điểm, là ở kia hồi, nàng nhân nhận hấn như vậy nhiều “Tặng” Sau, chuyên môn vì hấn đính chế ngũ bộ xiêm y, cũng đem chi phóng cho hấn trong phòng khi.

Nàng do nhớ rõ, ngày đó hấn, mặc nàng đính chế xiêm y, xuất hiện ở nàng trước mắt bộ dáng — nàng biết Tây Môn Tàn Phá không khó xem, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, thay bộ đồ mới thường hấn nhưng lại tuần rất như vậy.....

Kia chính là một bộ thực bình thường xiêm y, xanh đen sắc áo dài, nhưng mặc ở hấn trên người sau, không chỉ có làm cho hấn cao ngất đáng người càng hiện ra chúng, càng làm cho hấn mặt mày hết sức toát ra một cỗ bất đồng cho tầm thường nam tử khí khái.

Đẹp mặt, thật sự tốt lắm xem.....

Hoa Nhụy không biết chính mình vẽ mặt hay không làm cho hấn hiểu lầm, nàng chỉ biết là ngày đó, hấn không biết vì sao, vẫn lẳng lặng ở nàng bên cạnh, thẳng đến đêm khuya, chờ nàng đem thương hoạn trị liệu hoàn, đi tới mai thụ giữ khi, đột nhiên gắt gao từ phía sau ôm lấy nàng, sau đó, ở bay mai thụ đóa hoa đêm trắng hạ, đưa hấn kiên đỉnh thật sâu đắm vào nàng ướm át hoa kính trung!

Mà nàng, chỉ có thể không ngừng mà ở hấn trong lòng thở gấp, khinh nam, như thế nào cũng không dám cho hấn biết, kỳ thật, ngày đó của nàng cổ độc vẫn chưa phát tác.....

Chậm rãi, hấn đôi mắt có khi sẽ xuất hiện một cỗ nàng không hiểu lo lắng.

Chậm rãi, hấn đôi mắt dừng lại ở nàng bên cạnh thời gian càng ngày càng nhiều.

Chậm rãi.....

Như vậy ngày rất kỳ quái, nhưng có một loại Hoa Nhụy hình dung không ra, cũng thật thật tồn tại thần nhiên ẩm áp.

Nàng, chẳng lẽ yêu thượng hấn?

Khả năng sao.....

Hoa Nhụy từng lén lút, vô số lần hỏi quá chính hấn một vấn đề, nhưng nàng không thể trả lời, bởi vì nàng chưa bao giờ từng thể hội quá cái gì là yêu.

Nàng chỉ biết là chính mình thích hấn ở nàng bên cạnh cảm giác; Nàng chỉ biết là chính mình thích hấn ôn nhu đem nàng ấm mãi, sau đó tọa tới thân thể của nàng sau, đưa nàng đến nhận chức gì nàng muốn đi địa phương, nàng chỉ biết là nàng thích nhìn hấn lẳng lặng ngồi ở hoa mai dưới tàng cây nhìn trì mắt ngẩn người; Nàng chỉ biết là nàng thích hấn ở nàng mệt ghé vào trên bàn nghỉ ngơi khi, đem nàng ôm hồi của nàng trên giường, vì nàng phúc thượng nhất giường ấm bị, cho dù hấn sợ dĩ làm như vậy, chính là bởi vì bất đắc dĩ.....

Cho dù như thế, nàng có khi vẫn như cũ hội tưởng, nếu thật sự cứ như vậy cả đời đi xuống, thật có thể cứ như vậy cả đời đi xuống.....

Nhưng theo nửa tháng tiền bắt đầu, Hoa Nhụy phát hiện, sự tình tựa hồ có thay đổi.

Không biết vì sao, bắt đầu có chút mặc quân trang quân sĩ đi vào làm mai các tìm Tây Môn Tàn Phá, theo những người này tìm hấn tần suất càng lúc càng dày đặc, về mặt càng lúc càng cấp bách, Tây Môn Tàn Phá đôi mắt cũng càng lúc càng nghiêm túc, càng lúc càng trầm âm.....

“Người ở việc sao?”

Này đêm, đang lúc Hoa Nhụy lẳng lặng ngồi ở phía trước cửa sổ trắng rằm ngưng tưởng khi, Tây Môn Tàn Phá thanh âm ở cửa nàng ngoài cửa phòng vang lên.

“Có việc sao?” Vừa động cũng không nhúc nhích tiếp tục ngồi ở phía trước cửa sổ, Hoa Nhụy nhẹ nhàng hỏi, kỳ thật nàng biết, hấn ở đằng kia đã có một đoạn thời gian.

Hấn nhưng lại đặc biệt tìm đến nàng? Vì sao?

“Ta nghĩ phiền toái người..... Cứu một người.” Tây Môn Tàn Phá trả lời, lập tức giải khai Hoa Nhụy nghi hoặc, cũng làm của nàng đôi mắt đột nhiên tối sầm lại.

Cứu người?

Không thể phủ nhận, nàng quả thật tương đương ngoài ý muốn, hơn nữa..... Để ý!

Đúng vậy, nàng để ý, để ý đến tột cùng là cái gì dạng nhân, cứ nhiên có thể làm cho Tây Môn Tàn Phá này luôn luôn ít lời thiếu tình người đến cùng nàng mở miệng, ngữ thanh còn như thế trầm trọng.

“Phiền toái người cứu cứu Trân Châu.” Có lẽ là vẫn không hiểu được đến Hoa Nhụy trả lời, Tây Môn Tàn Phá lại lần nữa đã mở miệng.

“Trân Châu?” Nghe thế cái tên sau, Hoa Nhụy cả người đều ngây ngẩn cả người, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, làm cho Tây Môn Tàn Phá mở miệng nhân đúng là Trân Châu, cái kia cùng hấn “Hoa rơi cổ ý, lưu thủy vô tình” hoàng gia nữ tử!

Nàng vẫn nghĩ đến tự lần trước chuyện kiện sau, bọn họ liền hình đồng người lạ, hướng chi, bởi vì đặc tội Trân Châu cùng Lục vương gia, hấn còn bị giáng âm thành hỏa phòng viên, không phải sao?

Mà nay thiên, hấn cứ nhiên vì Trân Châu đến “Phiền toái “Nàng?

“Tướng Quân công chúa.”

“Ta biết nàng là ai.” Nghe Tây Môn Tàn Phá lại một lần nữa nhắc tới này nhân, không biết vì sao, Hoa Nhụy trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ ngay cả chính mình cũng không rất hiểu được hậm hực khí, nhưng nàng vẫn là thần nhiên hỏi, “Nàng làm sao vậy?”

“Ở trên chiến trường bị thương.”

“Bị thương tìm ngự y a, tìm ta làm sao?” Phịch một tiếng, Hoa Nhụy đóng cửa sổ.

“Ngự y đã thúc thủ vô sách.” Nhìn kia phiền nhăm lại cửa sổ, Tây Môn Tàn Phá tựa hồ đồng thời trông thấy, ở nơi nào đó nhất phiền tâm môn, cũng tùy theo đóng lại.

“Kia đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta vì sao muốn cứu nàng?” Hoa Nhụy hừ lạnh một tiếng.

Đúng vậy, nàng vì sao muốn cứu Trân Châu? Hướng chi hoàng gia thỉnh nhân cứu mạng là như thế này không thành ý sao?

Cư nhiên từ đầu tới đuôi căn bản sẽ không cái mặt bàn người trên tự mình đến báo cho biết quá, hỏi quá của nàng ý nguyện, trực tiếp liền khiêu quá nàng tìm được Tây Môn Tàn Phá!

Rốt cuộc thao đao nhân là nàng hay là hắn?

Đúng vậy, mặc dù ở trên danh nghĩa, nàng là Tây Môn Tàn Phá “Thê”, hoàng gia trần trọc thỉnh hắn mở ra khẩu là nhân chi thường tình, nhưng tối làm Hoa Nhụy không rõ là

Tây Môn Tàn Phá vì sao phải đáp ứng, còn như vậy thậm trọng chuyện lạ, ăn nói khép nép đến cầu nàng?

Hắn không phải luôn luôn bắt quá hỏi cái này bình thường tạp tục sự sao?

Hướng chi hắn một cái đường đường đại tướng quân, chỉ vì không cảm động đến rơi nước mắt “Tạ ơn”, không cướp thú Trân Châu làm vợ đã bị giáng âm thành hỏa phòng chỗ tiểu lâu la, cho dù hắn nếu không kể tiền ngại, cũng không tất yếu vì nước nguyên trung thành đến như vậy bộ đi!

“Nàng có công với Tây kinh.”

Đúng vậy, có công, kia thỉnh tinh gia người đến đối nàng nói a!

“Nàng này hồi là vì bảo hộ Tây kinh thành mà thương.”

Đúng vậy, vì bảo hộ Tây kinh thành mà thương, kia thỉnh hoàng gia người đến đối nàng nói a!!

“Nàng..... Là tốt cô nương.....”

Đúng vậy, nàng là tốt cô.....

Cái gì?!

Nghe được Tây Môn Tàn Phá cuối cùng một cái lý do, Hoa Nhụy đôi mắt chậm rãi trừng lớn.

Hắn nói..... Trân Châu là tốt cô nương?

Người khác nói Trân Châu là thế nào nữ tử, Hoa Nhụy cũng không hội cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì Trân Châu quả thật là, nhưng lời này từ luôn luôn lãnh tình Tây Môn Tàn Phá trong miệng nói ra, nghe vào Hoa Nhụy trong tai lại như thế nào cũng không phải tự vị!

Bởi vì hắn nhưng lại ở cửa nàng trước mặt khoa một khác danh nữ tử, khoa một gã hắn đi qua không tiếc sử dụng một mảnh đoá hoa cũng không nguyện cùng chi cộng hiệu cho phi nữ tử.....

Sao lại thế này?

Trong lòng hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì a?

Kia hắn lúc trước cần gì phải muốn nàng khi hắn “Lão bà”.....

“Người có không cứu cứu nàng? Vô luận muốn ta trả giá cái dạng gì đại giới.....”

Ngoài cửa, Tây Môn Tàn Phá trầm trọng đến cực điểm nói nhỏ thanh, rốt cục làm cho Hoa Nhụy hoàn toàn hiểu được.

Nguyên lai, hắn căn bản một chút cũng không chán ghét Trân Châu!

Nguyên lai, Trân Châu ở hắn trong lòng giữ lấy như vậy trọng phân lượng, trọng đến có thể làm cho hắn như thế ăn nói khép nép đến khẩn cầu của nàng hỗ trợ, trọng đến có thể làm cho hắn này hướng đến cực nhỏ nói ra trong lòng nói nhân, ưng thuận “Không tiếc gì đại giới đều phải cứu nàng” nhận lời.....

Nguyên lai..... Như thế.....

“Người có không –”

“Một khi đã như vậy, người lúc trước làm sao không cưới nàng, cũng đỡ phải không công lãng phí một mảnh đoá hoa!” Nhịn nữa không được trong lòng kia cổ càng lúc càng co rút nhanh, càng lúc càng trầm trọng Vô Danh đau đớn cảm, Hoa Nhụy khẽ gọi nói.

“Ta không xứng.”

Không xứng?!

Tây Môn Tàn Phá này đáp án, làm Hoa Nhụy không khỏi cảm giác được một trận choáng váng huyền, thân mình cũng không từ tự chủ rung rung đứng lên.

Nguyên lai, nguyên lai..... Tây Môn Tàn Phá lúc trước sở dĩ muốn nàng đảm đương “Tắm mộc”, cũng không phải không thích Trần Châu mà là cảm thấy chính mình không xứng với nàng!

Khó trách.....

Khó trách hắn trừ bỏ lần đầu vì thí nghiệm đóa hoa công hiệu mà không thể không đối nàng vô lễ sau, không bao giờ nữa từng chạm qua nàng!

Khó trách, khó trách lúc trước nàng hỏi hắn vì sao không tìm thân thể mặt người đến làm “Tắm mộc” Khi, hắn hội như vậy vẫn đạm phong khinh nói “Đủ”!

Khó trách đêm đó vì giải của nàng độc, hắn không thể không phá thân thể của nàng giờ tỵ, hắn muốn như vậy thống khổ không tiếng động chảy lệ!

Khó trách cho dù hắn đã cùng nàng hoan ái nhiều lần, vẫn là có thể không cùng nàng nói chuyện liên không cùng nàng nói chuyện, có thể không cùng nàng tiếp xúc sẽ không cùng nàng tiếp xúc!

Khó trách.....

Ngày xưa đủ loại, nhất nhất hiện lên ở Hoa Nhụy trong đầu, cái loại này hậu tri hậu giác thống khổ lúc này khắc toàn hóa thành lệ, ở cửa nàng trên mặt làm càn đổ.....

Muốn làm ban ngày, này hết thấy tất cả đều là hắn tự mình đa tình!

Hắn lúc trước sở dĩ cứu nàng, căn bản chính là vì như vậy một ngày làm chuẩn bị, căn bản không phải bởi vì nàng hay không giúp quá hắn!

Ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng, căn bản rõ đầu rõ đuôi vốn không có của nàng tồn tại, vô luận nàng cùng hắn hay không sớm có vợ chồng chi thật, vô luận nàng vì hắn làm bao nhiêu sự, hắn trong lòng, căn bản là không có đem nàng làm một hồi sự!

Bởi vì với hắn mà nói, nàng sở làm hết thấy, đều là nàng phải làm, đều là vì này đóa hoa mới làm, cho nên bọn họ trong lúc đó chẳng qua là hồ mộng này lợi, cho nhau lợi dụng, cho nên hắn căn bản là không cần cảm thấy có cái gì thua thiệt!

Mà từng đã cứu hắn Trần Châu, cũng là ở không có gì ích lợi quan hệ tình huống hạ, vì cứu hắn mà cứu hắn, động cơ không có nửa điểm không thuần túy, cho nên mới có tư cách ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng bảo tồn như vậy lâu, như vậy thâm.....

“Người có không cứu cứu nàng? Vô luận muốn ta trả giá cái dạng gì đại giới, ta đều nguyện ý phò.....”

Ngoài cửa sổ, lại truyền đến Tây Môn Tàn Phá cúi đầu giọng nói, mà câu này lại lần nữa lặp lại trong lời nói, triệt hoàn toàn để đem Hoa Nhụy tâm xao nát!

Nhanh tốc bàn duyên, Hoa Nhụy nhin nữa không được không tiếng động khóc nước mắt đứng lên.

Nàng khóc toàn thân phát run, đầu cơ hồ đều không thể lau lệ.

Nàng như thế nào dạng ngọc, ngọc đã quên theo ngay từ đầu, hắn cùng với nàng vốn là chính là nhân kia ngũ đóa hoa cánh hoa mà tồn tại bất bình hành giao dịch quan hệ.

Nàng như thế nào như vậy ngọc, ngọc hy vọng này nửa năm qua cuộc sống có thể liên tục cả đời!

Nàng như thế nào như vậy ngọc, ngọc thực nghĩ đến trải qua này nửa năm qua, hắn có lẽ mới có thể dần dần đối nàng không có cùng cảm giác.....

Đến tận cùng khóc bao lâu, Hoa Nhụy không biết, nàng chỉ nhớ rõ, làm nàng giường khóc hồng hai mắt, hốt hoảng đem cửa sổ rút ra nghĩ thấu thông khí khi, lại trông thấy nàng cuộc đời này trung khó nhất quên một màn –

Đại tuyết bay tán loạn hắc đêm, một người nam nhân, bắt cổ thân thượng bạc y, cùng với thiên thượng bay xuống tuyết rơi, quỳ một gối xuống ở cửa nàng trước phòng!

Hắn nhưng lại..... Quỳ một gối xuống ở tuyết trung.....

Hắn nhưng lại..... Dùng phương thức này ở cầu nàng.....

Mà này, tất cả đều là vì Trần Châu công chúa.....

Suốt một ngày một đêm, Tây Môn Tàn Phá liền như vậy ở Hoa Nhụy trước phòng quỳ một gối xuống một ngày một đêm!

Ngày thứ ba sáng sớm, vẻ mặt xanh mét Hoa Nhụy lao ra cửa phòng, nhảy lên mã, chạy như bay mà đi.

Bảy ngày sau, vẻ mặt tiêu tụy, một thân quân trang Tây Môn Tàn Phá ở ngoài hoàng cung hành lang dài thượng đẳng Hoa Nhụy.

“Tìm ta có chuyện gì?” Năm canh giờ sau, Hoa Nhụy rốt cục đi tới hành lang dài giữ, nhìn ngoài cung Viễn Sơn lạnh lùng hỏi.

“Ta phải đi rồi.” Chậm rãi đi tới Hoa Nhụy phía sau, Tây Môn Tàn Phá ách thanh âm nói, “Cám ơn.”

Hắn tạ nàng?!

Vì Trần Châu công chúa mở miệng nói cảm ơn, vì Trần Châu công chúa mở miệng nói ra cái kia nàng chưa bao giờ nghe qua hắn đối bất luận kẻ nào nói qua chữ.....

Rất buồn cười, thật sự rất buồn cười!

Buồn cười đến cửa nàng lệ đều lưu tới khóe môi, buồn cười đến nàng đều có thể thường đến kia lại mặt lại nóng chua xót.....

Thẳng thắn thất lưng can, Hoa Nhụy hít sâu hướng trong cung đi đến, bởi vì nàng nếu không tưởng dãi tại đây cái làm nàng hít thở không thông địa phương, lại càng không muốn cho nhân nhìn đến nàng trong mắt lệ.

Nhưng ngay tại nàng vừa mai khai cước bộ khi, lại phát giác chính mình bị nhân từ phía sau toàn bộ ôm lấy, tha như vậy nhanh, như vậy mãnh, ôm nàng toàn thân đều đau!

“Tây kinh thành đông bắc hạng làm có một mắt mù vương lão nhân, nếu ta không thể..... Mời người.....”

Nghe Tây Môn Tàn Phá dứt quãng trong lời nói, Hoa Nhụy rốt cuộc nhin không được tránh ra cái kia ôm ấp, điên cuồng mà về phía trước chạy tới!

Này tính cái gì?

Muốn nàng giúp hắn chiếu cố nhân?

Loại này rõ ràng không nên nàng làm chuyện, lại muốn nàng đến?

Mà hắn, chỉ vì không muốn cấp bệnh trung Trần Châu công chúa thêm phiền toái, sở hữu chuyện đều phải nàng đến làm.....

Này tính cái gì?!

Rốt cuộc..... Tính cái gì.....

Trải qua nhiều ngày giã dựa cùng mâu thuẫn, Hoa Nhụy rốt cục đi vào Tây kinh thành đông bắc hạng làm cho mắt mù vương lão nhân chỗ ở.

Năm canh giờ sau, Hoa Nhụy về tới chính mình làm mai các, sau đó ở trong phòng suốt ngời tám canh giờ, cũng chảy tám canh giờ lệ.

Bởi vì nàng rốt cục đã biết Tây Môn Tàn Phá là cái cái dạng gì nhân, rốt cục đã biết Tây Môn Tàn Phá từng quá cái dạng gì cuộc sống, rốt cục đã biết Tây Môn Tàn Phá trên lưng vì sao có như vậy nhiều vết

thương, rốt cục đã biết vì sao Tây Môn Tàn Phá trong mắt luôn luôn mịt mờ không đi sâu khổ, cũng rốt cục biết nàng có lẽ..... Hiểu lầm hần.

Mà nàng càng hiểu được, nguyên lai Tây Môn Tàn Phá nhiều như vậy năm qua sở làm hết thấy, nguyên lai tự cùng Tây Môn Tàn Phá gặp nhau sau nàng nhìn thấy hần sở làm hết thấy, đều chỉ là vì “Hoàn lại” Hai chữ –

Bởi vì hần ngoài ý muốn giết chính mình phụ thân, bởi vì hần ở chịu tổ chức không chế tình huống hạ, thành cái không có tự do ý chí mặt lạnh sát thủ!

Khó trách, tự gặp hần sau, hần vĩnh viễn nhất kiện miếng vải đen áo dài, vĩnh viễn cơm rau dưa, vĩnh viễn cơm phong ăn ngủ, mà này đó đều chỉ vì đưa hần trong tay tiền tiết kiệm, yên lặng trả lại cho này từng bị hần thương tổn, nhân hần mà thoát phá gia đình.

Cho nên, vì này từng bị hần thương tổn, nhân hần mà thoát phá gia đình, hần có thể lên núi xuống biển, qua lại bốn ba, ngày qua ngày không tiếc gì đại giới, vì bọn họ tìm về mất đi tin tức người nhà, tựa như cái kia hần tìm một năm rưỡi thời gian, không để ý sinh tử ở trên chiến trường đấu tranh anh dũng, rốt cục lấy chiến công ở vinh mạc đại doanh lý phải về trung niên nam tử.

Vì không cho chính mình nhân hoàn lại mà lại lần nữa thương tổn, lan đến người khác, cho nên hần thà rằng không cùng bởi vì hữu, không cùng nhân tương giao, đem chính mình hoàn toàn cô lập.

Thậm chí, khi hần lại không thể tìm từng bị hần thương tổn quá nhân sau, hần không oán không hối hận cư trú ở hỏa phòng đội trung, mặc kệ nhiều hỏa, mặc kệ nhiều nguy hiểm tình huống đều phấn đấu quên mình, chỉ vì có lẽ có một ngày, hần có thể cứu những người đó trung một cái.....

Chỉ cần có thể hoàn lại, vô luận là ai, cho dù muốn hần tan xương nát thịt hần đều sẽ không tiếc!

Mà nguyên nhân vì muốn hoàn lại nhiều lắm, cho nên hần không muốn nhận bất luận kẻ nào giúp, cho rằng chính mình không xứng chịu bất luận kẻ nào giúp, mặc dù có khi người định không bằng trời định, hần cũng sẽ hết mọi lực lượng hồi báo người khác đối hần ân tình, bởi vì hần nếu không tưởng thua thiệt bất luận kẻ nào.....

Cho nên những năm gần đây, chỉ cần có nhân cần hần hỗ trợ, hần tuyệt đối nghĩa vô phản cố, mà hần duy nhất một lần cự tuyệt, chỉ có lần này –

Bởi vì hần không muốn trở lên chiến trường, lại làm cho hai tay nhiễm máu tươi, khiến Trần Châu công chúa chỉ có thể tự mình mặc giáp trụ ra trận, trọng thương mà quay về!

Cho nên, ở thật sâu tự trách chính mình nhưng lại không có hồi báo Trần Châu công chúa ân cứu mạng, còn làm nàng bản thân bị trọng thương tình huống hạ, hần mới có thể tha lỗi giống như quỳ gối tuyệt trung, thỉnh cầu nàng trị liệu Trần Châu công chúa, chính mình tắc thay thế Trần Châu công chúa thượng chiến trường, đến nay chưa về.....

Nếu nàng cẩn thận chút, săn sóc chút, lúc còn nhỏ chút, nàng sớm nên biết hần là cái cái dạng gì nhân.

Hần mặc dù được đến bông hoa năm cánh, cũng dùng bông hoa năm cánh, nhưng không có một lần chỉ dùng để ở chính mình trên người –

Thứ nhất phiền, vì vinh mạc chiến sĩ; Thứ hai phiền, vì Trần Châu công chúa, đệ tam phiền, thứ bốn phiền, vì kia vốn không quen biết hoả hoạn người bị thương; Thứ năm phiền, vì nàng.....

Nhất tưởng điểm, Hoa Nhụy quả thực đau lòng không thể chính mình, đau lòng như vậy không tha lại bất lực.

Ông trời..... Như vậy ngày, hần đến tột cùng là như thế nào sống quá đến?

Không có thân nhân, không có bằng hữu, không có hi vọng, cuộc sống trung chỉ tồn tại vô cùng vô tận áy náy cùng hoàn lại, đó là cái dạng gì thế giới a?!

Nếu hần giống một ít nàng từng gặp qua nhân như vậy, vô luận làm cái gì cũng không để ý, không sao cả, có lẽ hần có thể quá thoải mái, khoái hoạt chút.

Nhưng hắn không phải!!

Hắn rất thiện lương, rất phụ trách, rất bị thương, rất.....

Cho nên hắn thà rằng làm cho chính mình sống được giống cái xác không hồn bình thường, chỉ vì hoàn lại này không hoàn toàn thuộc loại hắn sai lầm.....

Đau lòng, Hoa Nhụy thật sự đau lòng thấu, đau lòng cơ hồ không thở nổi.

Như vậy một gã nam tử, nàng có thể nào không liên, không thương, không nghe thấy, không hỏi?

Chính là..... Hắn đối nàng, hay không cũng chỉ ôm hoàn lại tâm tình?

Nếu thật sự là như thế, nàng đến tột cùng nên như thế nào mới có thể làm cho hắn hiểu được, hắn cùng với nàng trong lúc đó, căn bản không tồn tại thua thiệt cùng hoàn lại loại này này nọ đâu.....

Đỉnh một thân phong trần, Tây Môn Tàn Phá lặng lẽ đứng ở làm mai các tiền.

Này một đường, hắn không để ý quân đội hành quân thời gian, một nắng hai sương chạy đi, chỉ vì có thể trước thời gian trở về gặp hắn trong lòng muốn nhất gặp nhân.

Nhưng hôm nay, đứng ở cửa nàng trước cửa, hắn lại lùi bước.

n-t i;y(^ght:0in;margin-bottom:6.0pt;margin-left:0in;mso-para-margin-top:0in;mso-para-margin-right:0in;mso-para-margin-bottom:5gd;mso-para-margin-left:0in;line-height:normal'>Nhưng làm Hoa Nhụy ngoài ý muốn là, hư thân đau đớn căn bản cập không hơn kia cổ tùy theo dựng lên cực lực cảm!

Kia cổ hỗn loạn vì đau cùng thật lớn khoái cảm triều dâng, điên cuồng mà thổi quét của nàng toàn thân, hơn nữa lui hướng về phía của nàng tứ chi bách hải, làm nàng chỉ có thể một bên rơi lệ không chỉ, lại một bên bất lực mị đề.

“Vì..... Cái gì.....”

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thân thể của nàng tử làm sao có thể như vậy..... Sung sướng?

Hắn kia cực đại kiên đỉnh ở nàng trong cơ thể một hồi lại một hồi tiến lên, vì sao sẽ làm nàng cảm nhận được loại này kỳ dị, kích thích vừa sợ nhân khoái cảm?

“Thật có lỗi...”

Ở tựa hồ không có chừng mực cao trào bên trong, Hoa Nhụy nghe Tây Môn Tàn Phá một tiếng lại một tiếng thật có lỗi, cảm thụ được bóng loáng trên lưng một giọt lại một giọt vì nước ẩm châu, mà hết thấy này, rốt cục làm cho nàng hoàn toàn hồng mất.

Hắn nhưng lại khóc!

Như vậy một cái đỉnh thiên lập, bạc tình thiếu ngôn nam tử thế nhưng khóc!

Hắn vì sao phải khóc? Vì sao mà khóc?

Hay không, hắn căn bản không nghĩ cứu nàng, mà câu kia “Nàng giúp quá hắn” Trong lời nói chẳng qua là cái lý do, trên thực tế còn có khác nàng không biết hiểu nguyên nhân?

Lại phủ, hắn sớm đã có ý trung nhân, chẳng qua bởi vì cái kia nàng chưa biết được nguyên nhân, hắn mới không thể không muốn nàng?!

Nhất định là, nếu không như vậy nam tử như thế nào rơi lệ.....

“Người..... Người.....” Cảm giác Tây Môn Tàn Phá lệ, Hoa Nhụy cũng nhận không được lên tiếng khóc nước nở.

Sơn động bên trong, có nàng một tiếng lại một tiếng rưng rưng nước nở, cùng với Tây Môn Tàn Phá rưng rưng thấp suyền.....

Cho dù như thế, Tây Môn Tàn Phá vẫn như cũ huy lệ, một tay khấp trụ nàng dưới thân hoa châu qua lại nhu nhu, đồng thời một lần lại một lần đem kiên đỉnh chàng hướng của nàng hoa tâm.

“Không cần..... Không cần.....”

Ở Tây Môn Tàn Phá cấp tốc luật động, cùng với lấy tay chỉ nhu làm hoa châu song trọng đùa dưới, Hoa Nhụy trong cơ thể cực lực cảm nhất ba chưa bình, nhất ba lại khởi, hơn nữa còn có càng ngày càng nghiêm trọng xu thế!

“Thật có lỗi.....” Không ngừng mà tiến lên, Tây Môn Tàn Phá rốt cục nâng lên hai mắt đầm lệ, nhìn Hoa Nhụy rưng rưng đôi mắt càng lúc càng tan rã, cảm thụ được nàng trong cơ thể co rút càng lúc càng chặt chẽ.

Kinh thiên khoái cảm cùng vui thích, không ngừng mà xâm nhập Hoa Nhụy tứ chi bách hải, làm của nàng trong đầu trống rỗng, chỉ có thể tùy ý Tây Môn Tàn Phá đối nàng lần lượt giữ lấy, bất lực thét chói tai, khóc, thẳng đến thanh âm trở nên khàn khàn, thẳng đến thân mình cơ hồ hư thoát.....

Từ phía sau gắt gao ôm lấy Hoa Nhụy mềm nhũn thân mình, nghe Hoa Nhụy không tiếng động khóc nức nở, Tây Môn Tàn Phá cũng chỉ có thể hàm chứa lệ, không ngừng mà nói xong, “Thật có lỗi.....”

10. Chương 10: Chương 9

Bởi vì hẳn thật sự không biết chính mình có nên hay không đến, càng không biết chính mình có thể tới hay không, đặc biệt hồi tưởng khởi cùng Hoa Nhụy biệt ly khi đó, nàng kia lạnh lùng, quyết tuyệt bóng dáng.....

Không biết như vậy ở trước cửa đứng bao lâu, đột nhiên gian, Tây Môn Tàn Phá trước người truyền đến một đạo non mịn tiếng nói –

“Cô gia, ngài đã trở lại! Đã trở lại như thế nào không tiến vào đâu? Cô nương ở mai bên cạnh ao ngắm trăng đâu, ngài nhanh đi trông thấy nàng đi!”

“Tiểu Tiểu Hoa.....” Nhìn trước mắt kia đã lâu đáng yêu gương mặt, Tây Môn Tàn Phá đôi mắt hảo toan, hảo sếp, nóng quá.

“Cô gia, ngài phát cái gì ngốc đâu? Nhanh đi, nhanh đi a!” Phụ giúp Tây Môn Tàn Phá lưng, Tiểu Tiểu Hoa cố gắng đưa hân đẩy vào làm mai các sau, liền nhanh như chớp hướng mai trì chỗ chạy tới, trong miệng còn không đoạn gọi, “Cô nương, cô nương, cô gia đã trở lại! Cô nương!”

Tâm tình, là như vậy khẩn trương, khẩn trương đến hân cơ hồ đều nghe thấy chính mình kia giống như trống trận bàn tiếng tim đập, nhưng cuối cùng hân vẫn là chậm rãi bước ra cước bộ, hướng tới cái kia tại đây trên đời hân tới vương bạn thiên hạ đi đến.

Dưới ánh trăng, mai bên cạnh ao có một người lẳng lặng ngồi ở ghế đá thượng, nàng duyên dáng sườn mặt hơi hơi nâng lên, lông mi trát cũng không trát nhìn thiên thượng sáng tỏ nguyệt nha nhi.....

“Ta.....” Đi tới ghế đá giữ, Tây Môn Tàn Phá mở ra khẩu, nhưng không biết vì sao, “Đã trở lại” Kia ba chữ như thế nào cũng nói không nên lời.

“Chúc mừng người,” Rốt cục, cái kia tiên tử bàn nữ tử đem mặt chuyển hướng hân, lộ ra một chút cười khê, “Khải hoàn trở về.”

“Cám ơn.” Nhìn cái kia mỹ cơ hồ làm cho người ta đã quên tự hỏi tươi cười, Tây Môn Tàn Phá đôi môi trương lại bé, đóng lại trương, sau một lúc lâu mới học ra hai chữ.

“Trân Châu công chúa không có việc gì.” Đứng dậy, Hoa Nhụy thân nhiên nói xong.

“Cám ơn.”

Đúng vậy, cám ơn, bởi vì trừ bỏ này hai chữ, hân không biết còn nên chút cái gì.

“Hạt lão nhân ta cũng giúp người chiếu cố tốt lắm.”

“Cám ơn.”

“Lão Trương ta làm cho người ta giúp hân tìm cái chuyện gì, hiện tại có ăn có uống, tiêu dao thật sự.”

“Cám ơn.”

“Người trước kia làm hỏa phòng viên khi, này từng bị người đã cứu nhân sở đưa tới tạ lễ, ta cũng trước giúp người nhận.”

“Cám ơn.”

“Vậy người tìm ta còn có việc sao?” Chậm rãi ngừng đầu, Hoa Nhụy nhẹ nhàng mà hỏi, “Có cái gì nói muốn nói với ta sao?”

“Ta.....” Nhìn kia đối ôn nhu tinh lượng con người, Tây Môn Tàn Phá thì thào nói xong, “Cám ơn.....”

Đúng vậy, nàng cái gì đều thay hắn nghĩ đến hảo hảo, làm tốt lắm tốt, hắn còn có thể nói cái gì đó?

Trừ bỏ cám ơn, hắn còn có thể nói cái gì đó.....

“Một khi đã như vậy, ta trước hết đi nghỉ tạm, của người phòng ở còn tại, người cũng sớm một chút nghỉ tạm đi.”

“Ta.....” Tây Môn Tàn Phá trong miệng trong lời nói, ở Hoa Nhụy tao nhã xoay người sau khi rời đi, đoạn ở tại trong gió.

Nhìn cái kia tiêm tiêm bóng dáng, Tây Môn Tàn Phá hốc mắt là như vậy ẩm ướt nóng.

Nàng vẫn là như vậy mỹ, thậm chí so với hắn trong trí nhớ đẹp hơn.....

Hắn nghĩ nhiều gắt gao ôm lấy nàng, đối nàng nói ra hắn trong lòng chân chính muốn nói trong lời nói.

Nhưng hắn không có tư cách, căn bản không có tư cách!

Theo mới gặp nàng bắt đầu, nàng sẽ không đoạn giúp đỡ hắn, lâu như vậy tới nay, giúp hắn nhiều như vậy chiếu cố, lại một câu oán giận đều không có, mà hắn, không chỉ có cái gì đều không có hồi báo nàng, còn nhiều lần bắt buộc nàng làm này nàng một chút cũng không nguyện làm chuyện.....

Này nhất thế, hắn có lẽ còn khiếm rất nhiều người, nhưng hắn hiểu được, đời này, hắn cho dù tưởng còn cũng vĩnh viễn còn không chỉ có Hoa Nhụy, chỉ có Hoa Nhụy.....

Cho nên, nếu có thể, hắn hội dùng cả đời đi còn nàng, cũng nguyện dùng cả đời đi còn nàng, chỉ cần nàng nguyện ý mở miệng.

Nhị không có mở miệng, từ đầu đến cuối, đều không có mở miệng.

Tuy rằng Tây Môn Tàn Phá vẫn như cũ ở tại làm mai các góc sáng sửa, tuy rằng Tây Môn Tàn Phá thường xuyên làm bận ở thân thể của nàng giữ, nhưng nàng cơ hồ chưa bao giờ đối hắn mở miệng yêu cầu quá gì này nọ.

Như vậy ngày, Tây Môn Tàn Phá thật sự quá không nổi nữa!

Bởi vì hắn không có lập trường, không có tư cách, không có thân phận ở làm mai các trụ đi xuống, cứ việc Tiểu Tiểu Hoa cập làm mai các lý bọn hạ nhân ngày ngày gọi hắn cô gia.....

Cho nên, từ chiến trường trở về một tháng sau, Tây Môn Tàn Phá rốt cục tiểu tiểu ly khai làm mai các.

Mà rời đi làm mai các sau, hắn điên cuồng mà ở đại giang nam bắc chạy, mục đích chỉ vì tìm kiếm một ít hi hữu, trân quý dược liệu, bởi vì này là hắn duy nhất dự đoán được, có thể giúp được với Hoa Nhụy địa phương.

Dù sao nàng thân là y giả, đẳng môn cần y nhân lại như vậy nhiều, chứng bệnh lại nhiều là như vậy cổ quái, hắn vì nàng tìm đến dược liệu, một ngày nào đó lại dùng thượng, nhất định hội.....

Nguyên nhân vì như thế, cho nên vô luận là núi cao, đại hải, thâm giản, rừng rậm, sa mạc, Tây Môn Tàn Phá đều – nhất giẫm quá, sau đó đem này trân quý dược liệu thật cẩn thận trong bao hảo, không chối từ ngàn dặm đuổi về làm mai các, lên lút đặt ở Hoa Nhụy trước cửa phòng, lên lút lại lần nữa xuất phát.....

Hôm nay, Tây Môn Tàn Phá lại tới nữa, mang theo hắn mất bảy ngày thất đêm, cùng đợi nó ở đỉnh núi thượng nở rộ kia một khắc rốt cục thả đến kim tuyến quý, đi tới Hoa Nhụy ốc tiên.

Nhưng mà, đang lúc Tây Môn Tàn Phá vừa mới xoay người buông được liệu khi, lại nghe đến Hoa Nhụy thanh âm từ đầu của hắn thượng truyền đến –

“Người không cần lại đến! Ta không bao giờ nữa muốn nhìn đến mấy thứ này, đem người mang đến gì đó toàn bộ lấy đi!”

“Ta.....” Nhìn Hoa Nhụy lạnh lùng vô cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, Tây Môn Tàn Phá hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hắn..... Làm sai sao?

Hắn biết nàng sẽ không để ý mấy thứ này, nhưng đây là hắn duy nhất có thể nghĩ đến có thể biểu đạt hắn lòng biết ơn cùng xin lỗi phương thức.....

“Người loại này hoàn lại trò chơi rồi cuộc chơi đã không có?!” Cũng không thèm nhìn tới Tây Môn Tàn Phá liếc mắt một cái, Hoa Nhụy lạnh lùng nói.

“Này không phải trò chơi,” Không biết nên chút cái gì, Tây Môn Tàn Phá chỉ có thể chân tay luống cuống, ngốc hết sức giải thích, “Ta chỉ là muốn.....”

“Chính là tưởng cái gì?” Hoa Nhụy khê hừ một tiếng.

“Chính là tưởng.....” Kiến thức quá sóng to gió lớn, đối mặt quá đủ loại kiểu dáng hung ác đối thủ Tây Môn Tàn Phá, lúc này đối mặt Hoa Nhụy lạnh lùng đôi mắt, lại cái gì cũng nói không rõ ràng, “Có lẽ có một ngày..... Người lại dùng.....”

“Muốn dùng cái gì ta chính mình sẽ đi tìm, không cần người xen vào việc của người khác!” Hoa Nhụy nheo lại mắt, “Người làm như vậy rồi cuộc là cái gì ý tứ? Muốn cho ta cảm tạ người?”

“Không!” Nghe được Hoa Nhụy trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá cuống quýt, hỗn độn đem trong lòng nói không chút nào tân trang thổ lộ đi ra, “Này chính là của ta một chút tâm ý, bởi vì ta khiếm người rất nhiều, nhiều đến đời này đều còn không thanh..... Mấy thứ này, tuy rằng ta biết người không cần, cũng biết người xem xem thường, nhưng là, trừ bỏ làm như vậy, ta không biết còn có thể làm như thế nào..... Ta chỉ tưởng nói cho người, ta sẽ dùng cả đời hoàn lại của người, chỉ cần người mở miệng, Hoa Nhụy, chỉ cần người –”

“Không cần bảo ta tên.” Đánh gãy Tây Môn Tàn Phá trong lời nói, Hoa Nhụy rốt cục quay đầu nhìn thẳng vào hắn đôi mắt, “Giống người loại này cả đời chỉ vì ‘Hoàn lại’ hai chữ mà sống nam nhân, căn bản không xứng bảo ta tên, huống chi, ta chưa từng có muốn người hoàn lại quá!”

Nghe được “Không xứng” Hai chữ, Tây Môn Tàn Phá tâm giống nhau bị vạn căn ngàn châm tề thứ bàn đau nhức không thôi.

Không xứng, hắn không xứng kêu của nàng tên.....

Đúng vậy, hắn sớm biết rằng chính mình không xứng, sớm biết rằng.

Chính là, trừ bỏ làm như vậy, hắn còn có thể làm như thế nào?

Hắn chính là hy vọng nàng cao hứng, chính là hy vọng nàng vui vẻ, chính là hy vọng làm như vậy về sau, có thể làm cho nàng hiểu được, hắn thật là nguyện ý vì nàng làm một chuyện gì, chỉ cần nàng mở miệng.....

Huống chi, ở hắn đáy lòng vẫn có một nho nhỏ hy vọng xa vời, chính là làm như vậy về sau, hắn còn có thể có cơ hội nhìn thấy nàng, có cơ hội..... Làm cho nàng biết hắn..... Còn tại.....

“Người cho là ‘Hoàn lại’ thực rất giỏi sao?” Nhìn Tây Môn Tàn Phá cương trực thân mình, Hoa Nhụy hừ lạnh một tiếng, ngữ thanh đậm mạc vô cùng, “Người cho là đây là phụ trách sao? Người cho là người còn phải hoàn sao? Người cho là còn xong rồi sẽ không sự sao? Người đến tốt cùng đem người khác đều trở thành cái gì?!”

“Ta.....” Nghe Hoa Nhụy liên tiếp hỏi, hoàn toàn không thể trả lời Tây Môn Tàn Phá, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng kia vẻ mặt, một thân tức giận.

“Giống lão Trương!” Nhìn Tây Môn Tàn Phá vẻ mặt vô thố, Hoa Nhụy bắt buộc chính mình cứng rắn quyết tâm lạnh lùng nói xong, “Người thật sao cho rằng hần đi theo người bên cạnh vì hoàn lại người đối hần ân cứu mạng?”

“Hần.....”

“Ồ của người trong lòng, người với người trong lúc đó chẳng lẽ chỉ có thương tổn, thi ân cùng hoàn lại loại này đơn giản quan hệ sao?”

Lão Trương sở dĩ vẫn đi theo người bên cạnh, là vì hần cho rằng người là một cái đáng giá hần tin cậy nhân, hần thích người này nhân, hần kính nể người này nhân, là vì người ở hần trong lòng là một cái hần nguyện ý vẫn đi theo nhân!” Không thể kiềm được, Hoa Nhụy dùng hết toàn lực hô, kêu nước mắt đều cơ hồ chảy ra hốc mắt.

Lặng lặng nghe Hoa Nhụy trong lời nói, Tây Môn Tàn Phá căn bản một câu đều hỏi không được.

“Trân Châu cứu người, là vì nàng đồ người cái gì vậy sao? Chẳng lẽ nàng còn chưa bốc tiên tri bản đồ người về sau có thể cứu nàng, đại nàng thượng chiến trường sao? Trả lời ta a!”

“Không..... Không phải.....”

Đúng vậy, đương nhiên không phải, hần cứu lão Trương, là vì hần tưởng cứu lão Trương, chưa từng tưởng đồ hần cái gì vậy!!

Mà Trân Châu cứu hần, cũng là bởi vì nàng tưởng cứu hần, chưa từng tưởng đồ hần cái gì hồi báo.....

“Người rốt cuộc đem người khác thiện ý đều trở thành cái gì? Người rốt cuộc đem của ta tâm trở thành cái gì? Người vì sao muốn đem nhân tính trung chân thành, thiện ý, tốt đẹp, đều trở thành có thể giao dịch gì đó? Người vì sao không rõ, mặc dù có chút sự tình phát sinh qua đi vĩnh viễn không thể bù lại, nhưng chỉ muốn người nhớ kỹ nó, người hiểu được nó sai ở nơi nào, vĩnh viễn không hề làm như vậy, cũng ngăn lại người khác làm như vậy, hơn nữa tận người có khả năng đi giúp trợ bị người thương tổn quá nhân, hảo hảo quá hảo của người mỗi một thiên, thể hội người với người trong lúc đó cao nhất đất tiền tình cảm, đây mới là là quan trọng nhất?”

Người vì sao không đi hảo hảo suy nghĩ một chút, ta đến nay sở làm hết thấy, thật sự chỉ là vì kia bông hoa năm cánh sao?”

“Ta.....” Nghe Hoa Nhụy một câu lại một câu “Người vì sao không rõ”, Tây Môn Tàn Phá đầu óc toàn hỗn loạn, “Ta.....”

“Hảo, người muốn hoàn lại có phải hay không?” Giống nhau hạ quyết định quyết tâm dường như, Hoa Nhụy uốn éo thân, trở về phòng đi đem trước kia Tây Môn Tàn Phá đưa tới sở hữu được liệu toàn tắc hồi trong tay hần, “Có thể, ta khiến cho người hoàn lại!”

“Hoa.....” Nhìn chính mình trong tay nhồi vào gì đó, Tây Môn Tàn Phá tuyệt vọng thấp kêu, “Không.....”

“Theo nay rồi sau đó, ta muốn này ôm hoàn lại tâm tính người không bao giờ nữa muốn xuất hiện ở của ta trước mặt!” Chịu đựng lệ, Hoa Nhụy không ngừng mà hít sâu, “Bởi vì dùng loại này hoàn lại tâm tính xuất hiện ở trước mặt ta nhân, sẽ chỉ làm ta phiền chán, làm cho ta chán ghét, ta chán ghét nhìn đến người như vậy, ta chán ghét! Cho nên chỉ cần này đối ta vĩnh viễn ôm hoàn lại tâm tính nhân không hiện ra, chính là đối của ta hoàn lại!”

Nàng nói cái gì.....

Chỉ cần này đối nàng vĩnh viễn ôm hoàn lại tâm tính hần không hiện ra, chính là đối của nàng hoàn lại.....

Chỉ cần hần không hiện ra.....

“Người đi, người đi!”

Môn, phịch một tiếng ở Tây Môn Tàn Phá trước mắt đóng lại, mà hần tâm, cũng phịch một tiếng hóa thành mảnh nhỏ, rốt cuộc không thể khôi phục.....

Của nàng “Dược” Hạ rất mãnh sao?

Bốn nguyệt, hần cư nhiên thật sự không thấy, cư nhiên thật sự lại không tin tức?!

Này nam nhân đến tột cùng là gốc vẫn là bốn.....

Ghé vào trên gối, Hoa Nhụy bắt lực nghĩ, mà nước mắt sớm chảy khô.

Hắn cũng biết, mỗi khi nàng trong bóng đêm nhìn hắn một thân mệt mỏi, thậm chí lại thêm tâm thương, phong trần mệt mỏi đi vào nàng trước phòng, chỉ vì đưa cho nàng này được liệu khi, lòng của nàng có bao nhiêu đau.....

Hắn cũng biết, ngày đó nàng, chẳng qua là không nghĩ hắn lại ôm hoàn lại tâm tình ở lại nàng bên cạnh; Chẳng qua là muốn làm cho hắn hiểu được, hắn không cần một mình lưng đeo nhiều như vậy khổ, không cần sống được như vậy vất vả; Chẳng qua là muốn làm cho hắn hiểu biết hắn cũng có thể sống được thoải mái tự tại chút, cho nên mới hội như vậy nói a.....

Hắn cũng biết, nàng chính là muốn cho hắn hiểu được, nàng muốn là một cái toàn tâm toàn ý yêu nàng, mà không phải vì hoàn lại mới vẫn bồi ở nàng bên cạnh nam nhân.....

“Đứa gốc..... Đứa gốc.....”

Tuy rằng trong lòng đau quá, hảo tưởng niệm, nhưng Hoa Nhụy thật sự muốn biết, hắn là vẫn như cũ sống ở kia hắc ám thế giới bên trong tiếp tục cái xác không hồn, hay là hắn thật sự nghĩ thông suốt, cho nên biết..... Nếu không dùng..... Cùng nàng có gì liên quan cùng liên hệ.....

Hoa Nhụy không có đáp án, cũng không có nhân có thể cấp nàng đáp án.

Nhưng nếu thực sự trời xanh, Hoa Nhụy thà rằng đáp án là người sau, bởi vì như vậy gần nhất, ít nhất hắn rốt cục không cần lại lưng đeo nhiều như vậy khổ cùng bi, rốt cục có thể vui vui vẻ vẻ, tự tại tại ở.....

“Cô nương, cô nương!”

Khinh ghé vào trên gối, nhâm trong mắt lệ như vỡ đê bàn tắm y phục ẩm ướt khâm khi, Hoa Nhụy nghe được ngoài cửa truyền đến Tiểu Tiểu Hoa dồn dập tiếng la.

“Thật to gan, cư nhiên dám ở ta ngủ thời điểm làm càn!” Lau khô nước mắt, Hoa Nhụy cố ý giống thường lui tới giống nhau thấp trách mắng, bởi vì nàng không nghĩ lại làm cho sở hữu nhân nhân nhìn đến nàng gây yếu bộ dáng mà mãi mãi bị thương.

“Không phải, cô nương, cái kia.....” Mặc dù nghe được Hoa Nhụy trong lời nói, nhưng Tiểu Tiểu Hoa vẫn như cũ ở ngoài cửa liêu mạng xao môn, “Cô gia đến đây!”

“Cô gia?” Ngắn người, Hoa Nhụy vội vàng mở ra cửa phòng.

“Đúng vậy, Tây Môn cô gia vừa mới gõ môn, nói muốn đến..... Thảo chén nước uống!” Chỉ thấy nho nhỏ diễn viên hí khúc thượng kinh hỉ nẩy ra, mà trong tay còn cầm một cái sứ men xanh hồ.

“Người cho hắn đưa nước sao?” Cứ việc tìm đập như sấm minh, nhưng Hoa Nhụy vẫn là ra vẻ trấn tĩnh hỏi, “Hắn..... Uống xong rồi sao?”

“Tiểu Tiểu Hoa chỉ cấp bị thỉnh đến mai dưới tàng cây tọa cô gia tặng non nửa chén nước,” Tiểu Tiểu Hoa cười đến ánh mắt đều nhanh nhìn không thấy, sau đó liền tiếp đem trên tay sứ men xanh hồ nhét vào Hoa Nhụy trong lòng, “Tiểu Tiểu Hoa rất bận a, thật sự không rảnh đi, cho nên cô nương ngài mau đưa thủy đưa đi cấp cô gia đi.....”

Nói xong nói sau, Tiểu Tiểu Hoa nhanh như chớp liền hướng xa xa chạy tới.

“Này nha đầu chết tiệt kia lừa đảo.....” Nhìn kia hai căn không ngừng đá động bím tóc, Hoa Nhụy thì thào nói xong, sau đó đã nghĩ trở về phòng đi sơ chải đầu.

Nhưng chân mới vừa động, Hoa Nhụy liền lại lập tức xoay người, hướng đình viện chạy tới, cho đến trông thấy một cái quen thuộc cao lớn bóng dáng sau, mới chậm lại cước bộ, cúi đầu không tự giác lôi kéo chính mình xiêm y.

Sốt ruột cái gì a, biến thành giống như nàng rất muốn thấy hắn dường như.....

Huống chi, cho dù là thật sự, cũng không thể làm cho hiện tại không hiểu được ôm chặt loại nào tâm tình hẳn biết a.....

“Ta vừa vắn trải qua nơi này,” Ngay tại Hoa Nhụy cúi đầu tâm loạn như ma khi, tiền phương truyền đến Tây Môn Tàn Phá thanh âm, “Cho nên liền tiến vào thảo chén nước uống.”

Chậm rãi ngẩng đầu, Hoa Nhụy trông thấy tiền phương cái kia thân ở hoa rụng rực rỡ dưới tàng cây, mang theo vẻ mặt ý cười nam tử.

Đúng vậy, vẻ mặt ý cười.

Tây Môn Tàn Phá nhưng lại cười đến như vậy thông dong, như vậy trầm ổn, như vậy..... Làm người ta đi không ra ánh mắt.....

“Ta còn có thể lại uống chút sao?” Lẳng lẳng đi tới Hoa Nhụy bên cạnh, Tây Môn Tàn Phá mỉm cười hỏi.

“Cái gì?” Nhìn cặp kia bất đồng cho dĩ vãng, tuy có chút mệt mỏi nhưng tinh lực, ảm áp, sáng sủa, tiêu tan con người, Hoa Nhụy thì trào hỏi.

“Thủy.”

Kính tự lấy ra Hoa Nhụy trên tay sứ men xanh hồ, Tây Môn Tàn Phá bưng đi tới thạch bên cạnh bàn, sau đó thoải mái ngồi xuống, đổ thủy, uống nước.

Hắn vô thanh vô tức tiêu thất lớn như vậy nửa năm, nay xuất hiện, lại chính là đi ngang qua, chính là tưởng cùng nàng thảo nước uống..... Đầu óc, hoàn toàn hỗn loạn, Hoa Nhụy chỉ có thể ngây ngốc trừng mắt Tây Môn Tàn Phá, nói cái gì đều nói không ra.

“Nếu không có phương tiện trong lời nói.....” Nhìn Hoa Nhụy nhất ngữ không phát bộ dáng, Tây Môn Tàn Phá đưa tay đặt tại thạch trên bàn, đứng dậy.

“Ta có nói không có phương tiện sao?” Xoay người sang chỗ khác tọa tới Tây Môn Tàn Phá đối diện, Hoa Nhụy đưa lưng về phía hắn, rầu rĩ nói xong.

Đúng vậy, hảo buồn, buồn nàng cơ hồ đều thấu bắt quá khí đến đây, mà này tất cả đều là vì trước mắt này giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh quá nam nhân!

Mà nàng, cứ nhiên còn vì hắn lo lắng, lo lắng ngay cả thấy đều ngủ không được.....

“Người gần nhất được không?” Nhìn Hoa Nhụy gầy yếu bóng dáng, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng mà hỏi.

“Ăn được, ngủ ngon, uống hảo..... Cái gì cũng tốt!” Hoa Nhụy chiết bắt tay vào làm trung mai chi, dỗi giống như nói.

“Phải không? Vậy là tốt rồi.”

Vậy là tốt rồi? Cũng chỉ có như vậy?

“Người đâu?” Trong lòng giãy dụa hồi lâu, Hoa Nhụy nhìn trong tay mai chi, vẫn là nhịn không được mở miệng.

“Còn đi.” Tây Môn Tàn Phá gật gật đầu, đem sứ men xanh chén đặt ở thạch trên bàn, “Ta hai tháng tiền bắt đầu bang nhân chạy phiêu, cục lý ngay cả ta cùng nhau có năm nhân, lão Trương đã ở, mọi người ở chung không sai, bình thường có việc liền đi ra ngoài chạy phiêu, không có việc gì mọi người liền tụ cùng một chỗ uống chút rượu, nói chuyện thiên.”

“Hai tháng tiền?” Sững sốt, Hoa Nhụy thì trào nói xong, “Phải không.....”

Nguyên lai hắn hai tháng tiền mà bắt đầu chạy phiêu, mà thẳng đến hôm nay mới xuất hiện, xem ra thật sự là đi ngang qua.....

“Cô nương, cái kia ở mai tự trong phòng học máu, phun được rất tốt mã có hai thăng.....”

“Đã biết.” Hoa Nhụy dưới đáy lòng than nhẹ một tiếng sau đứng lên, chuyển hướng Tây Môn Tàn Phá, khẽ cắn môi dưới, “Người.....”

Nàng muốn hỏi là, hần là hội đái hạ, vẫn là hội rời đi đâu?

“Người việc của người, ta không làm phiền.” Tây Môn Tàn Phá đứng lên, nhìn Hoa Nhụy cười nhẹ, hơi hơi nhất vuốt cằm, liền trở lại rời đi.

Cư nhiên đi được như vậy vân đạm phong khinh, như vậy không có một tia chần chờ!

“Đợi lát nữa!”

“Làm sao vậy?” Nghe được Hoa Nhụy tiếng kêu, Tây Môn Tàn Phá lập tức dừng cước bộ, quay người lại nhìn nàng.

“Người..... Có biết hay không ta kỳ thật là công chúa?” Hoa Nhụy ập a ập ứng sau một lúc lâu, rốt cục cắn răng nói.

Công chúa?! Ai biết có phải hay không đâu?

Tuy rằng Hoa Nhụy sớm lấy đến bông hoa năm cánh, nhưng ở lấy đến sau, nàng mới phát hiện, chính mình thế nhưng một chút cũng không có muốn đi biết chân tướng dự vọng!

Bởi vì ở trải qua quá nhiều như vậy chuyện sau, nàng rốt cục hiểu được, hiện tại nàng có tốt mỗi mỗi, có tốt sự phụ, có đàn hảo tỷ muội, có đàn bạn tốt, nàng căn bản không cần cũng không còn muốn biết chính mình từ đâu mà đến.

Dù sao hiện tại nàng so với đại đa số người đến nói, đã muốn thực hạnh phúc, thật sự thực hạnh phúc.....

Mà giờ này khắc này, nàng sở dĩ nói như vậy, chính là muốn nhìn một chút, làm Tây Môn Tàn Phá biết nàng là “Công chúa” Sau, có thể hay không còn tự nhận không xứng với nàng.

Bởi vì, chỉ cần hần còn cho rằng không xứng với nàng, như vậy, hai người bọn họ có lẽ liền thật sự không có tương lai.....

“Trên đời này,” Nhìn kia mặt nho nhỏ màu trắng bóng dáng, Tây Môn Tàn Phá nở nụ cười, ngay cả đôi mắt đều doanh mẫn ý cười, “Không ai so với người càng thích hợp này danh hiệu.”

Nói xong câu đó sau, hần xoay người sang chỗ khác, tiếp tục đạp cước bộ hướng làm mai các ngoại đi đến.

Cư nhiên đi rồi, liền như vậy đi rồi, thật sự đi rồi.....

Nhìn cái kia không chút nào quyến luyến bóng dáng, Hoa Nhụy lệ, đổ xuống.....

11. Chương 11: Chương 10

Hoa Nhụy nguyên tưởng rằng Tây Môn Tàn Phá không bao giờ nữa sẽ xuất hiện, khả sự thật lại phi như thế.

Hần vẫn như cũ sẽ đến, có khi, hần – cá nhân đến, ngồi ở hoa viên lương đình ghé đá trung, đối nàng giảng thuật hần chạy phiêu dọc theo đường đi phát sinh thú sự, ngẫu nhiên còn gây cho nàng một ít ở đường xá trung mua đáng yêu tiểu ngoạn ý.

Có khi, hần chưa có tới, nhưng hần trong tiêu cục đồng bọn sẽ đến, mang theo hần bên ngoài mua vật nhỏ đến, sau đó hỏi một chút của nàng tình hình gần đây, tâm sự hần tình hình gần đây.

Hần thật sự thay đổi.....

Đi ở tuyết mịn bên trong, Hoa Nhụy yên lặng nghĩ.

Không chỉ có nói biến hơn, tươi cười biến hơn, ngay cả vẻ mặt đều thay đổi.

Đến tốt cùng là loại người nào, chuyện gì cải biến hần?

Mới có thể là nàng sao? Mới có thể là của nàng kia một phen nói thật sự làm cho hấn nghĩ thông suốt sao? Nhưng nếu là nàng, vì sao hấn chưa bao giờ đổi nàng khai nhắm rượu?

Hôm nay, làm mai các lý hoa mai nở rộ, mà cách lần trước Tây Môn Tàn Phá tự mình đã đến, đã có nửa tháng lâu.

Ở tuyết mịn trung đi vào làm mai các Hoa Nhụy, tâm tình ác liệt đến không được, bởi vì nàng hôm nay đi tham gia một cái hôn lễ, mà hôn lễ sau, lại có nhân không nhìn được tướng tợ nàng nhất kiện gả y!

Có ý tứ gì? Châm chọc nàng gả không ra đi sao?

“Thành thân rất giỏi a? Ta cũng không phải không thành quá thân.....” Trở lại trong phòng sau, Hoa Nhụy đem gả y quăng tới trên giường, tọa tới giường đồng tiền thì thào tự nói, “Tuy rằng..... Chỉ có ta cá nhân như vậy cho rằng mà thôi.....”

Đúng vậy, tuy rằng không có nghi thức, nhưng ở lòng của nàng trung, nàng thủy chung khi hấn là của nàng..... Phu quân.

Chẳng qua, chỉ có nàng một người như vậy cho rằng, chỉ có nàng một người.....

Ngồi ở giường đồng tiền âm thầm rơi lệ, sau một lúc lâu, Hoa Nhụy đột nhiên đứng lên, mở ra cũi mộc y tương, từ trong đó lấy ra một cái giấy dầu bao, nhẹ nhàng mà mở ra, nhìn Tây Môn Tàn Phá lần đầu tiên đưa cho của nàng kia phó khuyển tai.

Đem khuyển tai mang tới nhĩ thượng, Hoa Nhụy thay kia kiện hồng gả y, sau đó vì chính mình sơ cái đầu, hóa điểm đồ trang sức trang nhã, lẳng lặng nhìn ốc giác kia tòa đại giường đồng trung chính mình, nhìn chính mình vĩnh viễn cũng không có cơ hội ở người khác trước mặt xuất hiện bộ dáng.

Tân gả nương, đều là như vậy đi.....

Đều nên như vậy một thân hồng, sau đó hoài không yên cùng chờ mong, cùng đợi người nào đó đem cái kia bị nàng để đặt cho một bên hồng khăn voan xốc lên đi.....

Hồng khăn voan, nên do ai vì nàng đội đầu? Lại là khi nào nên đội đầu?

Mà làm người nợ rốt cục xốc lên hồng khăn voan khi, trên mặt sẽ có cái dạng gì vẽ mặt đầu.....

Ngây ngốc nhìn kính trung chính mình, Hoa Nhụy nhâm chính mình suy nghĩ bay tán loạn.

Liền lần này đi, làm cho nàng làm cái vĩnh viễn không có khả năng thực hiện mộng đi.....

Nhưng mà, ngay tại Hoa Nhụy yên lặng làm mộng khi, cửa nàng cửa phòng, đột nhiên truyền đến một trận vang nhỏ.

“Ai?” Nghe được kia thỉnh linh xảy ra tiếng đập cửa, Hoa Nhụy cả người đều ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không biết nên như thế nào cho phải ngốc đứng ở giường đồng tiền.

“Ta.”

Ngoài cửa truyền đến là Tây Môn Tàn Phá kia quen thuộc thanh âm.

“Người đã đến rồi.....” Không biết đến tới cùng có nên hay không mở cửa, nhưng sau một lúc lâu, Hoa Nhụy đứng là vẫn còn khẽ cắn môi dưới lái xe trước cửa, sau đó nhẹ nhàng mà tướng môn khai cái nho nhỏ khâu, trong lòng tràn đầy toan sắp.

Đúng vậy, nàng không dám tướng môn toàn bộ mở ra –

Bởi vì nàng không dám làm cho Tây Môn Tàn Phá nhìn đến nàng mặc gả y ngốc bộ dáng!

Bởi vì nàng không dám làm cho Tây Môn Tàn Phá biết nàng nhưng lại chỉ có thể một người ngây ngốc, cô đơn đơn ở chính mình trong phòng mặc gả y.....

“Có việc sao.....” Hoa Nhụy nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì quan trọng hơn sự.” Nhìn chỉ mở nhất tiểu điều khâu cửa phòng, Tây Môn Tàn Phá lặng im trong chốc lát, đưa tay lý bố bao nhét vào môn khâu.“Cầm đi.”

Nhất đẳng Hoa Nhụy tiếp nhận bố bao, hẩn nhìn thiên thượng nguyệt, liền đi nhanh đi phía trước đi đến.

Nhìn trong tay bố bao, nghe Tây Môn Tàn Phá rời đi thanh âm, Hoa Nhụy đôi mắt toàn bộ lơ mờ.

Nàng ôm bố bao, mông lung mắt, nhin không được từ môn khâu trung nhìn phía cái kia càng lúc càng xa bóng dáng.....

“Đứng lại!” Nhưng sau một lúc lâu, nàng đột nhiên rút ra cửa phòng hô to,“Của người lưng sao lại thế này?!”

“Không có gì trở ngại.” Tây Môn Tàn Phá không có quay đầu, chính là nhẹ nhàng mà nói xong,“Trời lạnh, người mau mau đóng cửa lại đi, nếu không bị phong hàn sẽ không tốt lắm.”

“Người cho ta trở về!” Lao ra ngoài cửa cứng rắn đem Tây Môn Tàn Phá kéo hồi ẩm áp trong phòng, Hoa Nhụy luống cuống tay chân đưa hẩn đặt tại tháp thượng,“Như thế nào thương? Ai thương?”

“Không có việc gì.....” Nhìn đứng ở chính mình trước người Hoa Nhụy một thân hồng gả y, cùng với tuy chỉ hóa đồ trang sức trang nhã cũng đã tuyệt mỹ đến cực điểm khuôn mặt, Tây Môn Tàn Phá đôi mắt bỗng dừng tối sầm lại, dừng mở mắt nhẹ nhàng cười nói,“Ta chính mình trở về xử lý là đến nơi, thật sự.”

“Cầm miệng cho ta!” Cẩn thận lại nhu thuận đem Tây Môn Tàn Phá trên thân xiêm y cởi, Hoa Nhụy nhìn hẩn kia nguyên bản liền vết thương luy luy lưng lại thêm tân thương, nước mắt nhin nữa không được chảy xuống,“Cầm miệng cho ta.....”

“Đừng như vậy, ta tuyệt không đau.” Gấp Hoa Nhụy một bên lau lệ một bên cầm của nàng áo trắng thường vì hẩn cầm máu, lại nhìn trên người nàng kia tập hồng gả y, Tây Môn Tàn Phá thấp giọng nói.

“Người không đau ta đau!” Hoa Nhụy điên cuồng mà rưng rưng thấp hô, vì Tây Môn Tàn Phá băng bó miệng vết thương thủ đều rối loạn,“Người cũng biết, nhìn người trên người này thương ta đa tâm đau?! Người cũng biết, nhìn người nguyên bản liền đã vết thương luy luy trên lưng lại thêm tân thương, ta có nhiều không tha?! Người căn bản không biết, người căn bản không biết.....”

Trong lòng kia không tha đau, làm cho Hoa Nhụy doanh mãn nước mắt mắt lại nhìn không rõ Tây Môn Tàn Phá thương, làm cho tay nàng đầu lại không thể vì hẩn băng bó, nhưng nàng vẫn là không ngừng mà trọng trát, sách hạ, lại trọng trát.....

Đợi cho Tây Môn Tàn Phá trên người thương rốt cục xử lý xong sau, Hoa Nhụy cũng đã muốn khóc cơ hồ đều không thở nổi.

“Người..... Căn bản..... Không biết.....”

“Ta biết.”

Nhẹ nhàng đem khóc làm cho người ta tan nát cõi lòng Hoa Nhụy ôm tới giường ngồi, Tây Môn Tàn Phá kính tự ra khỏi phòng, mang tới một chậu nước trong giúp nàng đưa tay thượng cập trên mặt vết máu, nước mắt cập bắn ô nhẹ nhàng lau đi, sau đó nắm tay nàng lẳng lặng nhìn nàng, cùng với nàng nhĩ thượng kia phó hẩn cẩn thận vì nàng tạo ra khuyển tai.

“Này thân xiêm y mặc ở người trên người rất đẹp.” Rất lâu sau đó sau, đái Hoa Nhụy khóc nức nở rốt cục dịu đi sau, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng nói.

“Kia lại như thế nào?” Nghe thấy Tây Môn Tàn Phá nói như vậy, Hoa Nhụy tâm càng đau.

Hẩn nhưng lại nói nàng mặc này xiêm y đẹp mặt?! Hẩn nhưng lại nói nàng một người cô linh linh, chỉ có thể ở chính mình trong phòng mặc cho chính mình xem này thân xiêm y đẹp mặt.....

“Ta chưa từng xem qua so với người đẹp hơn tân gả nương.” Nhẹ nhàng nâng dậy Hoa Nhụy, Tây Môn Tàn Phá làm cho nàng đứng ở chính mình trước người,“Nhưng người cũng biết, làm đêm động phòng hoa chúc là lúc, này xiêm y không nên là như vậy mặc.”

Tây Môn Tàn Phá trong lời nói, làm cho Hoa Nhụy trong mắt nước mắt lại một lần nữa hội đê. Hẩn lại vẫn nói như vậy, lại vẫn nói như vậy.....

“Ta dạy cho người, người đem mắt nhắm lại.”

Cho dù tưởng mở, Hoa Nhụy mắt cũng sớm bị nước mắt cọ rửa không mở ra được.

Nhưng ở nước mắt bên trong, Hoa Nhụy bỗng nhiên phát hiện, đầu nàng thượng cúi hạ lựa mông, của nàng cao cổ gả y bị kéo lại kiên hạ, nàng gáy thượng mặt ngực hệ mang bị giải khai, mặt ngực bị thủ hạ, mà tiết khó cũng bị cởi ra.....

Hoàn toàn không rõ Tây Môn Tàn Phá suy nghĩ cái gì, Hoa Nhụy chỉ có thể ngây ngốc mặc hần bài bố.

“Mở ra mắt.” Sau một lúc lâu, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng mà nói.

Hoa Nhụy cắn chặt môi dưới sau một hồi, rốt cục chậm rãi mở hai mắt đắm lệ.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, như thế đối đãi người.”

Ách tiếng nói, Tây Môn Tàn Phá khinh nâng lên Hoa Nhụy xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn, cách hần vừa mới vì nàng phủ thêm hồng đầu sa, đem dấu môi son ở cửa nàng môi thượng.

Này hôn, là như vậy khinh, như vậy nhu, mềm nhẹ làm cho Hoa Nhụy tâm đều nát.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử đem của người môi đỏ mọng hôn thũng, hôn đau, lại vẫn như cũ không ngừng chỉ.....”

Ách tiếng nói, Tây Môn Tàn Phá nhìn Hoa Nhụy tinh mục mê ly xinh đẹp bộ dáng, làm càn, kích cường hôn nàng, dùng lưỡi khiêu khai của nàng môi, bắt buộc của nàng đỉnh hương lưỡi cùng hần giao triền cùng một chỗ, lại dùng lực hút nàng trong miệng hương thơm mật nước.

Làm sao vậy? Hần đến tội cùng làm sao vậy? Hần chưa bao giờ như vậy, tối nay vì sao.....

Bị này kích tình hôn hôn rốt cuộc không thể tự hỏi, Hoa Nhụy chỉ có thể ngây ngốc tùy ý Tây Môn Tàn Phá như hần lời nói bàn, đem của nàng môi anh đào hôn thũng, hôn đau, sau đó như trước không ngừng nghĩ.....

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử đem như thế tuyệt mỹ người kéo lại gương đồng tiền, sau đó đứng ở cửa người phía sau, lẳng lặng ngóng nhìn người?”

Cái gì?!

Chưa từ cái kia kích hôn trung khôi phục Hoa Nhụy ngây ngốc nhìn Tây Môn Tàn Phá, sau đó phát hiện hần quả thật làm như vậy!

Nhìn gương đồng trung chính mình, Hoa Nhụy có chút hoảng hốt.

Đây là đêm động phòng hoa chúc nàng chân chính nên có bộ dáng sao?

Kính trung cái kia mặc cổn viền vàng đỏ thắm gả y, nhân áo bị đi xuống kéo khiến tuyết trắng hai vai hơi lộ ra, đầy đặn bộ ngực sữa như ẩn như hiện, trắng nõn đùi phải tắc nhân gả y tách ra vạt áo mà mê người bại lộ ở trong không khí, đôi môi hé mở, hai gò má như diễm, thổ khí như lan, đôi mắt đẹp mông lung nữ tử thật sự là nàng sao.....

Nàng như thế nào giống như này xinh đẹp tuyệt mỹ một ngày?

Mà nàng phía sau cái kia dùng yêu say đắm ánh mắt dừng ở nam nhân của nàng, thật là Tây Môn Tàn Phá sao?

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử đem người tễ tới kính tiền, cũng đem của người bên phải phong nhũ từ gả y lý nhẹ nhàng lấy ra, nâng lên, làm cho nó toàn bộ nở rộ ở không khí hạ, sau đó, dùng ngón trở ma quyền nó hạ duyên, thẳng đến cửa người phần hồng sắc nhũ tiêm chậm rãi buộc chặt, đứng thẳng mới thôi.....”

“Ngô.....” Làm Tây Môn Tàn Phá giống như hần lời nói bàn đem nàng tễ tới kính tiền, ôn nhu âu yếm khi, Hoa Nhụy nhin nữa không được ưm ra tiếng.

Nàng cảm thấy trên người nóng quá nóng quá, bầu ngực bị hấn nhu biến thành lại tô, lại ma, vừa đau, lại trướng, toàn thân khí lực tựa hồ đều bị trừu không.....

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, ở của người phần hồng sắc nhũ tiêm như hấn lời nói buộc chặt khi, lấy ngón cái cặp ngón trở khinh niêm khởi nó, tả hữu ninh chuyển sau, đem nó không ngừng mà ra bên ngoài kéo đi.....”

“A nha.....” Làm nhũ tiêm thật sự bị hấn nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài thoát đi khi, Hoa Nhụy chỉ có thể không được thấp suyễn khinh ngâm, sau đó tựa đầu để đến gương đồng thượng.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử song chưởng đều phúc đến người rất tiểu phong nhũ thượng, tấn này khả năng khiêu khích người, cho người chỉ có thể không ngừng mà phát ra hấn muốn nhất nghe được, kia ngọt ngào, mềm mại, mê người thả mắt hồn nức nở thanh.....”

“Người..... A..... Đừng nói nữa.....”

Nghe Tây Môn Tàn Phá ái muội lời nói, cảm thụ được hấn tà tứ hành động, Hoa Nhụy không ngừng mà thở gấp, dưới thân cũng trào ra một cổ ẩm áp mặt dịch.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, lén lút đưa hấn đại chưởng thân nhập của người gả y dưới, sau đó khê vuốt người tuyết trắng mông cánh hoa, một hồi lại một hồi.....”

“Ách a.....” Làm Tây Môn Tàn Phá đại chưởng chạm đến của nàng tuyết đồn khi, Hoa Nhụy nức nở đứng lên, không ngừng mà tưởng kẹp chặt hai chân, chỉ sợ bị hấn biết được chính mình dĩ nhiên vì hấn động tình.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, dùng chân cứng rần gọi lên người kia nhân ngưng ngưng mà gắt gao hợp trụ chân, sau đó một tay dùng sức xoa bóp người sớm mẫn cảm, sưng, tê đại tuyết nhũ, một tay kia tắc tiểu tiểu tham nhập người dưới thân tối tư mật chỗ.....”

Hoa Nhụy bị hấn cường gọi lên chân bắt lực run run, mà kia hoàn toàn nở rộ đóa hoa, giờ phút này cũng hơi hơi phát run.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, lấy tay chỉ khai người dưới thân đóa hoa, thăm hỏi nó hay không nhiệt tình, sau đó ở biết người đã vì hấn nở rộ sau, lấy tay chỉ khinh niêm của người mật nước, ở trong đó qua lại sự trượt.....”

“A a.....”

Làm kia thô ráp ngón tay qua lại vỗ về chơi đùa nàng tối non mềm đóa hoa, hơn nữa cố ý vô tình chạm đến kia khóa ướt át, mẫn cảm hoa châu khi, Hoa Nhụy rốt cuộc quả không được chính mình, chỉ có thể nhâm kia một tiếng thanh ái muội vừa then nhân mị đề thanh từ trong miệng lưu tiết mà ra.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, ở phát hiện người đã vì hấn động tình sau, đưa hấn ẩn nhẫn hồi lâu kiên đỉnh để ở người ướt đầm hoa khẩu chỗ, cùng đợi người trở thành hấn thê.....”

Cảm giác Tây Môn Tàn Phá kia lửa nóng cực đại kiên đỉnh thật thật thật thực địa để ở chính mình ướt đầm lại vì đau hoa khẩu chỗ, Hoa Nhụy hoàn toàn xấu hổ!

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, đưa hấn buộc chặt kiên đỉnh một tắc lại một tắc đâm vào người lại nhanh, lại nóng, lại ẩm ướt hoa trước mồm đoan, sau đó dụng lực niêm trụ của người hoa châu, chờ người gọi hấn phu quân.....”

“A..... Phu quân.....” Khi hấn cực đại một tắc tắc chen vào của nàng hoa kính khi, Hoa Nhụy đôi mắt toàn bộ mê ly, trong miệng chỉ có thể theo Tây Môn Tàn Phá lời nói không được gọi, “Phu quân.....”

Nghe Hoa Nhụy dùng kia lại kiều, lại nhu, lại mị tiếng nói gọi “Phu quân”, Tây Môn Tàn Phá đôi mắt thâm thúy như đầm.

“Người cũng biết, ở đêm động phòng hoa chúc là lúc, sẽ có một cái yêu của người nam tử, ở rất cuộc không thể khắc chế tình huống hạ, đem người cả người ôm tới giường thượng, sau đó tách ra của người hai chân, nhìn người dưới thân kia ướt đầm đóa hoa, đưa tay chỉ đâm vào trong đó.....”

“Phu quân..... Không cần..... Hảo xấu hổ.....” Làm cả người bị ôm tới giường thượng, hai chân bị phân đại khai cũng cái tới hấn trên vai khi, Hoa Nhụy tay nhỏ bé nhanh cầm lấy gả y vật áo cực thẹn khinh kêu.

“Ta sẽ nhìn người xấu hổ,” Nhìn thở gấp hơi hơi, mặt cười đà hồng, thả tùy ý hấn tà tứ đối đãi Hoa Nhụy, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng hôn lên của nàng giáp, sau đó làm cho chính mình ngón tay không ngừng mà ở nàng ẩm áp, ướt át, nhanh trất hoa kính trung qua lại trạc thứ, xoay tròn, kìm, “Cho người xấu hổ.”

“A nha.....” Làm Tây Môn Tàn Phá ngón tay ở hoa kính trung khiến cho một trận triều dâng khi, Hoa Nhụy bất lực cung đứng dậy từ thét chói tai.

“Ngươi nhi, ta muốn người nhìn của ta đôi mắt, dùng người tới làm người ta mất hồn tiếng nói, nói với ta ra này tu nhân trong lời nói.” Chăm chú nhìn Hoa Nhụy chảy ra bạc hấn, nhiễm mây đỏ mê người mặt cười, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng mà nói xong.

“Ta không.....” Vọng cũng không dám nhìn phía Tây Môn Tàn Phá, Hoa Nhụy thẹn thùng nói xong, sau đó ở tay hấn chỉ đột nhiên thật sâu hướng của nàng hoa kính nhất thứ sau, hét lên đứng lên, “A a.....”

“Ngươi nhi..... Ta nghĩ nghe.”

“Người ta..... Người ta..... Nơi đó..... Bị người biến thành..... Thật là khó chịu.....” Ở Tây Môn Tàn Phá tà tứ đối đãi hạ, Hoa Nhụy chỉ có thể run run khoe miệng khinh dề, “Không cần..... Như vậy.....”

“Kia muốn thế nào?” Rút ra ngón tay, Tây Môn Tàn Phá lại một lần đem chính mình kiên đỉnh nhẹ nhàng đâm vào nàng run run hoa kính ngay trước, ngón tay sửa vì đùa kia khóa sừng đỏ mẫn cảm hoa châu, “Như vậy được không? Của ta Ngươi nhi, muốn ta đâm thủng người sao?”

“Người..... Người.....” Nhìn Tây Môn Tàn Phá mỉm cười đôi mắt, nghe hấn trong miệng ái muội lời nói, Hoa Nhụy vừa thẹn lại khiếp đờng xem qua đi, “Chán ghét.....”

“Chán ghét?” Tây Môn Tàn Phá lại cười, sau đó dụng lực nhất thẳng lưng, đem chính mình kiên đỉnh hoàn toàn đâm vào hoa kính chỗ sâu nhất, “Kia như vậy đâu? Của ta Ngươi nhi.”

“A a.....” Làm hồi lâu chưa cùng người hoan ái thân mình bị hấn hoàn toàn đâm thủng sau, Hoa Nhụy hét lên đứng lên, “Thảo..... Ghét.....”

“Người này tiểu thân mình là ta một người, vĩnh viễn là ta một người,” Một tay cầm Hoa Nhụy phong nhũ dùng sức xoa bóp, Tây Môn Tàn Phá điên cuồng mà đem đã biết trận tưởng niệm quán chú ở nàng trong cơ thể, “Ta nghĩ như thế nào khi dễ người, liền như thế nào khi dễ người!”

“Phu quân.....” Ở hấn kích cuồng luật động trung, Hoa Nhụy dưới thân mật nước hoàn toàn ướt đầm gả y, cũng ướt đầm sàng đan, mà làm kia trận không gì sánh kịp cao trào tiến đến khi, nàng điên cuồng mà thét chói tai ra tiếng, “A a.....”

“Không phải chán ghét ta sao? Vì sao kêu như vậy mị lẳng?” Nhìn Hoa Nhụy cao trào khi tình mục mê ly tuyệt mỹ dung nhan, Tây Môn Tàn Phá chậm rãi thả chậm tốc độ, sau đó ở cảm giác được nàng trong cơ thể co rút xu hoãn sau, lại một lần điên cuồng tiến lên đứng lên, “Nói a, vì sao?”

“Người biến thành..... Người ta..... Cao trào..... thôi.....” Làm lại một lần cao trào tiến đến, hơn nữa so với phía trước gì một lần đều còn muốn mãnh liệt, mất hồn khi, Hoa Nhụy khẽ nấc nức nở, “Phu quân..... Người ta..... Cao trào.....”

“Còn chưa đủ.” Ở Hoa Nhụy trong cơ thể cao trào co rút chưa chấm dứt khi, Tây Môn Tàn Phá đem nàng phiên cái thân, từ phía sau thật sâu, mãnh liệt lại đâm vào nàng kia không ngừng tràn ra mật nước hoa kính, “Bởi vì tới nay chính là người của ta đêm động phòng hoa chúc, mà ta muốn người đời này vĩnh viễn cũng quên không được một ngày này!”

Này kích cuồng đêm động phòng hoa chúc cơ hồ liên tục đến bình minh, thẳng đến Hoa Nhụy rất cuộc không động dậy ngồi phịch ở Tây Môn Tàn Phá trong lòng, không ngừng mà thì thảo gọi “Phu quân”.....

“Của ta Ngụy nhi.....” Từ phía sau khinh ôm lấy Hoa Nhụy, Tây Môn Tàn Phá yêu thương tựa đầu chôn ở của nàng cổ gian, “Ta là như thế yêu người, yêu đặc thặng quá ta chính mình sinh mệnh.....”

“Người nói vậy.....” Mặc kia tập dính đầy lẫn nhau dịch hỗn độn gả y, Hoa Nhụy mệt mỏi không ngờ như thế đôi mắt, thật dài lông mi thượng có nhiều điểm nước mắt, “Người mới không thương ta, nếu không..... Vì sao..... Hội lưu ta một người..... Ngây ngốc chờ.....”

“Bởi vì trước kia ta vẫn cho rằng chính mình không xứng với người,” Khinh lau đi Hoa Nhụy nước mắt, Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng nói, “Vẫn áy náy ta nhưng lại dùng này hai tay đỡ người trắng noãn thân mình, cho nên cứ việc sớm cho người động tâm, lại như thế nào cũng không dám cho người biết.”

“Người.....” Chậm rãi mở mắt ra, Hoa Nhụy nhìn Tây Môn Tàn Phá thâm tình đôi mắt, tay nhỏ bé rốt cuộc nhận không được xoa hân chân thành thâm tình mặt.

Bởi vì nàng rốt cục hiểu được, vì sao lần đầu tiên cùng nàng hoan ái khi hân muốn rơi lệ, kia lệ..... Là vì nàng mà lưu.....

“Ở gặp trước người, ta không có nhà nhân, không có bằng hữu, vẫn đều chỉ có một nhân, cũng vẫn đã cho ta sở dĩ tiếp tục còn sống, vì hoàn lại lúc trước sở phạm sai lầm.” Than nhẹ một hơi, Tây Môn Tàn Phá vong tình hôn nhẹ cặp kia trắng nõn tay mềm, “Gặp gỡ người sau, ngạo mạn chậm bị của người hồn nhiên, tính trẻ con, đáng yêu hấp dẫn, tuy rằng biết ta thiếu người như vậy nhiều tình, nhưng lại lại dưới đáy lòng hy vọng, người khác tình ta nhất định phải mau chút còn hoàn, bởi vì kể từ đó, ta cũng chỉ thừa đối với người tình, kể từ đó, ta liền có thể cả đời bồi ở của người bên cạnh.....”

“Đứa ngốc.....” Nghe Tây Môn Tàn Phá êm tai nói tới, Hoa Nhụy đôi mắt lại mông lung, “Đứa ngốc.....”

“Nhưng là này đứa ngốc hảo ham yêu người.” Tây Môn Tàn Phá hôn nhẹ Hoa Nhụy hai má, “Cho nên nếu người nguyện ý, có không làm cho ta không hề cô đơn một người? Nếu người nguyện ý, có không ở con của chúng ta trắng tròn khi, làm cho ta đem này phân vui sướng cùng ta bằng hữu chia xẻ.....”

“Người.....” Nhớ tới Tây Môn Tàn Phá đi qua, Hoa Nhụy hốc mắt lại đỏ.

“Có thể chứ?” Tây Môn Tàn Phá nhẹ nhàng hỏi.

“Vậy người vì sao cho tới hôm nay mới.....” Tuy rằng đã biết Tây Môn Tàn Phá đối của nàng thâm tình, nhưng nhất tưởng khởi thời gian này sở chịu dày vò, Hoa Nhụy không khỏi cúi đầu yên lặng nói xong.

“Đó là bởi vì ta khờ, bởi vì ta qua đã lâu mới nghĩ thông suốt của người kia tịch nói, nghĩ thông suốt người sở dĩ đuổi ta đi, là muốn ta lấy một cái nam tử yêu một cái nữ tử tâm dãi ở người bên cạnh, nghĩ thông suốt ta lúc ấy sở dĩ tâm như vậy đau, cũng không phải bởi vì áy náy, cũng không phải bởi vì ta khiếm của người tình còn không, mà là bởi vì rốt cuộc không thể nhìn đến người.....”

“Vậy người vì sao còn muốn qua như vậy lâu mới đến tìm ta.....”

“Bởi vì nếu không có người hôm nay cho ta thương tâm đau, khóc, ta thật sự đoán không ra người là phủ cũng giống ta luyện người bình thường luyện ta.” Tây Môn Tàn Phá lại than nhẹ một hơi, “Cho nên ta chỉ có thể nói cho chính mình từ từ sẽ đến, chậm rãi thử, từ từ nghĩ biện pháp cho người cũng yêu thương ta.....”

“Đứa ngốc.....”

“Khả người vẫn là yêu thượng một cái đứa ngốc.”

“Ta.....”

“Không cho nói không có, nếu không.....”

“Phu quân..... A a.....”

“Ngụy nhi, yên tâm yêu ta đi! Nếu người muốn biết ta là khi nào yêu thượng của người, sau này, ta sẽ dùng cả đời thời gian đến cho người sáng tỏ.....”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-y-cao-ngao>